

பெட்டி, பை எல்லாம் காரில் ஏற்றப்பட்டுவிட, கடைசியாய் ஆகாஷ் ஏற முயலுகையில் தனம்மாள் அழுவே ஆரம்பித்து விட்டாள்.

"இன்னும் ஒரு மாசமாவது வீட்டில இருப்பேன்னு நினைச்சேனேப்பா... இப்படி 'சட்'னு படிக்கப் போறேன்னு கிணம்பற..."

கண்ணீரைத் துடைக்கவும் மனமின்றி மகனின் கைகளைப் பற்றித் தேம்பினாள்.

"மதுரைக்குத் தானேம்மா... இடையே வந்து பார்க்கறேன்"

சாப்பாடு, குளியல், தூக்கம் குறித்து பல அறிவுரை களுடன் வழியனுப்பினாள் தாய்.

கார் தகர்ந்து பின் வேகமெடுத்தது.

"ஹும்... காரிலேயே தம்பி மதுரைக்குப் போவலாம் - ஆனா பஸ் ஸ்டாண்ட்டிலே போய் ஏற்றி விட்டாப் போதுமனு டிரைவருக்கு உத்தரவு?"

"யார் - பெரிய அத்தானா?"

"வேற யாரு? இப்படி யெல்லாமா நாம் காசை மிச்சப் பிடிக்கணும்?" குறைபட்டாள் தனம்.

"இங்கிலன்ட்ல பெரும்பாலும் நாங்க சுரங்க ரயில்லதான் பயணம் செய்வோம் அத்தை. நேரத்துக்குப் போகலாம் - சிக்கனமும் கூட."

"என்னவோப் போ... பிள்ளை படிப்புக்கு 15,000 கேட்டான் - இவனானா அஞ்சுக்கு மேல தர மாட்டேனுட்டான்."

"அஞ்சாயிரமா...? அதுவே பெரிய தொகை தானேத்த?"

"விலைவாசியெல்லாம் எப்படி ஏறுது - இல்லை யாம்மா?"

தனக்கு சம்பந்தமே இல்லாத ஒரு விஷயத்தைத் தெரிந்தாற் போல பேசினாள் தனம்மாள்.

"ம்ம் - உங்க போள் பில் எவ்வளவு ஆகுது அத்தை?"

இதுவரை யோசித்திராத விஷயமல்லவா இது?

"அதென்னவோம்மா... ஆனந்தனைக் கேட்டாத் தெரியும்."

"அச்சச்சோ..."

நிறொளக் கைகளை உதறினாள் ஆனந்தி.

"என்னாக்க கண்ணு?"

"புக்ஸ் எடுக்க மறந்துட்டேன் அத்தை - வாசிச்சுக் கோன்னு ஆகாஷ் தந்ததை அவன் அறைவிலேயே விட்டுட்டேன்..."

"அவன் அறைச் சாவி எங்கிட்டேயும் உண்டும்மா. யாருகிட்டேயும் தரக் கூடாதுங்கற உத்தரவு எனக்கு, ஆனாலும் நீ எடுக்க வேண்டியதை எடுத்துட்டு உடனே அறையப் பூட்டிடு."

"ஸ்வீட் அத்தை நான் ஒரு மண்டு... நீங்கதான் செல்லம்." மகள் கிளம்பிய துக்கம் ஆறி, புன்னகைத்தாள் தனம்.

திறந்த ஆகாஷின் அறை அலங்கோலமாய் கிடந்தது.

அதை மேலும் அலங்கோலமாக்கியபடி பரபரப்பாய் தேடினாள் ஆனந்தி. அலமாரியின் வாயில் நாக்காய் சாவி தொங்கியதால் அதனுள்ளும் சோதனையிட்டாள்.

இருந்த ஆபாசப் பத்திரிகைகளைப் புரட்டியவளுக்குத் தேடிய தகவல் கிடைத்தது.

விளம்பரம் ஒன்றை வெட்டியெடுத்து அட்டைலில் ஒட்டியிருந்தான். ஆகாஷ்

'இளமை, நட்பில் இனிமை, பேச்சில் புதுமை -

தொடர்பு கொள்ள தொலைபேசி எண் ----- விநாடிக்கு 60 பைசா மட்டுமே,' கவர்ச்சியான பெண்ணுடனான விளம்பரம், அது.

ஆனந்திக்கு இது புதிதல்ல.

இலண்டனில் பொது தொலைபேசிக்கான சிகப்புக் கூண்டுகளுக்குள்ளே இது போன்ற ஆபாசப் படங்கள் ஒட்டப்பட்டிருக்கும். கூடவே தொலைபேசி எண்ணுடன்.

அவசர ஆத்திரத்திற்கு ஒரு கண்ணாடி பூத்திற்குள் போய் நின்று டயல் செய்தால் நிமிர்ந்து, இயல்பாய் நிற்க முடியாதபடியான வக்கிர படங்கள் -

அங்கே எவ்வாம் வெளிப்படை.

இங்கும் வக்கிரங்கள் இல்லாமலில்லை - ஆனால் ஒளிவு மறைவாய்.

இந்த வர்ண விளம்பர வகையில் சிக்கின இளைஞர்கள் வாழ்வு நரகம். பேச்சில் சொர்க்கம் காட்டுகிறேன் - வா என்று கூறி புதைத்து விடுவார்கள்.

இதையும் மீறி ஆனந்திக்குள் ஒரு சின்ன நிம்மதி -

"நல்லவேளை கஞ்சா, எல். எஸ்.டி.ன்னு போதை வஸ்துக்களையும் ஆகாஷ் பழகலை..." முணுமுணுத்தபடி அறைக் கதவை இழுத்துப் பூட்டினாள்.

12

"கொண்டு வா" என்ற ஆணையுடன் பந்து விசப்பட்டது. அம்பாய் பந்தைத் துரத்திய பைரூ அதைக் கவ்வியபடி ஆனந்தனிடம் கொண்டு வந்து தந்தது.

"கெட்டிக்காரன்டா நீ..."

எஜமான் தட்டித் தர பூரிப்பாய் வாலாட்டியது.

"இனி அடுத்த விளையாட்டு என்ன?" என்பதாய் ஆனந்தனை ஏறிட்டது அது பாசமும் விகவாசமுமான பார்வை.

ஆனந்தனுக்கு நாய் என்றால் ரொம்பவே பிடிக்கும்.

அவற்றின் விகவாசம், கெட்டிக்காரத்தனம், பிரியம் எல்லாவற்றையும் ரசித்ததுண்டு.

பல ஆண்டுகளுக்கு முன் இரு கோம்பை நாய்கள், பண்ணையில் சுற்றித் திரிந்தன. ஆனால் அவை இறத்தபின் வேறு நாய்களை வாங்கி வளர்க்க வேண்டும் என யாருக்கும் தோன்றவில்லை.

பண்ணையை நிர்வகிக்கவே நேரம் போதாத சமயம் அது.

நிர்வாகத்தைக் கெடுபிடியாகவே நடத்திய ஆனந்தனுக்கு யாரிடமும் இலகுவாய் பழக முடியவில்லை. கல்லூரி நாட்களில்கூட அவனுக்கு தோளில் கை போடும்படியான நண்பர்கள் இல்லை. தன்னைப் போலவே தொழிலில் சிரத்தைக் காட்டுபவன் என்பதால்தான் பால ரமணியிடம் சமீப காலமாய் நெருங்கிய பழக்கம் - தன் தங்கை அமுதுவை அவனுக்குத் தரலாம் என்று நினைக்குமளவு.

மற்றபடி ஒதுங்கி இருந்தவனை பைரூ இளக்கியது.

எதிர்பார்ப்பற்ற அந்த நாயின் அன்பு இதமாக இருந்தது.

பார்க்க கன்றுக்குட்டி அளவில் இருந்தாலும் ஐந்து மாதமேயான பைரூவின் உற்சாகம், தொற்று நோயாய் ஒட்டியது.

தன் எஜமானனை அடிக்கடி வாய்விட்டு சிரிக்க வைத்தது.

அதே நேரத்தில் இத்தனை வித்தியாசமான ஒரு பரிசைத் தந்த பெண்ணும் ஆனந்தன் மனதுக்குள் மின்னல் அடித்தாள்.

அவளும் வித்தியாசமானவள்தான்.

"முதல்ல எனக்குக் கார் ஒட்டிக் காண்பி... எனக்கு திருப்தியான பிறகுதான் உனக்கு லைசென்ஸ்...." என்று

ஆனந்தன் அதட்டி, வெறும் பிசுவோ அலட்டலோ இன்றி காரோட்ட அமர்த்து விட்டான் ஆனந்தி.

அவள் காரைச் செலுத்திய லாவகத்தில் அசத்தே போனாள்.

தன் கைலில்கூட சலிப்பாய் முணங்கும் கார், அவள் ஒட்டப் பழமாய் நழுவினது.

நினைப்பை வாய் விட்டு சொல்லிவிட்டாள் "டிரைவர்கள் கடாமுடாணு கியர் மாத்துவாங்க.... ஏன் என் கையிலே கூட சில சமயம் முரண்டுபிடிக்கும். நீ அருமையாய் ஒட்டறே..."

"கையில் இல்ல விஷயம்... கால்களில்தான்! பாதம் முறையாய் கிளட்சை அழுத்தணும்... உங்களுக்குத் தெரியாததில்லையே...?" - சொல்லிவிட்டு இயல்பாய் நோன் குலுக்கினாள்.

சில சாலை விதிமுறைகளை அவளுக்கு விளக்கி விட்டு "நானைக்கே ஆர்.டி.ஓ. அலுவலகம் போய் லைசென்ஸ் வாங்கிடலாம். தெரிசலான இடத்திலேயும் ஒரு முறை ஒட்டிடுறியா?" கேட்டான்.

"திச்சயமாய் அத்தான். உங்க நேரத்தை எனக்காக ஒதுக்கினதற்கும்... உங்க பாராட்டுக்காகவும் நன்றி."

அவள் சிரிக்க, தன் முகம் சிவப்பது அவனுக்கே தெரிந்தது. ஆனால் அதைத் தடுக்கத்தான் வழியில்லை.

அவன் கூறியதை எல்லாம் கவனமாய் கிரகித்துத் திறமையாய் செயல்பட்டாள். அதைப் பார்த்து பிரமித் தவனுக்கு முதல் முறையாய் ஒரு சிந்தனை.

'பெண்கள் திறமையானவர்கள் தான் போலும்' என்று போதிய சந்தர்ப்பங்கள் அமைய அவர்களது திறமைகள் பளிச்சிடும்.

அவளுக்கு எளிதாய் லைசென்ஸ் கிடைத்துவிட்டது.

'இனி இஷ்டம்போல கார் ஒட்டி ஊரைச் சுத்தலாம்னு அர்த்தமில்லை' என்று அவளுக்கு உத்தரவு போட துடித்த தன் தானை அடக்க, ஆனந்தன் வெகு சிரமப்பட வேண்டியது இருந்தது.

'அப்படி சுற்றத்தானே மடையா காரையும். ஒட்டும் உரிமையையும் பெற்றிருக்கிறான்' என்று தன்னைத் தானே கடிந்து கொண்டான்.

ஆனால் நினைத்தது போல ஆனந்தி இஷ்டத்திற்கு சுற்றவில்லை. அம்மாவை அவ்வப்போது கோயிலுக்கு, கடைக்குக் கூட்டிச் சென்றான். காத்தி கிராமத்தின் சேவைப் பெண்களை இழுத்துப் போட்டும் அலைகிறான்.

தல்லவேளை! தான் அவளிடம் இசகு சேகாய் ஏதும் சொல்லவில்லை என்று நினைத்தவனை பைசு கவ்வி இழுத்தது.

அவன் போலியாய் அடிப்பது போல கை ஒங்க, பயந்தது போல அது விலகிய சமயம், நாயை உரசிவிடுவது போல வந்து நின்றது அந்த கார்!

கோபத்துடன் நிமிர்ந்த ஆனந்தனின் முகம், காரினுள் அமர்ந்திருந்தவளைப் பார்த்து சற்று சமாதானமானது.

"டிரைவர், காரை அந்த மரத்தடி நிழலிலே நிறுத்திக்கோ" என்ற உத்தரவுடன் இறங்கினாள் சுதாங்கினி.

"அதிகாலையிலே காரிலேயே போய் உட பயிற்சியா?" ஆனந்தன் கேட்டான். அவளது கேலிப் புறம்தள்ளி 'கள்' னென தானும் கேட்டான்.

"அவளோட போக முடியாதுன்னு அவள் தந்தனோ உலா போறீங்களாக்கும்?" அவனுக்கு அதன் அர்த்தம் புரி சற்று நேரம் பிடித்தது.

முகம் குடேறினாலும் அமைதியாகவே கேட்டான்.

"என்ன சொல்றே?"

"தீங்க இந்த நாயோடு தினம் உலா போறது பற்றி கேள்விபட்டுதான் வந்தேன்..." உங்ககிட்ட தனியாய் பேசணும்..."

"நாம கல்யாணம் பண்ணிக்கப் போறவங்க..., வீட்டிலேயே பேசலாமே?"

"இப்பதான் நான் அங்கே நாராளமாய் வந்து பேச முடியலியே...."

"என்னதடைன்னு எனக்குப் புரியலை..."

"ஊருக்கே தெரியறது உங்களுக்கு மட்டும் தெரியலையா?"

அந்த இடக்குத் தொனியில் ஆனந்தன் முகம் கழிந்தான். இப்போது அவன் பார்க்கும் சுதாங்கினி, புதியவள். அதிகம் பல்லைக் காட்டாத, வார்த்தைகளை அள்ளி இறைக்காத, அமரிகையான பெண்ணாய் அவள் இல்லை.

இப்படி அதிகாலையில் தன்னைத் துரத்தி, ஆங்காரமாய் பேசுவதைச் சற்று சலிப்புடன் பார்த்தான்.

"அவள் பரிசான நாய் மேல் உங்களுக்கு தனி பிரியம்னு ஊரிலே பேசு..."

"யோசித்துத் தந்த அருமையான பரிசுதான்."

புன்னகையுடன் ஆமோதித்தான். சற்று முன் அவனே நன்றியுடன் நினைத்தது தானே?

தன் அருகே ஒட்டி நின்ற பைருவைத் தடவினான்.

"எனக்கு நாய்ன்னா அடியோடு ஆகாதுன்னு இது வந்த அன்னைக்கே சொல்லிட்டேன். ஏதோ விருந்தாள் முகத்துக்காக ரெண்டு மாசம் இதை வீட்டுக் கொல்லைப் புறத்துல கூட்டிப்போட்டுட்டு பிறகு விரட்டிடுவீங்கன்னு பார்த்தால்... இப்படி நாயோடு உலாவல் குலாவல்னு தொடருது. எனக்கு இது பிடிக்கலை."

"அதாவது... ஆனந்தி தந்த பரிசு என்றதால் பைருவை நான் நேசிக்கறேன்னு சொல்ல வர்றே?"

"....."

முறைத்தான். கடுகடுவென்றிருந்த அவன் முகம் காண சிக்கலில்லை!

"ஆனந்தி என் முறைப்பொண்ணு. நோடியாகவே நான் அவளோட சுத்தலாம். தப்பில்லை."

அதிர்ச்சி, சுதாவின் முகத்தில் அப்பட்டமாய் தெரிந்தது.

"அவள் அதுக்கும் துணிஞ்சவள்தான்... செய்... செய்யுங்க" சொன்னவள் கண்கள் கலங்கிமுட்டின.

பார்த்தவனது மனம், இளகியது. ஆண்களின் கொதிப்பெல்லாம் பெண்கள் கண்ணீரின் ஒரு துளியில் 'புஸ்' என அடங்க வேண்டியதுதானே!

"ரோட்டில் நின்று பேச வேணாம். கிளம்பு" ஆறுதலாய் சொன்னான்.

"நேற்று நடந்ததைச் சொன்னாளா?"

"இப்படி புதிர் போடாதே சுதா. எனக்குப் புரியாது. பிடிக்கவுமில்லை."

"நேற்று என்னைக் காரில் ஏற்றி சேரிக்குக் கூட்டிட்டுப் போனதைச் சொன்னாளா?"

அவன் புருவங்கள் மட்டும் உயர்ந்தன.

"அங்கே உங்களுக்கு என்ன வேலை?"

"சேரி பிள்ளைகளுக்கு துணிமணி தத்தான். அதுக்குக் கைதட்ட ஒரு ஆள் தேவைப்பட்டது போல."

"அதுக்கு அமுது, அகிலாவை கூட்டிட்டுப்போய் இருக்கலாமே?"

"நம்ம குடும்பத்துப் பெண்ணுங்க அங்கே போகலாமா? உளறாதிங்க" இப்படி கறாராய், காரமாய் தன்

மனைவியாகப் போகும் பெண் தன்னை அதட்டியது ஆனந்தனுக்குச் சற்றும் பிடிக்கவில்லை.

இறுக்கமாய் நின்றாள்.

"தீ சொல்றது வெள்ளங்கோயில் பக்கமா? அங்க எங்கூட ஒருதரம் வந்தாள்" தனக்குள்ளாகப் பேசினாள்.

"ஓ... அப்ப நீங்க உண்மையாலுமே அவளைக் கூட்டிட்டுச் சுத்தந்தான் செய்றீங்க...?"

"அன்று அப்படி நேர்ந்தது. சரி பைரூ... நாம் வீடு திரும்பலாமா?" தன் கோபத்தை அடக்க பேச்சை மாற்றினாள்.

ஆனால், கதா விடவில்லை.

"முதல்ல நாயோட பேசுறதை, நடக்கிறதை திறுத்துங்க. சிக்கலை. எனக்கும் அம்மாவுக்கும் நாயன்னாலே ஆகாது அலர்ஜி."

"உங்க அம்மா மாப்பிள்ளை வீட்டோட வந்து தங்கி விடப்போறாங்களா என்ன?"

"ஏன்... ஒரு நாலைஞ்சுதான். வந்து தங்கிப் போகலாம்ல?"

"அப்ப பார்த்துக்கலாம். இப்ப நீ கிளம்பு கதா."

"ஆக நான் சொல்றதை நீங்க கேட்கப்போறதில்லை?"

"தீ எனக்கு உத்தரவிட வேண்டிய அவசியமில்லை."

"உங்க அம்மாவே நான் சொன்னபடி மாறிகிட்டாங்க. வீட்டு திர்வாகமும் கூட."

"அது தப்புங்கிறது இப்ப புரியுது."

திரும்பி நடந்தவனை வெறித்தபடி நின்றாள்.

கோபம் தணிந்து அவளை பயம் பிடித்து ஆட்டியது. என்றுமில்லாமல் இன்று தன் ஆங்கார முகத்தைக் காட்டியாகிவிட்டது. இதனால் என்னென்ன விளைவுகள் நேருமோ?

விலகி நடந்த ஆனந்தனுக்கு கதாவின் இந்த புதிய ரோபிலிப்பு எதிர்பாராதது... எரிச்சலூட்டியது.

ஆனந்தி இவளை ஏன் சேரிக்குக் கூட்டிப் போனாள்?

கூடவே தன் தவறும் அன்று அவனுக்குத் தெளிவானது. கட்டப் போகும் உரிமை உள்ளவளின் அதட்டலையே தன்னால் ரசிக்க முடியவில்லையே.. இதுவரை பண்ணை வீட்டின் ராணியாய் வளையவந்த தன் தாய் எப்படி இந்த முரட்டு அதிகாரத்தைப் பொறுக்கக் கூடும்?

பாவம், மகனுக்காக சகித்து இருக்கிறாள். ஆனாலும், அச்சுழ்நிலைக்குள் தன் தாயைத் தன்னியது தன் தப்புதானோ முதல்நாளே ஆனந்தி சொன்னது இப்போது உள்ளே ரீங்கரித்தது.

"ஆண்கள் தவறு செய்யும்போது நாம் கண்டிச்சு மாற்றாமல் விட்டால் அவங்க சலிப்பூட்டறவங்களாய்ப் போயிடுவாங்க" - அப்படி அவள் சொன்னது உண்மை தானோ?

தனக்குள்ளாக சிரித்துக் கொண்டாள்.

அன்று கொதிக்கச் செய்த அவள் பேச்சு, இன்று சிரிக்க வைக்கிறதே?

வீடு திரும்பியவள் குடான காப்பியுடன் ஆனந்தியைத் தேடிப் போனாள்.

"அவங்க கோலம் போட்டுட்டு இருக்காங்கய்யா" பெருமிதமாய் அறிவித்தாள் பெரியதாயி.

"எதுக்கு... என்ன?"

"பொன்னிகிட்ட பழகி இப்ப புது தினுசாய் போடுறாங்க."

கூடத்தில் இருந்தே தெரிந்த காட்சி அவனைக் கட்டி நிறுத்தியது. நின்று ரசித்தான்.

மிக உன்னிப்பாய் கோலம் போட்டுக்கொண்டிருந்தாள் ஆனந்தி. அவ்வப்போது விரல்களால் ஏதோ கணக்கு போட்டபடி நெற்றியைத் தட்டிக்கொண்டாள்.

"ம்ம்... நல்லாத்தான் இருக்கு" என்று எழுந்தவள், முகம் எதிரே நின்றவனைப் பார்த்து, மேலும் மலர்ந்தது.

"இது நானே உருவாக்கிய கோலம்" என்றாள் உற்சாகமாய்.

"அத்தனை முன்னேற்றமா? ஆனா இப்ப மணி ஏழரை. கோலத்தை விடியற்காலையில் போடறதுதான் மரபு."

"நீ... நீ பால் கறந்தியா?"

"ம்ம்... ரங்கன்கிட்ட இருந்து ஓரளவு கத்துகிட்டேன். ஆனாலும் வேகம் பத்தலை. பசு உதைச்சிடுமோன்னு பயம் வேறு" - இன்னும் தன் கோலத்தை ரசித்தபடியே சொன்னாள்.

"இதெல்லாம் எதுக்குக் கத்துக்கிறே?"

இப்போது அவனை முழுசாய் பார்த்தாள் "ஒரு ஆர்வம்தான். இந்த இரண்டு மாசமும் எனக்குள்ளே அழுந்த பதிஞ்சிடும்னுதான்."

"வேறென்ன கற்றுக்கிறே?"

"சமையல்! நேற்று நீங்க ரசிச்சுச் சாப்பிட்ட அன்னாசிப் பழ பச்சடி நான் செய்ததுதான்."

சாப்பிடும்போது அதிகம் பேசாததான் அதை ரசித்துப் பாராட்டியது நினைப்பு இருந்தது.

"நேற்றே சொல்லி இருக்கலாமே... நீ செய்ததுன்னு."

"ம்ம்... அதைச் சொல்லி உங்க ருசியைக் கெடுப்பா என்னுதான் சொல்லலை" குறும்பாய் சிரித்தாள்.

"ஆனந்தி... நான் கொஞ்சம் முரட்டு கபாலி."

"புரியுது அத்தான். நானும் கொஞ்சம் வெளிப் பையாய் பேசறவன். அதுதான் நம்ம முதல் சந்திப்பின்

போது ரொம்ப முரண்பாடா தெரிஞ்சது... உங்களுக்கு ஆத்திர மூட்டுறது ஏன் நோக்கமில்லை..."

"மறந்திடுவோம் நீ காபி குடிச்சாச்சா?"

"இன்னொரு அரை தம்ளர் வேணும். "எடுத்திட்டு வாயேன். உன்கிட்ட பேசணும்."

"எதுபற்றி?" உற்சாகமாய் கேட்டாள்.

"நேற்று சுதாங்கினியை சேரிபக்கம் அழைச்சிட்டுப் போனியாமே... அதுபற்றி பேசணும்."

ஒரு அசட்டு முழியுடன் நின்றிருந்தாள் அவள்!

13

"என்ன அது உண்மைதானா?"

கையில் இருந்த காபி கோப்பையில் இருந்து வளைந்து கழித்து மேலேறிய ஆவியையே பார்த்து நின்றாள் ஆனந்தி.

காபியின் மணம் அபாரம்தான். நாசி முகர்ந்தாலும் மனம் அதை ரசிக்கும் நிலையில் இல்லை.

"சுதாங்கினியை நான் சேரிக்கு கூட்டிட்டுப் போனது உண்மைதான் அத்தான்."

ஆனந்தனின் கேள்விக்கு பவ்யமாய் பதில் அளித்தாள்.

"சரி... ஏன் அந்த திடீர் விஜயம்?"

அவள் அவனைப் பார்த்தாள்.

"நன்றி. ஏன் ஏன் காதலியை அங்கெல்லாம் கூட்டிட்டுப் போனேன்னு உடனே திட்டாமல் என்ன காரணம்னு கேட்கிறதுக்கு நன்றி."

"ஒரு திருத்தம். அவள் என் வருங்கால மனைவி. அவ்வளவுதான்."

"அப்படி நிச்சயிக்கப்பட்ட பிறகுமா சுதாங்கினி மேல் இன்னும் உங்களுக்குக் காதல் வரலை?"

அவளது விழிகளும் கேள்வி கேட்டன. அதில் சிக்க விரும்பாமல் நழுவினான்.

"சேரிக்கு ஏன்போலீங்க என்கிறதுதான் என் கேள்வி?"

ஆனால், கேட்டவன் தொனியில் கடுமை இல்லை. இளம் கவிவுகூட இருப்பதாய் தோன்றியது.

"அங்கிருந்த பிள்ளைகளுக்குத் துணி, தின்பண்டம் கொடுக்கறதுக்காக."

"நாம் போன முறை அங்கே போனப்ப அந்தக் குழந்தைகளைப் பார்த்தியாக்கும்?"

"ஆமா. உங்க காரைப் பார்க்க வந்தாங்க. சுற்றி நின்று ஆராய்ச்சி நடந்தது."

"நீ அவங்களைப் பற்றின ஆராய்ச்சியில் இறங்கிட்டே?"

"ஆராயத் தேவையென்ன? அதான் அப்பட்டமாய் தெரிஞ்சதே."

படபடப்பாய் வந்த பதில் கேட்டு புன்னகைத்தான்.

"துணி இல்லாத பிள்ளைகளுக்குத் துணி கொடுக்கணும்னு தோணிடுச்சு. சரி, அதற்கு சுதாவுடைய துணை எதுக்கு? நம்ம அழுது, அகியைக் கூட்டிட்டுப்போய் இருக்கலாமே?"

"அது முறையான்னு தெரியலை. நான் இப்படி இதுக்காய் போறேன்னு சொல்லிக்கவும் விரும்பலை. தனியாய் போகிறதாய்தான் இருந்தேன். ஆனால், சுதாதான் அதெல்லாம் தப்புன்னாங்க."

"சுதாவை நீ ரெண்டே தரம் இங்கே பார்த்ததுதானே?"

யோசனையாய் மீசையை நீவினான்.

"ரங்களை சந்தையிலே தேங்காய் மூடையோட இறக்கிவிடப் போனேன். அந்தப் பக்கம் என்னைப் பார்த்த சுதாங்கினி, கொஞ்சம் யோசனைகள் சொன்னாங்க. அதாவது - இப்படி பொண்ணு காரோட்டுறதும், வேலை ஆட்களோட வந்ததும் கூட தப்பு. ஊர்ல இஷ்டத்துக்குப் பேசுவாங்கன்னாங்க."

"ம்ம்...." கைகளைக் கட்டியபடி ஆனந்தன் அவள் கூறியதை உள்நிப்பாய் கவனித்தான்.

"அப்பதான் நான் கேட்டேன் நீங்களும் டிரைவரோடு தனியாய் தான் வெளியே போய் வந்துட்டு இருக்கீங்க. ஊர் உங்களைப் பற்றி பேசாதான்னு."

எழுந்த சிரிப்பை மென்று அடக்கினான் ஆனந்தன்.

"அப்படி நான் கேட்டிருக்கக்கூடாது போல. சுதாவுக்குக் கோபம் வந்திடுச்சு." "என்னைப் பற்றி ஊராருக்குத் தெரியும். என் நடத்தை அப்பழுக்கில்லாதது. தவிர ஆனந்தனின் மனைவி ஆகப் போறவள் நான். ஆனா, உன் நிலை அப்படி இல்லை. வெளிநாட்டிலே இருந்து வந்த பொண்ணு எப்படின்னு ஊர் யோசிக்கிறப்ப நீ இப்படி அலையுறது சரியில்லை"ன்னு எச்சரிச்சாங்க."

"ம்ஹூம்...?"

"அப்படின்னா இப்ப நான் ஒரு இடத்துக்குப் போவேண்டியது இருக்குது. நீங்களும் வந்தால் எனக்கு பாதுகாப்புன்னேன். எங்கேன்னு கேட்டாங்க சுதா. எனக்கு அந்த இடத்தின் பேர் உண்மையிலேயே தெரியலை அத்தான்."

"வழி தெரியும். அங்கு இருக்கிறவங்கிட்ட கட்டிக்கியிலுள்ள பொருட்களை தந்துட்டு திரும்ப வேண்டிய தான்"னேன். சுதாங்கினி சம்மதிச்ச அவங்க காரை அனுப்பிட்டு என்கூட வந்துட்டாங்க."

"உன்கூட வந்த ரங்கன் என்ன ஆனான்?"

"அவன் அடுத்த வேலையைப் பார்க்கணும்னு
கொம்பிட்டானே."

"கதாவுக்கு உன்கூட பேசணும்கிற எண்ணமும்
இருந்திருக்கும்" அரைச்சிரிப்புடன் கருத்து சொன்னாள்.

"ஆமா, போற வழியெல்லாம் நிறைய அறிவுரை
கொடுத்தது."

"ம்ம்... என் மாதிரி?" பார்வையை சற்று மாற்றியபடி
கேட்டான்.

எந்த நிலையிலும் அவன் கம்பீரம் மாறாததைக்
கவனித்தான். எளிய மனைப் பலகையில் சம்மணம்
இட்டாலும் ராஜா போலத்தான் தோன்றுவான் போலும்!

"என்ன மாதிரி அறிவுரைன்னு கேட்டேன்."

"அ... ஆங்... வந்து என்னால் இந்த வீட்டிலே
குழப்பம் நேரக்கூடாதுன்னாங்க."

"உன்னால் என்ன குழப்பம்?" குழப்பத்துடனே
கேட்டான்.

"அதாவது பைருவை நான் முன்யோசனை இல்லாமல்
இங்கே கூட்டிட்டு வந்துட்டேன். நாய்களை வளர்க்காத ஒரு
குடும்பச் சூழலுக்கு அது தப்பான பரிக. அப்புறம்
உங்களுக்குக் கோபம் வர்ற மாதிரி பேசிடுத்து..."

"அதை கதாவுக்கு யார் சொன்னா?"

"ஏன்... தீங்கதான் சொல்லி இருப்பீங்கன்னு
நினைச்சேன்."

"இல்லை" அழுத்தமாய் தலை அசைத்தான்.

"தவிர" சங்கோஜத்துடன் அங்கிருந்த நாற்காலி
ஒன்றில் அமர்ந்தான்.

"நீ சொன்னது முழுக்கத் தப்பில்லைன்னுகூட இப்ப
தோணிச்ச ஆனந்தி..."

அவன் வெகு வியப்புடன் அவனையே பார்த்தான்.

"அவ் குட்டியிடம் நீ அந்த சூழ்நிலையில் சகஜமாய்
பிரியமாய் பேசினது பெரிசு. தவிர அவள் தனியாய் படுக்கக்
கூடாதுன்னு முதல்நாளே பின் அறைக்குப் போய் அவளோட
இருந்தது. இதற்கெல்லாம் நான் தன்றிதான் சொல்லணும்.
அதெல்லாம் தவிர உன் பேச்சு, பயந்த அகிலாவைச்
சிரிக்கவும் வைச்சுத்தே..."

"சிரிக்க மட்டுமில்லை அத்தான். சிந்திக்கவும்
வேண்டிய விஷயம் இது. நான் மன இயல் பாடத்திலே
இந்தக் கருத்திலே ஒரு கட்டுரை எழுதினேன். அதன்
தலைப்பு - சினப் பெண்ணின் பாதங்கள்."

"கவாரஸ்யமான தலைப்பு."

"போன நூற்றாண்டு வரை சீனாவில் பெண்
குழந்தைகளின் பாதங்களை இறுக்கக் கட்டியே
வைப்பார்களாம். சின்னப் பாதத்தின் சிங்கார நடைதான்
பெண்ணின் அழகு என்று அவங்க மரபு. ஆனா விளைவு?
குழந்தைகளோட நரம்புமண்டலமும், வளர்ச்சியும் ரொம்பப்
பாதிக்கப்பட்டன. கிழக்கே பெண்களுக்கு நிறையக் கட்டுப்
பாடுகள்... அவளுக்குக் காட்டப்படும் அதிகப்படி அன்புகூட
ஒரு வகை விலங்குதான். அது அவளுடைய செயல்,
சிந்தனைகளைப் பாதிக்கிறது. சிறகு வெட்டப்பட்ட
கிளியாகிறான். அந்தக் கிளி கலபமாய் பூனைக்கு
இரையாகிடுமே! ஆக தங்களை யாரும் அழுந்தக் கட்டி
விடக்கூடாதுன்றதிலே பெண்கள் உஷாராய் இருக்கணுங்
கிறது என் கருத்து. அதைத்தான் வந்ததும் சமயம் சந்தர்ப்பம்
தெரியாம சொல்லிட்டேன்."

அவன் சொன்னதை அமைதியும் ஆர்வமுமாய்
கவனித்தான்.

"புரியுது. ஆனா புரியாதது என்னென்னா... கதாவு
டைய அசட்டு அறிவுரையெல்லாம் கேட்டு உனக்குத் தானே
எரிச்சல் வந்திருக்கணும்? கதாவுக்கு ஏன் எங்கிட்ட வந்து

கோபமாய் முறையிடும் அளவிற்கு ஆத்திரம்?" பாதி தனக்குள்ளாகவும் மீதி அவளிடமாகவும் கேட்டான்.

"நான் பிள்ளைகளுக்கான துணிமணி, இனிப்பு எல்லாம் எடுத்துத் தர பொடிசுங்க குஷியாகி காருக்குள்ளே ஏறிடுச்சங்க. சீட்டிலே குதிச்ச, ஆரனை அழுத்தி ஏகக் கலாட்டா! சுதாவையும் குழந்தைங்க தொட, அவங்க கோபத்துல இறங்கி விடுவிடு'ன்னு நடக்கத் தொடங்கிட்டாங்க. அதுங்களை இறக்கி விட்டுவிட்டு சுதாவை மறுபடி காரில் ஏற்றி வீட்டிலே கொண்டு விட்டேன்."

எல்லா நாணயங்களுக்கும் இரு பக்கங்கள் உண்டு என்பது தெரிந்தவன் ஆனந்தன்.

இப்போது விவரம் தெளிவாகவே புரிந்தது.

"நம்ம வேலை ஆட்களில் யாரையாவது துணைக்கு வைச்சுக்கோ அதில்தப்பில்லை. காந்தி கிராமத்தையும் இப்ப இந்த சேரியின் உதவிக்கு இழுத்துட்டியாமே?"

"ம்ம்... அந்த மக்களுக்குச் சம்பாதிக்கத் தெரியுது. அதைச் சரியா சேமிக்கவும் முறையாய் செலவழிக்கவும்தான் தெரியலை. சமூக சேவகியம்மா அதையெல்லாம் சரி பன்றாங்க. சிக்கிரம் சேரி நிலைமை கொஞ்சம் சிராயிடும்னு நம்புறேன்."

பிரமிப்பும் பிரியமுமாய் அவளைப் பார்த்தவன் - "சேவை நிறையவே செய்துட்டே. சுற்றுலா மாதிரி போகலாமே. கும்பக்கரை அருவிக்கு இன்னும் நீ போகலியே?" என்றான்.

"அகிக்கு பள்ளி விடுமுறை சிக்கிரமாய், போகணும்... வரட்டா?"

"இப்ப என்ன சமையல் அறையிலே பாடமா?"

"ஆமாம். எப்படி வெந்நீர் போடறதுன்னு!"

சேர்ந்து சிரித்தனர்.

"அப்புறம் உங்ககிட்ட ஒரு விஷயம் கேட்கணுமே..."

"கேளு."

"இங்க சராசரி குடும்பத்து போன் கட்டணம் எவ்வளவு வரும?"

"ஆயிரம் ரூபாய்? நம்ம வீட்டுக்கு இரண்டாயிரத்து ஐநூறு போல ஆகும். நீ பேசத்தான் ஐ.எஸ்.டி. வசதி செய்தேன் ஆனந்தி. நீ அதை அதிகம் பயன்படுத்தற தில்லையே?"

"அப்பாவே அவங்களுக்கு வசதியான நேரம் அழைக்க, அடிக்கடி பேசிக்கிறோமே... பிறகென்ன?"

இந்த சகஜமான உரையாடல் அவளை அன்று முழுக்க பூரிப்பில் ஆழ்த்தியது. உல்லாசமாய் தனக்குள்ளே மகிழ்ச்சிக் கோலம் இழுத்தாள்.... வளைத்தாள். இவ்வீட்டாரின் அன்பை எளிதாய் பெற்றுவிட்ட தனக்கு ஆனந்தனின் தல்லெண்ணம் இன்னும் கிடைக்கவில்லையே என்ற குறை இப்போது மறைந்திருந்தது.

சுதாவின் ஆத்திரத்தை மீற தன் பக்க நியாயத்தைக் கேட்ட அவனது பரிவு அவளை நெகிழ்த்தி இருந்தது.

ஆனால், அதே சமயம் வழக்கமானதை விட தொலை பேசி கட்டணம் ரொம்பவே அதிகம் வந்திருக்கிறதே என்பது உதைத்தது. அத்தனைக்கு ஆகாஷ் என்ன... யாரிடம் பேசினான்?

தேரே தன் அறைக்குப் போய் ஆகாஷின் அறையில் இருந்து எடுத்த பத்திரிகை விளம்பரத்தை மீண்டும் வாசித்தாள்.

'மூன்று மாதம் நீங்கள் ஒரே பெண்ணுடன் பேசினால் பிறகு தேரே அவளை மும்பையில் சந்திக்க ஏற்பாடும் செய்யப்படும்...' இப்படி வேறு ஒரு துண்டினை விசி இருந்தார்கள்.

இப்படிப்பட்ட நிறுவனங்கள், தொடங்கிய ஜோரேலேயே லாபம் காட்டக் காரணம், இப்போது புரிந்தது.

தரப்பட்டு இருந்து எண்ணாத தன் தொலைபேசியில் தட்டினான். சில விநாடிகளில் தொடர்பு கிடைத்தது.

"அலோ..." நேனாய் வழிந்தது ஒரு குரல்.

கசப்புடன் தொடர்பைத் துண்டித்தான்.

ஏனோ ஆகாஷின் மீது இரக்கமே பெருகியது.

மரங்களும் தண்ணீருமான சூழல் மதியச் சூரியனையும் வென்று இருந்தது. அருவி நீர் ஆரவாரம் செய்தது.

"முன்பே இங்கே இந்த கும்பக்கரைக்கு வராமல் போனமே அமுது..." வருந்தினான் ஆனந்தி.

"இனி அடிக்கடி வந்தால் போச்சு. கும்பக்கரையிலே ஆண்டு முழுக்கத் தண்ணி விழும்."

"பஸ் வசதி இல்லாததால் பெரிய கூட்டம் இல்லை. நமக்குத் தோதான தனிமை வாய்ச்சிருக்குது."

இவர்களை சாமான்களுக்குக் காவலாய் சற்றுத் தள்ளிப் பெரியதாயி இருக்க, நீரில் கால்களை அனைந்தபடி இருந்தனர் இருவரும்.

அகிலா ஆவலுடன், கொட்டும் நீரில் தலை விட்டிருந்தான்.

"அவர்... இப்ப வருவாரா ஆனந்தி?" அச்சமும் ஆர்வமுமாய் கேட்டான் அமுதினி.

"வற்றதாய்தான் சொன்னார். அவர் வீட்டு முன்னே என்னைக் கண்ட கவிஞருக்கு வார்த்தையே வரலை... தடுமாறிட்டார் தெரியுமா?"

"ரங்கன் மூலம் அவர் வீட்டைக் கண்டுபிடிச் சென்னியே... ரங்கன் வீட்டை ஒட்டி இருக்காரா?"

"ம்ம்... ஏறக்குறைய குடிசை. பெத்தவங்க இல்லை. பாட்டிதான் ஆடு வளர்த்து கவிஞருக்குச் சோறுபோடுறாங்க. கவிஞர், மதியம் வரை கட்டில்ல படுத்திட்டு அப்பப்ப கவிதை பாடுறதோடு சரி!"

அமுது விட்டுக் கொடுக்க வில்லை.

"படைப்பாளிங்க கொஞ்சம் விநோதமானவங்கதான்."

"அவங்க படைப்பை வாசிப்பது பேச்சை கேட்பது என்று நாம் இருக்கும் வரை பிரச்சினை இல்லை. அவங்களோட வாழ்ணும்ங்கிறப்பதான் பிரச்சினை வருது!"

நரக் கூழாங்கற்களைத் தடவினான் அமுது.

"அமுது... இனி உனக்கும் சேர்த்து அந்தப் பாட்டிதான் கஞ்சி ஊத்தணும்."

"அவர் போற கவியரங்கம், கல்யாணங்களில் காக, தரமாட்டாங்களா?"

"அது அவருடைய சலவைத் துணிக்கும், வெள்ளைச் செருப்புக்குமே சரியாயிடும்."

"அதாவது கவிஞருக்குப் பணம் இல்லாததுதான் பிரச்சினைங்கிறயா?"

"உன்னை வாடாம காப்பாத்தற அளவு சம்பாதிக்க வேண்டியது அவர் கடமை. வரவுக்குள்ளே சமாளிக்கிறது உன் திறமை. இந்த உண்மைகள்தானே அமுது, வாழ்க்கைக்கு அடிப்படை."

"குளிக்க வாங்க சீக்கிரம்."

அகிலா தலை நீட்டிக் கத்த, அருவியை நோக்கி நடந்தனர் இரு பெண்களும்.

14

திரண்டு உருண்ட மல்யுத்த வீரனின் மார்பு போல இருந்தன மலைக்குன்றுகள். அதில் புரளும் கனத்த முத்துமாலை போல வழிந்திருந்தது அருவி. மலைச்சரிவுகளை

முடியிருந்தவை முட்டைகள்தான் என்றாலும் பார்வைக்கு பசுமையாய் இருந்தன. ஆள் அவமற்ற அவ்விடத்தில் நீர் ஆரவாரம் செய்து கொண்டிருந்தது.

அதன் சாரலை நோக்கி சிலிர்ப்புடன் நடந்தனர் அமுதுவும் ஆனந்தியும். வெட்கத்துடன் முதலில் சினுங்கி, பின் கணவனின் பிடிக்குள் முழுதாய் அடங்கும் புதுப் பெண்ணாய் அருவியின் பொழியலுக்குள் ஒன்றினார்கள்.

குளிர் தவிர வேறு ஒரு நடுக்கத்தில் அமுதினியின் உதடுகள் தந்தியடித்தன.

"கவிஞர் வந்ததும்... அவரிடம் என்ன பேசறது ஆனந்தி?"

"அவர் பேசட்டும் - கேட்போம்...."

"ம்ம்.."

நீர் அவர்களைச் சுகமாய் சுத்தம் செய்தது.

பெரியதாயி அவர்களை அதட்டி அழைக்கும் வரை அச்சுத்தை அனுபவித்தார்கள்.

"கண்ணெல்லாம் செந்தாமரைக் கணக்காய் போச்சு. வந்து தலையத் துவட்டிக்குங்க..."

நீரிலிருந்து வெளியேறி தலை துவட்டி, ஆடை மாற்றி விட்டு உணவின் முன் அமர்ந்தார்கள்.

சித்திரான்ன வகைகள், வடை, வடகம் என்று நாவூறச் செய்த உணவு வகைகள்.

"கபகபன்னு பசிக்குமே - ஒன்னும் மிஞ்சக் கூடாது" என்றபடி பரிமாறினான் பெரியதாயி.

திருப்தியாய் சாப்பிட்டு அருவிநீரில் தட்டுக்களைக் முவினார்கள்.

சரிழைத் துண்டில் முறுக்கிச் சுற்றிய கூந்தலைப் பிரித்து விட்டு ஆற்றினர்.

"அடிக்குட்டி, உந்தலையிலே ஈறாய் தெரியுதே - டீகாரு. ஆயா உருவி விடுறேன்."

"நாங்க இப்படியே நடந்திட்டு வரோம் ஆயா..." என்றபடி பெண்கள் இருவரும் நழுவி பாறைச் செதுக்கலான படிக்களில் ஏறலாவினர்.

"பார்த்துப்பா... அதிகத் தொலைவு போயிராதிங்க..."

"ஆகட்டும் ஆயா..."

மரங்களும் நீருமான குழல் வெயிலை ஒருங்கட்டி யிருந்தது.

சற்று நடந்ததுமே அருவியின் இரைச்சல் குறைந்தது.

'சட்' 'டென்று தின்ற அமுதினி ஒடை நீரை ஒட்டியிருந்த அரசமரத்தடியை நோக்கி ரகசியமாய் விரல் நீட்டினாள்... அவளது விரல்கள் நடுங்கின.

மரத்தடியில் தின்றிருந்தான் இளமுகு!

இப்போது ஆனந்திக்குமே பதறியது.

ஏன் இவனை இங்கு வரச் சொன்னோம்? என்ன பேசுவது? என்ற பதட்டம்.

"வணக்கங்க. "- கை குவித்தான்.

"வந்ததுக்கு நன்றி... வணக்கம்... இதுவரை நீங்க மேடையில் பேசினதைத்தான் அமுது கேட்டதுண்டு. உங்களை... அதான்... வரச் சொன்னேன்."

"பண்ணை வீட்டிற்கு ஒருமுறை வந்தேன். பிறகு வாய்ப்பில்லை..."

அமுது துணியைத் திரட்டி மெள்ள கேட்டாள் - "இப்ப ஏதும் எழுதறீர்களா?"

"கவிதைகள் - சில கதைகள்."

"ஏதும் பிரகரமாக இருக்குதா?"

"இலக்கிய பத்திரிகைகள்ல வரும் வர்த்தக பத்திரிகை களுக்கு எங்கள் அருமை தெரியாதே."

சற்று காட்டமானது அவன் குரல்.

"இலக்கியப் பத்திரிகைன்னா... நீங்களும் நண்பர்களும் சேர்ந்து நடத்தற 'காட்டாறு' பத்திரிகைதானே? நூறு பிரதிகள் அச்சேறுமா?"

சற்று விழித்தவன்-

"ம்ம்... பிறரிடம் போய் வாய்ப்பிற்காகத் தொங்கறது எனக்குப் பிடிக்காது?" என்றான் கெத்தாய்.

"ஏன் தொங்கணும்? நாம அனுப்பறது தரமானதாய் இருந்தால் தானாய் அச்சில் ஏறுமே?"

ஆனந்தி சொன்னதை அவன் எதிர்பார்க்கவில்லை.

"ஒன்னு அச்சில் ஏற நாம பத்து கவிதை அனுப்பணும்..." என்றான் அலுப்பாய்.

"பத்து வரணும்னா நூறு அனுப்பலாம். தப்பில்லை..."

"உங்களுக்கு எங்களுடைய போராட்டமெல்லாம் புரியாது. சிறிதிதன் உளியைக் கொண்டு அம்மி கொத்தக் கூடாது."

"வேண்டாம். சிலையே செய்க - அம்சமாய் இருக்கும்."

"ம்ம்... இப்ப நான் விஞ்ஞானத் தொடர் ஒன்றை எழுதலாம்னு இருக்கேன்... கவிதை நடையிலே ஒரு விஞ்ஞானத் தொடர்! - எப்படி?"

இப்போது விழித்தது பெண்கள்தான்.

"கஜாதா ஸார் என்ஜினியர். கம்ப்யூட்டரோடு பரிச்சயமும் இருக்கறதால் விஞ்ஞான கதைகளை இயல்பாய் எழுதறார்..." இழுத்தான் அமுதினி.

"உங்களுக்கும் கம்ப்யூட்டர், இன்டர்நெட் இதிலெல்லாம் பரிச்சயம் உண்டா?" - இது ஆனந்தியின் சந்தேகம்.

"அதுக்கெல்லாம் ஏதுங்க நேரம்? எழுதுகோலைப் பிடிச்சால் உள்ளே னுறற கற்பனையை வடிக்கவே எனக்குப் பொழுதில்லை."

சிறு எள்ளுடன் தோள் குறுக்கினான்.

"விஞ்ஞான கண்டுபிடிப்புகள், புதிர்கள் பற்றின புல்லாவது வாசிச்சதுண்டா? 'பர்முடா முக்கோண பிரதேசம்' பற்றிய நூல் ரொம்ப கவாரஸ்யம் - அங்கே நடக்கும் விபத்துக்கள், மறைவுகள் எல்லாம் மர்மம்தான்னு உலகமே மருளுதே?"

வேகமாய் தலையசைத்தான்.

"என் நோக்கம் அதில்லைங்க. நான் வாசிக்கறதில்லை. என் எழுத்தைப் பிறர் வாசிக்கணும், நேசிக்கணும்... காதலிக்கணும்..."

அவன் விழிகள் அமுதினியை விழுங்கி விடுவது போல வெறித்தன. "200, 250 பக்கம்னு நான் எழுதி அனுப்பினை எல்லாம் பத்திரிகை ஆபீஸில குப்பையாட்டம் போட்டு வச்சிருக்காங்க... நம்ம மதிப்பு பட்டனத்திலே அவங்களுக்குப் புரியலை... பத்திரிகை ஆசிரியர்களை சந்திக்கறது லேசாயில்லை..."

"உங்க எழுத்துப் பிடிச்சிருந்தால்..."

"முதல்ல அவங்களுக்குப் புரியணுமே... இவன் கிராமத்தானுங்கற இளக்காரம் வேற..."

"அப்படியெல்லாம் சொல்லாதீங்க. மேலான்மை பொன்னுசாமி, கரிசல்காட்டுக்காரர். எல்லாம் கிராமத்திலே இருந்தபடிதானே எழுதறாங்க." சமாதானமாய் சொன்னான் அமுதினி.

அவர்களெல்லாம் யார் என்பது போல ஒரு கர்வப் பார்வையை வீசினான்.

மேலே பேச முடியாது நின்றவளின் மேனியைத் துழாவின அவனுது விழிகள்.

அருவி நீராடலால் பட்டான கூந்தல் காற்றிலாட
பெண்கள் மேலும் வசிகரமாய் தெரிந்தனர். கவிஞனது
கண்களும் மேலும் கூர்மையாய் அவர்களை ஆராய்ந்தன.

"நாம் போகலாமா ஆனந்தி?" - சற்று சங்கடத்துடன்
மற்றவளின் தொளைத்தட்டினாள் அமுதினி.

"ஆகட்டும். உங்களின் முயற்சிக்கு எங்களது
வாழ்த்துக்கள் கவிஞரே..."

"என்ன கிளம்பியாச்சா... வேறேதும் பேசலாமே?"

"பிறகு பார்ப்போம்."

காரில் திரும்பும் போது அமுதினி பேசவேயில்லை.
கூட போது அவளிலிருந்த துடிப்பும் துள்ளலும் வற்றிப்
பயிருத்தன.

யோசனையில் ஆழ்ந்திருந்தவள், அகிலாவின்
கவிகளிலிருந்து தப்புவதற்காய்,

'குவிச்ச அசதி - தூக்கமாய் வருது' என்று கண்களை
க் கொண்டாள். 'யோசிக்கட்டும்... மேடையில்
ங்கும் கவிஞன் வேறு. வாழ்க்கையின் உண்மை
கேசன் என்பது நன்கு புரியட்டும்' என்று ஆனந்தியும்
விட்டாள்.

ஆக, தான் இங்கு இளமுருகுவைத் தனிமையில் பேச
த்ததில் தப்பில்லை என்ற ஆகவாசத்துடன் அவளும்
கண்களை மூடினாள்.

மடிய தன் கண்களுக்குள்ளே தெரிந்த உருவம்
ரக்கின்ன, திடுக்கிட்டு கண் திறந்தாள் ஆனந்தி.

ன் இவன் உருவம் தனக்குள் தெரிகின்றது...?

துவும் இத்தனைத் தெளிவாய்...?

ற்றவர்களைக் கரை தாக்க முயற்சிக்கும் தானும் ஏதோ
குட்டைக்குள் சிக்கி இருப்பது புரிந்தது.

மனம் சஞ்சலமானது!

அமுதினிக்குள்ளும் சந்தேகங்கள்.

அவை கூடி உருவாக்கிய சஞ்சலம்.

மகிழ்ச்சியைப் பிறகுடன் பகிர அது இரட்டிப்பாகும்.
துயரங்களைப் பகிர்ந்தால் அவைப் பாதியாகிப் போகும்
என்ற முதுமொழியில் அவளுக்கு உடன்பாடு உண்டு.

ஆனால் சில துயரங்கள், இன்பங்கள் நமக்கே
நமக்கானவை. அவற்றைப் பிறகுடன் பகிர மனம் வராது.
இதுவும் அப்படித்தான்.

இளமுருகு... இல்லை... இல்லை... முருகேசனுட
னான சத்திப்பு அவனை மிகக் கலக்கி விட்டிருந்தது.

மேடையில் வெண் நட்சத்திரமாய் மின்னியவனை
அருகே நாகரிக உடையில் பார்த்தபோது தன் உள்ளே கிளர்ச்சி
ஏதும் ஏற்படவே இல்லையே..?

அவன், தான் விஞ்ஞானக் கவிதை எழுதப் போவதாய்
சொன்னது வெறும் நகைச்சுவையா அல்லது நக்கலோ?

ஆனால் காதல், அழகு, பருவம், உருவம் என்றே
கவிதைகளைத் தரும் இளமுருகு, உழைப்பு, திறமை,
விடாமுயற்சி பற்றி ஏதும் எழுதியதாய் தெரியவில்லையே?

ஆனந்தி சொன்னது போல வயதான பாட்டியின் உழைப்
பில் உட்கார்ந்து சாப்பிடுகிறாராமே... அதுதான் காரணமா?

'சுடும் வரைக்கும் நெருப்பு

சுற்றும் வரைக்கும் பூமி

போராடும் வரைக்கும் மனிதன்

நீ மனிதன்'

என்ற வைரமுத்துவின் கவிதை அவளுக்குள்ளே அன
லடித்தது. அக்கவியை தோற்றத்தில் ஒத்திருக்க விரும்பு

பவன் அக்கனலான கவிதை உச்சத்தை ஏன் எட்ட முயலவில்லை?

புரண்டு புரண்டு தவித்தான்.

உடம்பு கொதிப்பது போலிருந்தது.

தன்னையே புரிந்து கொள்ள, எண்ணங்களை மாறி மாறி கடைய வேண்டியதிருந்தது. அப்படிக்கடைந்ததில் ஏதோ ஒரு குடு உடலெங்கும் பரவியது.

கண்களுக்குள்ளே கங்குகளை வைத்தாற் போன்ற எரிச்சல் வேறு.

"ம்ம்" - என்று முணங்கினான்.

அந்நேரம் அறைக்குள் நுழைய இருந்த ஆனந்தி இந்த அரற்றலைக் கேட்டு மெள்ள பின்வாங்கினாள். தனக்குமே கற்சமயம் யோசிக்க தனிமைத் தேவை என்று பட நுங்கினாள்.

மறுநாள் காலை பாலரமணியை தொலைபேசியில் எழுந்தாள்.

"ஹலோ ஸார் - நான் அமுதுலின் உறவுப் பெண்ணந்தி."

"நல்லது. சௌக்கியங்களா?" அவன் குரலில் உற்சாகம் காப்பளித்தது."

"ஆமா. உங்களிடம் ஒரு முக்கியமான விஷயம் வலனுமே..."

"சொல்லுங்க...?"

ஆனால் தன் திட்டத்தை ஐந்தே நிமிடங்களில் அவள் விழுத்த போது, மறுமுனையில் இருந்து சத்தமே வந்தது!

"ஸார்... லைஸ்லதான் இருக்கிங்களா?"

"ஆமாம்... ஆனா..."

"பேச்சு வராத அளவு அதிர்ச்சி தந்துட்டேனா?"

"ம்ம்... அதிர்ச்சிதான். உங்க திட்டம், வழிமுறை எல்லாம் விநோதமாய் இருக்குது ஆனந்தி."

"வழிமுறைகளை விட விளைவு முக்கிய மில்லையா?"

"ரெண்டுமே சரியாய் இருக்கணும். ஆனந்தனுக்கும் மற்றவங்களுக்கும் நம் பழக்கம் விகற்பமாய் தெரியக் கூடாதே..."

"நாம மரத்தைச் சுற்றி ஆடிப் பாடப் போறதில்லை பாலா ஸார் - ரெண்டு பார்வை, பிரியமாய் நானு வார்த்தை - அவ்வளவுதான். அப்ப அமுதுவும் தயக்கம் நீங்கி, உங்களைக் கவனிப்பாள்... உங்களைப் புரிஞ்சுக்குவா..."

"நல்லது."

சம்மதித்த பாலரமணியின் குரலில் சிரிப்போடு சிநேகமும் இருந்தது.

இங்கு வந்த இரு வாரங்களில் ஆனந்தி பல தமிழ்படங்களை சிறிது நேரமேனும் பார்த்து இருந்தாள். நல்ல தமிழ் சினிமாக்களை இலண்டனிலேயே பார்த்த துண்டு என்றாலும், சராசரி படங்களின் கச்சடா ஆடல் - பாடல்கள் எரிச்சலூட்டின.

எப்போதும் ஆண் முழு உடையிலும் நாயகி கால்வாசி ஆடையிலும் ஆடுவது ஓரளவு பழகி மரத்து விட்டது.

நேருக்கு நேர் நின்று ஆணும் பெண்ணும் பேசவும் முடியாத ஒரு சமூகத்தின் அதீதக் கற்பனைதான் இது என்று நினைத்ததுண்டு. இப்போது சமூக நிலைமை ஓரளவு மாறிவிட்டாலும் கற்பனை இன்னும் தொடர்கின்றது!

ஆக, காதல் என்பது ஒரு அதீத உணர்வாகிவிட்டது. சிந்திக்கும் நிறைவற்று வெற்று கிளுகிளுப்பிலேயே இளைஞர்கள் கவிழ்ந்தடித்து விடுகிறார்கள்.

அன்றைக்கான புத்தகத்துடன் ஆனந்த் அமர, பெரியதாயி பட்டமாய் ஒடிவந்தான் -

"என்ன ஆயா?"

"அமுதம்மாக்குக் காய்ச்சலு..."

"அலுப்பாயிருக்கும்... இன்னைக்கு ஒய்வு எடுத்தால் சரியாயிடும்"

"எனக்கு அப்படித் தோணலைங்க..." என்ற முதிய முகத்தில் பிதி இருந்தது.

"அப்ப டாக்டரை வரச்சொல்லலாமா?"

அவசரமாய் எழுந்தான் ஆனந்தி.

"இதுக்கெல்லாம் டாக்டர் வந்து என்ன செய்யறது?"

"புரியலியே ஆயா.. தெளிவாச் சொல்லுங்க."

"அனலோட அளத்தறாங்க... மூஞ்சியில ரெண்டு துத்து கட்டி இருக்குது..." குரல் தணித்து பயபக்தியுடன் சான்னாள்.

"அப்ப உன்னாதட்டம்மையா?"

கண்களை மூடி பக்தி ஜீரத்துடன் தன் கன்னங்களைத் தட்டிக் கொண்டாள் பெரியதாயி.

வந்த மருத்துவர் பரிசோதித்து வார்த்திருப்பது அம்மைறு ஊர்ஜிதப்படுத்தி விட்டு, அரிப்புக்கான மருந்துகளும் போனார்.

பொன்னி, அமுதுவின் அறையை மெழுகித் துடைத்து, காங்கே வேப்பிலைக் கொத்துக்களை செருகினாள்.

'எனக்கு இதற்கான தடுப்பூசி போட்டாயிற்று - ஆக குத் தொற்றும் அபாயமில்லை' என்ற அறிவிப்புடன் நிதி தன் தோழியைக் கவனிக்கும் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொண்டாள்.

ஆனாலும் மேனி மட்டுமின்றி அமுதுவின் முகம், வரை பொங்கி எழுந்த கொப்புளங்களைக் கண்டது உள்நூர பயம்தான்.

அளற்றிய அமுதுவிற்கு வேப்பிலை சாமரத்தால் நீவி விட்டாள். அறையில் சன்னமான இசை, பத்திய உணவு, சுத்தம் என்று கருத்தாய் நின்றாள்.

ஒருநாள் அதிகாலையில் ஆனந்தியின் கோலத்தைப் பார்த்த ஆனந்தனுக்கு சற்று அதிர்ச்சிதான் -

"உனக்கென்ன மஞ்சள் காமாலையா?" என்று அவன் வினவ, இவளுக்குச் சிரிப்பு தாளவில்லை.

"மஞ்சள் தேச்சக் குளிச்சேன் அத்தான்" - என்றாள் சிரிப்பினோடே.

"இவ்வளவா... இதென்ன புதுப் பழக்கம்?"

"ஆயாதான் சுத்தப்பத்தமாய் இருக்கணும்னு ஒரு டப்பா மஞ்சள்தூளைத் தந்தாங்க" புன்னகைத்தவனின் முகத்தில் புதுக் கூர்மை!

அதிகாலையின் செவ்வொலியில் மஞ்சள் சிலையாய், சுந்தல் நுனியில் ஈரம் சொட்ட நின்றவளைப் பார்த்த உள்ளம் கனிந்தது.

அவளின் தோற்றத்தின் அழகைவிட, எதற்காக அவள் அத்தனை சிரமம் மேற்கொள்ள வேண்டும் என்ற கேள்வி அவளுடைய மன அழகையும் காட்ட,

"நன்றி ஆனந்தி" - என்றான் - உளமார.

"அதெல்லாம் தேவையில்லை அத்தான் - நல்லதாய் இளநீர் மட்டும் கொண்டு வந்து போட்டால் தேவலை" என்றபடி போயே விட்டாள் அவள்.

அவள் ஈரக் கூந்தலிலிருந்து சொட்டிக் கிடந்த நீர் சொட்டுக்களை ஏதோ ஒரு பரவசத்துடன் பார்த்து நின்றான் அவன்!

15

யும் வேறு.

ஆறு லட்ச ரூபாய்க்குக் குறையாத வாகனங்களை ஆண்கள் ஒட்டி வர, அதிலிருந்து வைரமும் பட்டுமாய் பெண்கள் இறங்கினார்கள்.

செவிக்கு வஞ்சனை செய்வானேன் என்று நாதஸ்வரக் காரர் முழக்கினார்.

நாவிற்கும் குறை வைக்காத விருந்து ஆனாலும் அத்தனை உணவு மிஞ்சியதில் ஆனந்திக்கு வருத்தம். வெற்று விரைவுச் சப்பியபடி முறைக்கும் சேரிக் குழந்தைகள் நினைவில் வந்து இம்சித்தார்கள்.

இப்படி உணவை வீணாக்காமல் தேவையில் இருப்பவர்களுக்கு எப்படி கொண்டு சேர்க்கலாம் எனும் திட்டத்தில் அவள் தீவிரமாய் இருந்த சமயம், தனம்மாள் விடாமல் அவளைப் பலருக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்தாள்.

ஆனந்திக்குப் பெரும்புள்ளிகள் பலரை ஏற்கனவே தெரிந்திருந்தது.

"அப்பா நல்லா இருக்காராம்மா...?" என்று வன்போடு விளார்த்தனர். ஆனால் உயர்ந்த வாகன மொத்த தீர்ப்பையாளரின் மனைவி ஜெயந்தியின் அன்பு, வறுவகையாய் தெரிந்தது.

"உன்னைப்பற்றி அதிகம் கேள்விப்பட்டிருக்கேன் ன்ந்தி! படிப்பு, விளையாட்டு, சமூகசேவைன்னு எல்லாந்தி

லேயும் நீ முதல் மாணவியாமே? அழகிலும் முதல் தரம்தான்..." என்று ஆனந்தியை நகரவிடாமல் கையைப் பற்றி, மேலும் கீழுமாய் ஆராய்ந்தாள்.

"உங்களைச் சந்தித்ததில் மகிழ்ச்சி... வரட்டுமா?" என்று இவள் நழுவ முயன்றும் முடியவில்லை.

"இரம்மா... உன்னைப் பார்க்க என்றே எத்தனை ஆவலாய் வந்தோம்... இரு..."

பக்கத்தில் நின்ற சிறுமி ஒருத்தியை ஜெயந்தி விரட்டினாள்.

"போ... போய் கேசவ் அண்ணனை வரச் சொல்லு... ஒடு..."

வெள்ளை கற்கண்டு பரல்களை தூக்கிப் போட்டு வாயால் பிடித்துக் கொண்டிருந்த சிறுமி, மனமின்றி நகர்ந்தாள்.

வசமாய் சிக்கிப் பவி ஆடாய் நின்றாள் ஆனந்தி.

சுகவீனமாயிருந்த அமுதுவை விட்டுவிட்டு கல்யாணத்திற்கு வர அவளுக்கு மனமேயில்லை. பரீட்சை சமயம் என்று அகிலாவும் வர மறுத்துவிட்டாள்.

ஆனந்தித்தான் விடாது இவர்களைக் கிளப்பினான்.

"வந்ததிலேருந்து பண்ணையிலேயே அடைஞ்சு கிடந்தா எப்படி? வீடு தேடி வந்து அழைச்சவங்க வருத்தப்படுவாங்க இல்லையா? யாரேனும் கண்டிப்பாய் போகணும்" என்று அதட்டி. தாயையும் ஆனந்தியையும் காரில் ஏற்றிவிட்டான்.

"ஐயோ அம்மையா?" என்று கன்னம் பொத்தி அலறிய சுதாங்கினியும், அவள் தாயும் பண்ணை வீட்டுப் பக்கம் திரும்பி உட்காரவும் அஞ்சினார்கள்.

"பார்த்து மாப்பிள்ளை... அது தொற்றுநோய்... உடம்பைப் பார்த்துக்குங்க..." வருங்கால மாமியார் பதறினார்.

"எனக்கு வேலையே இல்லையே... அமுதுவை ஆனந்திதான் முழுக்க பார்த்துக்கிறா..."

"அவளா? சுத்த பத்தமா இருப்பாளா?"

"மனசு வெருகத்தம்..." நறுக்கென பதில் சொன்னான்.

"அதுக்கில்ல... அம்மன் விஷயமில்ல...? நாயைக் கூட்டிவந்து அவள் நம்ப வீட்டில் ஏத்தினதுமே அஞ்சினேன், என்ன மாப்பிள்ளை எழுந்திட்டங்க...?"

அவனுக்குள் ஒரு கயிறு முறுக்கியது. மனமில்லாத நாயையும் ஆனந்தியையும் கல்யாணத்துக்குப் போகச் சொல்லி விளம்பிவிட்டான். 'ஒரு நாளிலே அமுதுக்கு ஏதும் ஆயிடுது' என்ற சமாதானத்துடன். ஆனால் இங்கே "தனக்கா... இன்னைக்கு நீங்க ரெண்டு பேரும் நம்ப வீட்டிலே தங்கிட்டுதான் போகணும்" என்று உரிமையுடன் ஜெயந்தி, உடம்பாய் பிடி இறுக்கினாள்.

"இல்ல... அங்கே வீட்டில் அமுதுக்கு உடம்புக்கு முடியலை..."

"அப்ப சாப்பிட்டாவது போங்க... ஒரு மணி நேரப் பயணம்தானே பண்ணை?"

"ஆனந்தனும் எதிர்பார்த்திட்டிருப்பான்."

"போன் மூலம் சொல்லிடலாம். அவ... அதான் உங்க வருங்கால மருமகள் எப்படி இருக்கா? ஆட்சி இப்பவே அவள் கைக்குப் போயிட்டதாய் கேள்விப்பட்டேனே?" ஜெயந்தி குரலை இறக்கி, இழுத்தாள்!

தனத்தின் முகம் வாடியது.

"முன்னே சாம்பாருக்கான காயைக்கூட குடும்பத்திலே மாமியாருதான் முடிவு பண்ணணும்... இப்ப மருமகள் உத்தரவு போடறா... வரவு செலவு என்னங்கிறா...?"

"பிள்ளைகளைத் தனிக்குடித்தனம் வச்சிடறதுதான் நல்லது. அதுங்களுக்கும் பொறுப்பு வரும். நமக்கும்

பொறுமல் இல்லை. கேசவ் எங்களுக்கு ஒரே பையன்.. ஆஸ்திரேலியாவில் மேற்படிப்பு படிச்சவன். அவனுக்கு ஏத்தவள் அமைஞ்சதும் புது ஜோடியைத் தனியாய் வச்சிடுவோம்... அவங்க மகிழ்ச்சியாய் வாழறதை நாம ஆனந்தமாய் பார்க்கணும்... என்ன?"

ஒரக்கண்ணால் தன்னைப் பார்த்தபடி இனிமையாய் அப்பெண்மணி பேச, ஆனந்திக்குப் புரிந்தது.

வரப்போகும் கேசவிற்குத் தன்னை ஜோடி சேர்க்கும் முயற்சி இது. இனி நழுவ முயற்சிக்காமல் ஒடிவிட வேண்டியதுதான் என்று அவள் முடிவெடுத்த சமயம் அங்கு, வந்து நின்றான் கேசவ்!

அந்த புதிய, விடுதி சிறுகுன்றின் மீது நின்று, காற்று, கொள்ளையாய் வீசியது.

அந்த உயரத்திலிருந்து பார்க்க, ஏதோ வைரக் குவியலுக்கு நடுவே வைக்கப்பட்டது போன்ற பரவசம் தோன்றும். சுற்றிலும் மதுரை நகரின் தங்க, வைர விளக்குகள்.

வாகனச் சத்தடியே அற்ற அமைதியில் மரங்கள் வேண்டிய மட்டும் ஆடி ஆடி கதைகள் பேசின. தரமான சமையலின் மணம் மூக்கை வருடியது.

ஆனந்தி இவை அனைத்தையும் அனுபவிக்க, கேசவின் பார்வையோ ஆர்வமாய் அவள் மீதே நிலைத்திருந்தது.

வேலைப்பாடுமிக்க கண்ணாடிக் குவளையின் நீரைப் பருகியவள் சொன்னாள் - "நம்பவே முடியலை கேசவ்..." அவனும் இளமையுடன் வழிந்தான் -

"எனக்குந்தான்..."

"தமிழ்நாட்டிலே இப்படி ஒரு ஆண், பெண்ணை, குடும்பத்தாரே தனியே அனுப்பி வைக்கிறதைச் சொல்றேன்..."

"ம்ம்... காலையிலே நமக்குள் அறிமுகம்... இரவு தனியே சாப்பிட சந்தர்ப்பம்! நான் ரொம்ப அதிருஷ்டக் காரஸ்தான்..." கேசவ், பெருமிதமாய் சிரித்தான்.

"என்கூட ஒரு மணி நேரம் பேசினபிறகுதான் உங்க அதிருஷ்டத்தைப் பற்றி முடிவு செய்யணும்..."

"ஆஹ்... இது... இதுபோதுமே!" உற்சாகமாய் மேசையைத் தட்டினான்.

"எது...?"

"இந்த நகைச்சுவை உணர்ச்சி, பல பெண்களிடம் கிடைக்காது. எந்தவகையே கொஞ்சம் நான் சிண்டினால் அழுத் தொடங்கிடுவா..."

"சின்னப் பெண்ணை ஏன் சிண்டறிங்க...?"

"பட்டப்படிப்பு முடிச்ச பாவை அவ...அவளுக்கும் தீவிரமாய் மாப்பிள்ளை தேடறோம்..."

"அவளுக்கும்" என்று சொல்லி விட்ட தன் தவறு உறைக்க, சற்று அசடு வழிந்தான்.

"குளிர்மானம் ஏதும் வேணுமா சார்?"

மாப்பிள்ளை பேரல முழு ஆடையில் இருந்த ஒருவன் பணிவாய்க் கேட்டான்.

"வேண்டாம்... நன்றி... நான் குடிப்பதில்லை..." ஆனந்தியைப் பார்த்தபடி துளி கர்வத்தோடு சொன்னான் கேசவ்."

"அப்படின்னா சாப்பிட ஆர்டர் பண்ணிடறீங்களா, சார்..."

"ஆமாம்."

"அதுக்கான ஆளை அனுப்பறேன் சார்..." அவட்டலான வணக்கத்துடன் விலகினான் இளைஞன்.

"என்ன கேசவ்? எனக்குக் குடிக்க ஏதாவது வேணு மான்னு நீங்க கேட்கவே இல்லையே..."

பயங்கரமாய் முழித்தான்.

"நீ... நீங்க... குடிப்பீங்களா...?"

"தண்ணீரைக் காலி பண்ணிட்டேன்... ஒரு தக்காளிப் பழரசம் சொல்லலாம்னு நினைச்சேன்..."

"ஓ... கடவுளே... நான் ஒரு நிமிஷம்..."

"பயந்துட்டீங்களாக்கும்? ஆனால் கேசவ், நமக்குள் பொருந்தி வரும்னு தோணலை..."

"என்ன ஆனந்தி... வெறும் அதிர்ச்சி குண்டுகளாய் வீசறீங்க? இது நம்ப முதல் சந்திப்பு... பழகப் பழக..."

"சாப்பிட என்னென்ன வேணும் சார்...?"

"இருப்பா..." கேசவ் சற்று எரிச்சலாய் கையாட்ட, அவன் கைபட்டு கண்ணாடிக் குவளை சரித்து உருண்டது. அதை விழாமல் பிடித்த பணியாளனைப் பார்த்த ஆனந்தியின் கண்கள், திகைத்து விரிந்தன!

இவளைக் கவனித்த அவன் விரல்களிலும் நடுக்கம்...!

விலகியவனை 'சட்'டென எழுந்து தொடர்ந்தான்.

"ஆகாஷ்... நீ எங்க இங்கே...?" மெல்லிய குரலில் பதற்றமாய் கேட்டான்.

கூற்று, குறையின்றி வீசியபோதும், இருவருக்கும் வியர்த்திருந்தது.

'பளிச்' என்ற ஆடையுடன் நின்ற ஆகாஷின் மார்பில் அவ்விடுதியின் பெயர், செப்புத் தகட்டில் மின்னியது.

"இங்க வேலை பார்க்கிறியா...?"

"....."

"எங்ககிட்ட சொல்லாமல் ஏளிப்படி...?"

உடன் பிறந்தவனைப் போன்ற பாசத் தொலியில் பதற்றமாய் ஆனந்தி கேட்க, அப்பரிவு அவனை நெட்டித் தள்ளியது.

"நான் ஏதும் உதவுட்டுமா... ஆனந்தி...?" அவளைப் பின் தொடர்ந்த கேசவ்வை, "ஐந்தே நிமிஷம்... நான் பெண்கள் அறைக்குப் போயிட்டு வர்றேன்..." என்று அவனுக்கு பதில் சொல்லிவிட்டு நழுவினாள்.

"எனக்கு வழிகாட்ட முடியுமா?" என்றபடி ஆகாஷத் தொடர்ந்தான்.

"வாங்க..."

நீண்ட எட்டு வைத்து நடந்தவனைக் கவனித்தாள்.

ஆகாஷ், வீட்டை விட்டு வந்து ஒரு வாரம்தான் இருக்கும். அதற்குள் உடம்பு வற்றியிருந்தது. பண்ணை வீட்டில் சதா அடைத்து கிடந்தவன், இங்கு சுறுசுறுப்பாய் இருப்பதன் விளைவு போலும்.

நடையின் மிடுக்கு, அவனது அண்ணன் ஆனந்தனை தினைவுபடுத்தியது.

நீண்ட பவிங்கு பாதையில் நடந்தவர்கள், அரவமற்ற இடத்தில் சற்று ஒதுங்கினார்கள்.

"வீட்டில் எல்லாரும் க்கமா... நீங்க எப்படி... இங்கே..."

"அமுதுக்கு அம்மை வார்த்திருக்குது... உனக்குச் சொல்லிவிட அத்தை தவிச்சாங்க... அப்பதான் நீ முகவரியோ, தொலைபேசி எண்ணோ தராதது தெரிஞ்சுது..."

"கடவுளே... அக்காவுக்கு இப்ப தேவலையா?"

"யாச்சல் தணிஞ்சிருச்சு... ஆனாகஷ்டப் பட்டுட்டா..."

"அம்மா, அகி எல்லாம் நல்லா இருக்காங்களா?"

"ஆமா, பைராகூட குண்டாயிருக்கான். சரி, இப்ப உன்னைப்பற்றி பேசலாமா?"

அவன் தலை கவிழ்ந்தது.

வார்த்தைகள் தடுமாறின.

"எனக்கு... எனக்கு ஒரு பிரச்சினை ஆயிடுச்சு..."

"பிரச்சினை பற்றி வீட்டிலே சொல்லியிருக்கணும்... அதுக்கான தீர்வு இதுதான்னா... வீட்ல எங்கே போறேங்கற விவரமாவது சொல்லிட்டு கிளம்பியிருக்கணும்..."

"அது...அது... சொல்ல முடியாத விவரம்..."

"அதான் போன் பில்லை மறைச்சுட்டே இல்லையா?" திகைத்து நிமிர்ந்தான்.

"ஆனால் கணக்குப் பிள்ளை, அதைக் கண்டு பிடிக்கவே மாட்டாரா? தொலைபேசி துறைக்கு ஒரு போன் போட்டாலே விவரம் தெரிஞ்சிடுமே..."

கலவரமானான்.

"அப்ப உன்னா வீட்டுக்கு என்விவசரம் தெரிஞ்சிடுச்சா?"

"இல்லை... வீட்டில் யாரும் இன்னும் எதையும் துப்பறியலை... பிள்ளும் கையுமாய் நீ போரின் வைக்கோல் பிள்ளே போராடினதைப் பார்க்க தேர்ந்தது. பிறகு கொஞ்சம் மோப்பம் பிடிச்சேன்... விஷயம் புரிஞ்சுது..."

அவனது இளமுகம் சிவந்தது - உதடுகளை அழுத்தக் கடித்தான்.

"என்ன புரிஞ்சுது... எங்கே போன் போட்டேன்றதா?"

"ஆமா... இளமையில் சபலங்கள் இயல்புதான் ஆகாஷ். அதை சமாளிச்ச அடக்குறவங்கதான் வெற்றி அடையறாங்க... விடுமுறை தொடங்கியதுமே நீ இப்படி ஒரு வேலையிலே சுறுசுறுப்பாய் இறங்கியிருந்தால் இது மாதிரியான சங்கடத்தில் சிக்கியிருக்கமாட்டே..."

"இதையெல்லாம் யார்கிட்டேயும் சொல்லலியே..."

"தியாயமாய் ஆனந்தன் அத்தான்கிட்ட நான் சொல்லி யிருக்கணும். ஆனால் அமுது முடியாமல் படுக்கவும், அவளோடவே இருந்ததில் உன்னைப் பத்தின கவலை மங்கிடுச்சு..."

"தப்பிச்சென்... இனிமேயும்...?"
 "பிரச்சினையை நீ சரியான முறையிலே சமாளிக்கிற
 தால் இதைப்பற்றி வீட்டிலு சொல்லத் தேவையில்லைன்னு
 தான் நினைக்கிறேன்..."
 "நன்றி... என் மனபாரம் இறங்கிடுச்சு..."
 "இங்கே சம்பளம் எவ்வளவு?"
 "இரண்டாயிரம் ரூபாய்... தங்குமிடம். சாப்பாடு
 இலவசம். தவிர டிப்ஸ் தராளாமாய் கிடைக்குது... சீக்கிரம் பணம்
 தேந்து பின்னலக் கட்டிடலாம்கிற நம்பிக்கை வந்திருக்கு..."
 "இவ்வை சம்பளம் டிப்ஸ் எல்லாம் இனி என்னைக்குத்
 தான் வரணும்..." கறாராய் சொன்னான்.
 புரியாமல் அவனையே பார்த்தான்.
 "ஏன்னா அந்தத் தொலைபேசிக் கட்டணத்தை நான்
 கட்டிட்டேன்..."
 ஆகாஷ் மலைத்து நின்றான்!

16

எத்தத் தொகையைச் சேர்க்க இங்கு
 பயந்து பதறி சம்பாதித்துக் கொண்டிருந்
 தானோ அத்தொகையைத் தான் செலுத்தி
 வீட்டாக ஆனந்தி சொல்ல, ஆகாஷ் திகைத்தான். அதில்
 கூடவே நித்திப்பும் கலந்திருந்தது. கண்களை அழுந்த முடித்
 திறத்தான். முகம் தளர்ந்து மலர்ந்தது.

"இன்னுக்கு கேசவ் உனக்கு டிப்ஸ் தரமாட்டான்னு
 நினைக்கிறேன் ஆகாஷ்! அவனைவிட உன்கிட்ட அதிகம்
 பேசிட்டேன்கிற கோபத்தில் இருப்பான்."

"யார் கேசவ்?"

"ஒரு கல்யாணத்துக்காக நானும் அத்தையும் மதுரை
 வந்தோம். இங்கே தன் மகனோட என்னை ஜோடி சேர்க்க
 கேசவுடைய அம்மா நிிட்டம் போட்டாங்க..."

"ஐயோ... எங்களுக்குத்தான் முடியலை... நீங்க
 கிறுக்க 'ராயல்' ஒட்டல் சாப்பாட்டை கவை பார்த்துட்டு
 தான் வாங்களை'ன்னு எங்களை இங்கே அனுப்பி
 வைச்சாங்க. ஆனா நல்லவேளை அத்தை இங்கே எங்களுடன்
 வரலை... வந்து உன்னைப் பார்த்திருந்தால் தாங்கியிருக்க
 மாட்டாங்க..."

"நீ அழகாய் புரிஞ்சுவிட்ட ஆனந்தி. தப்பு செய்து இயல்பு.
 அதைச் சரியாய் சமாளிக்கிறேன்னும் சொல்லிட்டியா? மனசு
 தெம்பாயிடுச்சு."

"இனிமே தப்பு செய்யக்கூடாதுன்னும் மனசு
 சொல்லுதா?"

"நீர்மானமே பண்ணிட்டேன். இந்தக் குற்ற உணர்வு
 என்னைக் கொன்னுடுச்சு. ஆபாசப் பத்திரிகையை வெறுமே
 புரட்டினால் என்ன தப்புன்னு தொடங்கினது விபரீத
 மாயிடுச்சு."

"காமம் நூலால கட்டப்பட்ட புலி போல. இரையைக்
 கண்டால் ஒரே வீச்சில் மரபை அறுத்துப் பாயும்னு
 சொல்வாங்க. அந்தப் புலியை உகப்பி விடறது ஆபாசப்
 பத்திரிகைங்க... தொடரம் இருந்திடறது புத்திசாலித் தனம்."

"உண்மைதான். இனி அடுத்ததாய் என்னன்னு மனசு
 பரபரக்கத் தொடங்குது. ஆனா... அதுக்கான துணிவில்லை.
 அப்படி நான் தவிச்சபோது தான் 'இளமையுடன் பேசுங்கள்'
 என்ற விளம்பரத்தைப் பார்த்தேன்."

"அதேசமயம் ஐ.எஸ்.டி. தொடர்பும் வீட்டுக்கு வர,
 ஐயா புகுந்து விளையாடிட்டே!"

"என்னை மறந்த ஆட்டம், பில் தொகை பதினெட்டா
 யிரம்னு வந்த பிறகுதான் உறைச்சிச்சு."

உதட்டிற்கு சற்று சாயமேற்றி, சிறு 'சென்ட்' குப்பிவிட்டுத் துவி எடுத்து மணிக்கட்டில் தடவினாள்.

"இது, கேசவ் சந்தேகப்படாமல் இருக்க... வரட்டா?"

"ஒரு வாரமாய் தூக்கம், சாப்பாடு சரியில்லை..."

"இனி ஒழுங்காய் சாப்பிட்டு, தூங்கி வேலையும் பாடு..."

"கணக்குப்பின்னை 'பில்' எங்கேன்னு கேட்டிருப்பாரே... எப்படி சமாளிச்சே ஆனந்தி?"

"தொலைபேசி 'பில்'லை பைரூ விளையாட்டாய் கவ்வி கிழிச்சிடுச்சு. அதுக்குப் பரிகாரமாய் நானே இரண்டாயிரத்தைக் கட்டிட்டேன்னு சொன்னேன்."

"அதுக்காகக் காசை எடுத்துட்டு நீங்களே போய் கட்டணுமாம்மான்னு கணக்குப்பின்னை பணத்தை எங்கிட்டே உடனே தந்திட்டார். பணம் கட்டினதுக்கான ரசீதைக் கேட்டார். அதைக் கிழிச்ச பழியையும் பைரூ மேலேயே சுமத்திட்டேன்!"

"கம்ப்யூட்டர் படிப்புக்குன்னு அம்மாகிட்டேயிருந்து ஐயாயிரம் வாங்கிட்டு வந்தேன். கையில் இருக்கிற ஆயிரத்தையும் சேர்த்து, இப்பவே ஆறாயிரத்தை தந்துட்டேன், ஆனந்தி, ஆக..."

"கணக்குப்பின்னை தந்த இரண்டாயிரம் போக எனக்கு வரவேண்டிய தொகை பத்தாயிரம்."

வட்டிக்குப் பணம்விடுபவனின் தொனியில் மிரட்டினாள்.

"சரியாய் வத்திடும்ங்க நீங்க சமயம் பார்த்து செய்து இத்த உதவியை மறக்கமாட்டேனுங்க."

அவனும் பணிவாய் கை கூப்பினான்.

கூர்ந்திருந்த கேசவ்வின் முகம் கடுத்திருந்தது. ஆனால், வந்தமர்ந்த ஆனந்தியின் சென்ட் மணமும் பவள இதழ்களும் அவன் கடுப்பைக் கொஞ்சம் தணித்தன.

"மன்னிக்கணும் கேசவ்... சாப்பாடு ஆர்டர் பண்ணிட் டங்களை?"

"உன்னைக் கேட்காமல் எப்படி, சொல்லு? இப்பவே அரை மணி நேரமாச்சு."

"மதியம் சாப்பிட்ட கல்யாண சாப்பாடே இன்னும் வயிற்றில் 'திம்'னு இருக்குது. எனக்கு ஐஸ்கிரீம் மட்டும் போதுமே?"

மறுக்காமல் அவள் சொன்னதையே கொண்டு வரப் பணித்தாள்.

ஐந்தாம் திமிடம் மூன்று வித நறுமணங்களில் ஐஸ்கிரீம், உச்சியில் கோன் பிஸ்கட்டும் சேர்ந்த பழ சிங்காரமுமாய் வந்தது.

ஆனந்தி ரசித்து சாப்பிட்டாள்.

"ம்ம்... உங்கம்மா சொன்னது போல இங்கே உணவு பிரமாதமாய் இருக்கும் போல?"

"ஆனா, என்ன சாப்பிட்டங்களன்னு கேட்டால் வெறுமே ஐஸ்கிரீம்னு சொல்லணும்."

"என்ன பேசிக்கிட்டோம்னுதான் கேட்பாங்க... தமக்கிடையே திருமண மெல்லாம் சாத்தியமில்லைங்கறதை பெரியவங்களிடம் தெளிவாய் சொல்லிடணும் கேசவ்."

கேசவ் சற்று கோபமாய் கேட்டான். "அந்த வெய்ட்டர் யாரு?"

"உறவுப் பையன். எனக்குத் தம்பி முறை."

"பிறகு... பிறகேன் என்னைப் பிடிக்கலை ஆனந்தி?"

"பிடிச்சிருக்குது. கண்ணியமானவர், கலகலப்பானவர். ஆனால்..."

"உன் மனசிலே வேற யாரேனும் இருக்காங்களா?"

ஆனந்தி மெளனமானாள்.

இது அவன் தன்னையே கேட்கப் பயந்த கேள்வி. தன்னைச் சிலந்தி இழைபோல ஏதோ துண்ணிய உணர்வுகள் கற்றிவளைப்பது புரிந்து அதிலிருந்து விடுபட மிக முயன்று கொண்டிருந்தான்.

"இப்போதைக்குப் படிப்பு மட்டும் தான் என் உத்தேசம் கேள். கல்யாணச் சித்தனையே இல்லை."

"எனக்கும் தான். ஆனால் உன்னைப் பார்த்ததும் சபலம்!"

"நன்றி. இப்படி வெளிப்படையாய் 'ஜோன்' விடறதுக்கு. தம்பியை இங்கே பார்த்தது பற்றி யாரிடமும் பேச வேணாம்" என்றான்.

அவன், தோன் குறுக்கியபடி பில்லுக்கான தொகையை வைத்தான்.

இவர்களுக்குப் பரிமாறியவன், வேறு ஒருவன். ஆனால், காரில் ஏறும் போது ஒடிவந்த ஆகாஷ் இவ்விடம் பண உறையைத் திணித்தான். அதில், 'நன்றி' என்ற கொட்டை எழுத்துகள்!

இரவு பண்ணை வீடு போய் இறங்கிய போது மணி பத்திற்கும் மேல். கூடத்தில் யாருடனோ போனில் உற்சாகமாய் உரையாடிக்கொண்டிருந்தான் ஆனந்தன்.

நீண்ட கால்களை மோடா மேல் தூக்கி வைத்திருந்தான். சட்டையில் மேல்பாகம் திறந்து, விரிந்த மார்பைக் காட்டியது.

'கறுப்பு தோல் வாருடனான கைக்கடிகாரம் தவிர எந்த ஆபரணமும் இன்றியே எத்தனை கம்பீரமாய் - கவர்ச்சியாய் தோன்றுகிறான்?' வியந்தான் ஆனந்தி.

கம்மல், பொட்டு இல்லாவிட்டால் பல பெண்களைக் காணச்செய்யாது. அப்படிப் பார்த்தால் ஆண்கள்தான் அழகில் உத்தியோ?

"நாங்கதான் உங்களுக்கு நன்றி சொல்லணும் மாமா. ஆனந்தி இங்கே இருப்பதால் நாங்க ஆனந்தமாய் இருக்கிறோம்." என்று போனில் உரையாடல் நடந்து கொண்டிருந்தது.

தான் அவனை நோட்டமிட்டதைப் போல ஆனந்தனும் தன்னையே பார்த்தபடி இருப்பதைக் கண்டவன், அபிநயித்தான் - 'யார் போனிலே... அப்பாவா?'

"இதோ ஆனந்தி வந்தாச்சு மாமா. பேசுங்க" முறுவலுடன் இவ்விடம் ரிசீவரை நீட்டினான்.

நெருங்கி வாங்கினான். அப்போது அவர்களது விரல்கள் உரசின. மின் அதிர்வு நேர்ந்தது போல அவனுக்குள் சில கணங்கள் அதிர்ந்தது!

'இதுவரை ஆண்களைத் தொட்டதில்லை' என்றெல்லாம் ஆனந்தி முழங்க முடியாது. அந்நியோன்யமாய் இல்லை எனினும் இயல்பான தொடுதல் நேர்ந்ததுண்டு.

தந்தையின் வாஞ்சையான அணைப்பு.

தோழர்கள், ஆசிரியர்களுடனான கைகுதுக்கல்.

பயண உரசல்கள் என்று...

ஆனால், இப்படி மின்சாரம் பாய்ந்தது போன்ற பரவசம்... புதிது!

மோடாவை இவனுக்காய் இழுத்துப் போட்டான். அதில் அவன் அமர, அது அவனுக்கு மிக அருகில் இருந்தது.

"அலோ அப்பா..."

"என் கண்ணம்மா! எப்படியிருந்தது மதுரைக் கல்யாணம்?"

"நிறையக் கூட்டம். பலர் உங்களை விசாரிச்சாங்கப்பா."

யாரெல்லாம் என்ற விவரங்களைச் சொன்னான்.

ஆனால், சற்று அசைத்தாலும் ஆனந்தன் மீது உரகம் அளவுதான் நெருங்கியிருந்தது. அவனை இன்பமாய் இம்மித்தது.

"தகர்ந்து போனால் என்ன" என்றும் "போய்விடுவானோ" என்றும் மனசு இரு விதமாய் அல்லாடியது.

"மருமகப் பிள்ளை உன்னைப் பற்றி உசத்தியாய் சொல்றாரும்மா."

"பாரது மருமகன்?"

"நான்தான்" சற்று குனிந்து இவனைத் தெளிவுபடுத்தினான் ஆனந்தன்.

"உறவுமுறை சொல்லிக் கூப்பிட்டால் நெருக்கம் அதிகமாகும்வ... இப்படியே கூப்பிட்டுப் பழகிட்டேன்..."

"ஓ... அப்படினா நீங்க இருவரும் அடிக்கடி இப்படி பேசுக்குவீங்களாப்பா?"

ஆமாடா. அமுது பொண்ணை அருமையாய் கவனிச்சுக் கிறியாம்."

"பாவம்ப்பா... முகமெல்லாம் அம்மை போட்டிருக்குது..."

"இள வயசுதானே. சரியாயிடும்மா. ஆனந்தி, மலேசியாவில் ரோட்டரி சங்கக் கூட்டம் நடக்குது. வர்றியா? என்னையும் அந்த கான்பரன்ஸ்லு பேச அழைச்சுக்காங்க. மூணு நாள் நாம சேர்ந்து இருக்கலாம்?"

"உங்களைப் பார்க்க ஆசைதாம்ப்பா... ஆனா இந்தக் கல்யாணத்தப்பகூட எனக்கு அமுது நினைப்பாவே இருந்துச்சு. கணக்குக்கு நாள் மூணுன்னாலும் பயண மெல்லாம் சேர்த்தா ஐந்து நாளாயிடும். அதுக்குள்ளே அவளுக்குத் தலைக்கு ஊத்தணும்."

"அடடே... கிழவியாட்டம் பேசறியேம்மா! அதை யெல்லாம் கவனிக்க அங்கே ஆள் உண்டே. மருமகப் பிள்ளை நீ கண்டிப்பாய் வருவேன்னார்."

தன்னையே பார்த்தவாறு இருந்த ஆனந்தனை இவன், சங்கடத்துடன் பார்த்தான் "அவர்... அவருக்கு எதுவும் தெரியாதுப்பா... நான் இப்ப எங்கேயும் வர முடியாது."

"சரி... அப்ப நான் ஒரே நாள் போய் திரும்பிடறேன். வீட்டுல எல்லாரையும் கேட்டதாய் சொல்லும்மா."

இவ்விடமிருந்திரிவரை ஆனந்தன் வாங்கி வைத்தான். இம்முறை கை படாமல் கவனமாய் இருத்தான்.

ஆனாலும், அவன் மனம், அவனைத் தடவியது. தழுவியது. கன்னத்தை மழித்தபிறகு தடவிய திரவத்தின் சுகந்தம் கலந்த ஆண்வாசனை.

போதைப் பொருளாய் தன்னை அது கிறக்குவதை உணர்ந்து அவசரமாய் விலகினான்.

"நீ மலேசியா போயிருக்கணும் ஆனந்தி."

"குனிச்சுட்டு முதல்ல நான் அமுதுவைப் போய்ப் பார்க்கணும்."

விரைந்தவனையே பார்த்தவன், நெஞ்சில் கசப்பாய் அன்று காலை நடத்த நிகழ்ச்சிகள்...

அவன், அன்று காலை சுதாங்கினி வீட்டிற்குப் போக, தடபுடலாக வரவேற்கப்பட்டான்.

"வாங்க மாப்பிள்ளை. என்ன திடீர்னு..."

"வரணும்னு தோணுச்சு வேலையும் கூட. மாமா இல்லையா?"

"காலையிலேயே பண்ணைக்குப் போயிட்டார். புதுசாய் கிணறு தோண்டறோம்ல்ல?"

"ம்ம்... சுதா இருக்கால்ல?"

"வரச் சொல்லுறேன். நீங்க என்ன சாப்பிடறீங்க?"

"கசங்கிய சேலை, கலைந்த தலை என்றிருந்த மாமியார், அன்று வித்தியாசமாய் தெரிந்தான்.

தவிர அவன் நுழைந்த சமயம் வேலைக்காரர்களை 'சலியனே', 'ஏழுதி', 'விளங்காதவனே' என்ற அடைமொழிகளோடு அதட்டிக் கொண்டிருந்தான்.

அகஸ்மாத்தாய் ஆனந்தி சொன்னது இப்போது நினைவில் வந்து உறுத்தியது. 'தாயைப் போல பிள்ளை, நூலைப் போல சேலைங்கிறது ரொம்ப சரி. 40, 50 வயசிலே ஒரு பெண் எப்படி இருப்பாங்கிறதை அவங்கம்மாவைப் பார்த்தே கணிச்சுடலாம். அமுதுவும் அகியும் நம்ம அத்தை மாதிரியே இருப்பீங்க...'.

அவனது தங்கைகளைச் சினுங்க வைக்கச் சொன்னதிலும் உண்மை இல்லாமல் இல்லையே...

ஆனந்தியின் தாயார் ஒரு அற்புதப் பெண்ணாய் இருந்திருக்க வேணும் எனத் தோன்றியது.

அழகு. அறிவோடு கலகலப்பாய்... தன்னலமற்று...

தன் எண்ணம் அவனை ஆச்சரியப்படுத்தியது. தலையை உலுக்கிக் கொண்டாள்!

"என்ன மாப்பிள்ளை... தேநீரா? காபியா?"

"மோர் போதும்."

சமையலறையில் சில தடபுடாக்களுக்குப் பிறகு ஒரு குவளையில் மோர் வந்தது. உப்பும் புளிப்பும் அதிகம்.

"இன்னும் சுதா தயாராகலையா?"

"இப்பதான் நடுராத்திரி வரை தொலைக்காட்சித் தொடர் போடறானே தம்பி... அதான் காலையில் அசத்திடுது."

"அப்படின்னா அவள் இன்னும் எழுவே இல்லையா?" அவன் தொனி சொடுக்கியது.

"பாவம்! நாளெல்லாம் வேலை செய்த அலுப்பு."

"என்ன வேலை?"

"நகை ஆசாரி; தையல்காரர்னு யாராவது வந்து போவாங்கல்ல?"

இவனுக்கு ஆயாசமாய் வந்தது. ஒரு பண்ணை சம்சாரியின் மனைவி, இப்படியிருந்தால் ஆகாதே என்ற ஆயாசம்.

கணவனுக்கு முன்னே இல்லை என்றாலும் அவனுடனாவது பெண் எழவேண்டும்.

பண்ணை வேலைகளைப் பற்றி அவனுடன் பேசி, வேலையில் ஒத்தாசையாய், கூறாக நிற்கவேணும்.

சுதா இதுவரை பிறரை அதட்டி உருட்டினாலும் அவள் வீட்டை நடத்தும் திறனை இனிதான் பார்க்க வேணும். ஆனால், நிலைமை பயமுறுத்தியது.

"நான் கிளம்பறேன். சுதாவை சிக்கிரம் எங்க வீட்டுக்கு வரச்சொல்றீங்களா?" எழுந்தான்.

"ஆனந்தி வேறேதும் பரிசு வரவழைச்சிருக்காளா?" ஆவலாய் வந்தது கேள்வி!

"இல்ல, ஆனந்தி, அம்மாவை மதுரைக் கல்யாணத்துக்கு அனுப்பி வைச்சேன்."

மாமியின் முகத்தில் இப்போது சற்று வெட்கம்.

"தனியாய் இருக்கிறதால் சுதாவை அனுப்பச் சொல்றீங்களா மாப்பிள்ளை?"

"இல்லைங்க. அமுதுக்குத் துணையாய் இருக்கட்டு மேன்னு வயலுக்கு இயற்கை உரம் போட ஒருத்தர் எதிர்பாராமல் இன்னைக்கு வந்துட்டார். நான் அவரோடு வெளியே போகணும்."

"வேலைதானே முக்கியம். நீங்க கிளம்புங்க."

"அப்ப சுதாவை அனுப்பிடுங்க."

"அதெதுக்குத் தம்பி? அமுதுக்கு முகமெல்லாம் வாரிக் கொட்டியிருக்காமே? கல்யாணத்துக்குக் காத்திருக்கற, நம்ப சுதா அங்கே போகலாமா? என்ன நீங்க?"

அவன் நெஞ்சுத் துடிப்பு கூடியது.
 "நான் கேட்காமலேயே சுதா இதெல்லாம் செய்திருக்கணும்."
 "செய்விராணே... அம்மனுக்கு கடும் விரதம் இருக்கறா. அஸ்தமனத்துக்கு பிறகு வெறுமே பானம் பழமும்தான்."

"ஆக அவள் வரமுடியாது?"
 "சரியாய் இருக்காதுங்களே... முகத்துல தழும்பு நங்கிட்டால் அமுதுக்கு பெரிய இடத்துலேருந்து கேட்டு வருவாங்களா? ஆனாலும் சுதாம்மா விரதத்துக்கு பணம் இருக்கும்."
 கண்டுவிருளும் ஆட்டாமலை மாமியின் வாய் செய்த ஹாலம் அவனுக்கு எரிச்சலூட்டியது. காட்டமாய் கிளம்பி விட்டான்.

17

சுதாங்கினியின் வீட்டிலிருந்து திரும்பிய ஆனந்தனின் நெற்றிப் பொட்டுத் தெறித்தது.

சுதா, அங்கு தன் கண்களிலேயே படவில்லை என்பதும் உறைத்தது.

ஒன்று, அவங்காரமின்றி தன் முன்வரத் தயக்கம் இல்லை, நான்வந்த நோக்கம் புரிந்து பதுங்கினான் போலும்.

ஊரிலிருந்து வந்தும் வராமல் அமுதுவைப் பார்க்க ஓடும் ஆனந்தியை சுதாங்கினியோடு ஒப்பிடாது இருக்க முடியவில்லை. யோசனையை ஒதுக்கிவிட்டு தாயாரைத் தேடிப் போனான்.

தனம்மாள் குளித்துச் சேவை மாற்றியிருந்தான்.

"படுக்கையையாம்மா...?"

"அமுதுவைப் பார்க்கணுமேப்பா... ஆனா அவளும் ஆனந்தியும் ஏதாவது ஓயாம பேசிக்குங்க... அதுக்குப் புண் உலர்ந்திடுச்சு..."

"இச்சமயம்தாம்மா பிறகுக்குப் பரவும் - ஆனந்தி ஜாக்கிரதையாய் இருக்கணும்..."

"சொன்னேம்ப்பா... எனக்குத் தடுப்பூசி போட்டாச்சு அதை'ன்னு சொல்லிட்டா! அவள்கூட இருக்கிறதால அமுதுவும் கஷ்டம் தெரியாம கண்டத்தைக் கடந்துட்டாள். ஆனால் ஆனந்திக்குதான் கூறாய் நடந்து மகிழ்ச்சி அடையத் தெரியலை" வருந்தினான் தனம்.

"என்ன... கல்யாணத்துக்குப் போனது உங்களுக்கு ஒரு மாற்றமாய் இருக்கதுல்ல?"

"இதென்ன சடங்கு, அதெதுக்குன்னு கேட்டு பார்த்து ரசித்தாள்தான்..."

"பின்ன?"

"இவளைப் பார்த்த சபாபதி மனைவிக்கு ஆனந்தியைத் தன் மருமகனாய் ஆக்கிடணும்னு ஆசை."

"ஓகோ?"

"நானும் இன்னைக்குத்தான் அவங்க வீட்டைப் பார்த்தேன்- மாளிகைதான் போ...! மாட்டுக் கொட்டாயில் கூட காத்தாடி சுத்துது...!"

கைகளை மார்போடு அழுத்திக் கட்டியபடி கேட்டான் மகன்.

"அவன் மகன் கேசவ், வெளி நாடெல்லாம் போய் படிச்சவனாம்."

"ஆள் எப்படி இருந்தான்?"

"உயரமும் ஜடையுமாய் சினிமாக்காரன் கணக்கா இருந்தான்... குணமும் குறைச்சலில்லை... எங்களை அப்படி உபசரிச்சான்..."

"இவ... நம்ம ஆனந்தி அவனோட எப்படிப் பழகினா...
கண்களை இடுக்கித் கேட்டான்.

"அனந்தினை சொல்ல வரேன்... இந்தப் பொண்ணுக்குத்
தனக்கு வாழ்க்கை அமைச்சுக்க தெரியலைனுட்டு..."

"புரியறாப்பல சொல்லுங்கம்மா..."

"பிடியே கொடுக்கலைப்பா இவளையெந்தி இளகங்
கணைகொழி அழுக்கறாப்பல அழுக்கி 'ராயல்' ஒட்டலுக்குத்
தனியே சாப்பிட அனுப்பினா..."

"ஓகோ...?"

"ஆனந்தி இயல்பாய் போனா... வந்தா. ஆனால்
அந்தப் பையன் முகத்துல போனப்ப இருந்த பிரகாசம்,
வந்தப்ப இல்லை."

"ம்ம்..."

"என்னாச்சுக்கம்மான்னு நானும் காரில் வரப்ப ஜாடை
மாடையா கேட்டுப் பார்த்தேன். ஐஸ்கிரீம் நல்லா
விரிந்துச்சு... வைரக் குவியல் நடுவே இருக்கறாப்பல
இருக்கு அந்த ஒட்டல்... நாமகூட ஒருமுறை போகணும்
அத்தன்னு..."

"டிரைவர் முன்னே வேறேதும் பேச முடியா
தேம்மா..."

"அ... அப்படியெல்லாம் அவள் சுதானமாய் இருக்
கிறாப்பல எனக்குத் தோணலை... எதையோ மறைக்
கிறாணு படுத்து..."

"நானைக் காலை மெள்ள விசாரிங்க..." என்ற மகனை
வினோதமாய் பார்த்தாள் தனம். வழக்கமாய் விட்டு
விவகாரங்களில் மேலோட்டமாய் பேசுவதன் இன்று
த்தனை ஆர்வமாய், நுணுக்கமாய் பேசுவது ஏன்?

"அவன் மனகல யாரோ இருக்கிறதாய் சந்தேகம்ப்பா...
நான் அழுத்தமாய்.

அவன் முகத்தில் விதவிதமான உணர்வுகள்
கலந்தடித்தன.

"காலையில் பேசிப் பாருங்கம்மா... இப்பப்
படுங்க..." என்றவன் நடந்தது அமுதுவின் அறையை
நோக்கித்தான் - அறைக் கதவு பாதியே மூடியிருந்தது.

உள்ளே பெண்களின் பேச்சுக் குரல் கேட்டது.

அவன் கால்கள் தயங்கி, பின் தின்றன.

"அவரையின் இலைச்சாறு பிழிஞ்சுத் தடவினால்
இத்தத் தழும்பெல்லாம் மறைஞ்சிடுமாம் அமுது... நீ குளிச்ச
அன்னையிலேருத்து தினம் தடவிடணும்..."

"இது யார் வைத்தியம்?"

"பாலா சாருது... நேற்று கூட வந்திருந்தார்."

"ஓகோ...?"

"அன்பும் பாசமுமான மனுசர் அவர்."

"ம்ம்... அப்படித்தான் தோணுது."

"எனக்கென்ன தெரியுமா தோணுது? அவர் என்னைப்
பார்க்கத்தான் அடிக்கடி இங்கே வர்றாரோன்னு..."
வெட்கமாய் ஆனந்தி சொல்ல, ஆனந்தன் அவசரமாய்
அங்கிருந்து விலகினான்.

சூரிய ஒளியால் வெப்பமேறிய வேப்பிலை தீரில்
அமுதினிக்கு மூன்றாம் குளியலும் ஆனது.

இளைத்திருந்தாள் - சருமம். முன்னைப்போல
பளபளக்கவில்லை என்றாலும் எதிர்பார்த்த அளவு மோசமாய்
மில்லை.

சிறு கிண்ணத்திலிருந்த அவரை இலையின் சாற்றைத்
தானே தினம் பூசிவிட்டாள் ஆனந்தி.

"இனி தேங்காய் எண்ணெய், பாலேடு எல்லாம் தடவி
குளிச்சா முன்னையிட மின்னுவே..."

"நீ தடவிக்கிறியோ? முன்னைக்கும் இப்ப
ஜொலிக்கறே ஆனந்தி."

"பாலாகூட அப்படித்தான்... சொன்னார்..." எனத் தொடங்கியவன் வெட்கத்துடன் பேச்சை மாற்ற முயன்றான்.

"பாலா சார் அடிக்கடி இங்கே வர்றார் போல..."

ஆனந்தியின் முகத்தில் பொய்க் கோபம் வந்தது.

"சொன்னால் கேட்டாத்தானே? இளநீர், இலைன்னு ஏதோ எடுத்துவ்ற சாக்கில வந்துடறார்... உணக்கெப்படி தெரியும்?"

"பொன்னி சொல்வான். அவர் வர்றப்ப என்னை அவள் பொறுப்பிலே தான் விட்டுட்டுப் போவே?"

"ஆமாம் உ குழந்தை..." கிண்டலாய்க் தோழியைக் கட்டிக் கொண்டான்.

"பாலா கவாரசியமாய் பேசுவார்.... நேரம் போறதே தெரியாது. இலக்கியம்கூட எனக்குப் புரியறாப்பல பேசறாரே...!"

"இலக்கியமா?"

அமுதுவின் கண்கள் மின்னின.

"ம்ம்..."

'முடத்தனத்தின் முடை நாற்றம் வீசுகின்ற காடு மணக்க வரும். கற்பூரப் பெட்டகமே'ன்னு பெண் பற்றிய பாரதி தாசனோட கவிதையை அவர் சொல்ல கண்மூடி லயிச்சுட்டேன்."

"பாலாவுக்கு இலக்கியத்தில் ஈடுபாடு இருந்ததாய் நினைச்சதேயில்லை நான்... கவிதை எழுதுவாராமா?"

"தீயும்தான் கவிதையை ரசிக்கிறே.. எத்தனைக் கவிதை எழுதியிருக்கே? ரசனையே உயர்ந்த விஷயம் தானே? கப்புடு. ஆடறவங்களை கூர்மையாய் விமர்சித்தாலும் அவர் ஆடறதில்லையே..."

"உண்மைதான்."

"அன்னைக்கு நாங்க தோட்டத்தில் நடக்கிறப்போ மழை வந்திடுச்சு. கவிஞர் அப்துல் ரகுமான் வரிகளை அழகாய் சொன்னார் - அப்படியே என் மனசிலே பதியற அளவு..."

'மழை பெய்தால்

குடியானவன் போற்றுகிறான்

குயவன் துற்றுகிறான்

மழையிடம் இல்லை

பாரபட்சம்...!"

மழை கிளப்பின மண்வாசனையோட கேட்ட இந்தக் கவிதை சிலிர்ப்பாய் இருந்தது."

அமுதுவிற்குள்ளும் ஏதோ சிலிர்த்தது.

"இளமுகுரு எழுதுற மேம்போக்கான வரிகளைவிட இப்ப அருமையான வரிகளை நினைப்பு வைத்துப் பகிருவதும் சிறப்புதான் இல்லையா?"

"ம்ம்... அந்நேரம் இளமுகுரு இருந்திருந்தால்.

'என் சர்க்கரைச் சிலையே மழைத்துவியில் நனையாதே என் மனம் கரையும்'ன்னு ஏதாவது சொல்லி யிருப்பார். அவரையும் ஒரு நாள் பார்த்தேன் அமுது."

இதுவரை இளமுகுகின் பேச்சை இருவரும் தவிர்த்திருந்தனர்.

'கவிஞர் தன் ஏழைப் பாட்டியின் உழைப்பில் உட்கார்ந்து சாப்பிடுபவர்' என்று ஆனந்தி சொன்னது கண்ணில் விழுந்த துசியாய் இம்சித்தது.

இப்படிப்பட்டவரை நம்பி அண்ணன் தன்னைக் கொடுக்காததில் என்னதப்பு?

தன் அண்ணனை அதற்காக வெறுத்தது அமுதுவிற்குள் குறுகுறுத்தது.

"ஏதும் பேசினியா?"

"ம்ம்... ஒரு பெரிய பொய்யைச் சொன்னேன்.."

"என்னது?"

"உங்க அண்ணன் உங்க கல்யாணத்துக்குச் சம்மதிக்கக் கூடும்னு..."

"சே... அப்படியொரு பூசனிக்காய் பொய்யை ஏன் சொன்னே?"

"ஆனால் அப்படி கல்யாணமானாலும் உனக்கு சொத்து ஏதும் வராதுங்கிற மாதிரி சொன்னேன்..."

"ஏ...?"

அமுதினி, ஜன்னல் வெளியே பார்த்தாள் மரக்கிளைகளில் கட்டிய கூட்டில் பறவைகள் சமர்த்தாய் குடித்தனம் பண்ணிக் கொண்டிருந்தன.

"அதுக்கு அவர் என்ன சொன்னார்?"

"எங்கிருந்தாலும் வாழ்க'ன்னு ஒரு பாட்டு இருக்கிறதா? அதை ஒரு தினுசாய் பாடினார்... அவர் எழுதும் விஞ்ஞானக் கதை மும்முரமாய் போறதாய் சொன்னார்."

"எனக்கு அழறதா சிரிக்கிறதான்னு தெரியலை ஆனந்தி..."

"கழுத்துக்கு வந்த கத்தி கன்னத்தை உரசினதோட போச்சே என்ற நிம்மதியில் சிரிக்கத்தான் வேணும்... வருத்தமில்லையே அமுது?"

அவள் தலையை இதமாய் வருடினாள்.

"இல்லை... உனக்கு எப்படி நன்றி சொல்றதுன்னு தெரியலை ஆனந்தி... எனக்கு அவர் அரைகுறை கவிதை மேல் கிறக்கம்னா, அவருக்கு என் பணம், வசதி மேல் நோக்கம் இருந்திருக்குது... அதை எனக்குப் புரியவைச்ச தெனியவும் வைச்சுட்டே..."

"பார்வையிலே வர்ற காதல், காகிதப்பூ அமுது. அதிலே வாசனை இருக்காது... தவிர உங்க அண்ணன் உனக்காய் பார்த்த பாலா, பிரமாதமான தேர்வு... அதுவும் புரியுதில்லா?"

தலையாட்டிய அமுதுவின் கண்களில் தீர் பெருகி வழிந்தது.

"சிரிக்கலாமன்னு முடிவு பண்ணிட்டு இது ஏன்?"

அமுதுவின் கண்ணீரைத் துடைத்து நெற்றியில் முத்தமிட்டாள் ஆனந்தி.

ஆடுகளை ஒட்டி வந்து அடைத்தான், கிழவி. ஆடுகளின் நெடி, முருகேசனின் நாசியைக்குடைத்தது.

குப்புறப் படுத்தான்.

"லேய்... இம்புட்டு நேரமாய் வெயில்லேயாக் கிடந்தே? இன்னும் அட்டைக் கரியாகவா... சாப்பிட்டியா?"

"ம்ப்... இனி சாப்பிட்டா என்ன? கருத்து கருவா டாளாத்தான் என்ன?"

"என்னடா புதுசாச் சலிச்சுக்கிறே?" தனது வறண்ட முடியைத் தட்டிப் பிரித்து மறுபடி செருகி கிழவி அதட்டினாள். "ஏதோ கன்னி வருவா காகம் தருவான்னு பாடுவ... என்னாச்சு இன்னனக்கு?"

"உங்கண்ணு பட்டிருச்சில்ல... விளங்கிருமா?"

"லேய்... அவ கண்ணு உம்மேல் பட்டுச்சா... அதை யோசிடா..."

"அதுவும் சரிதான்... புதுக் குறள் கேட்கறியா?"

"நான் நோக்கும் போது

அவள் நோக்காக்கால்.

யான் நோக்கி என்ன பயன்?"

ஆனா முன்னே அவளும் நோக்கத்தானே செய்தா?" - புரண்டு புலம்பினான் கவிஞன்.

"யாருடா அவ அவங்கற? யாரந்த ராசா மவ...?"

"பெரிய பண்ணை வீட்டுப் பொண்ணு... பேரு அமுதினி..."

கிழவி சற்று நேரம் வெறுமே வாயைத் திறந்து காற்றை மென்றாள்.

"ஏலே முதி...! பஞ்சம் பிழைக்க வந்த பரதேசிக்கு வரலாமா இத்த நினைப்பு... ஒதுங்கிடு..."

"அவனைக் கல்யாணம் பண்ணினா காக பத்தின சங்கடம் இல்லாம நிம்மதியாய் கவிதை, கதைன்னு எழுதலாம்னு இருந்தேன்... மண்ணு விழுந்திருச்சு..."

"நமக்கான என்னு உருண்டைய நான் தேடித் தாரேனப்பா... லட்டு உருண்டை வேணாம்... நமக்கது சோறு... செரிக்காது..."

அவனையே பார்த்தான்.

"உங்கிட்டே இருந்து தான் பாட்டி எனக்குக் கவிதை ஞானம் வந்திருக்கணும். பிரமாதமாய் பேசுறே..."

"யாரும் பேசலாம்ப்பா... ஆனா நாம உழைச்சாத்தான் சோறு. விானத்தைப் பார்த்துட்டு திரிஞ்சா நிக்கற பூமியும் நிலைக்காது..."

"நாம இப்படி அஞ்சுறதுதான் அவங்களுக்குப் பலம்... ஏழைதானெங்கிற எக்களிப்பு..."

"ஏழைங்கிறதால இல்லடா... உழைக்காதவன்ங்கிற இனக்காரம்... நீயே உசிரக் கொடுத்து உழைக்கிறவனா இருந்திருந்தா தான் போயிருப்பேன் பொண்ணு கேட்க..."

"ம்ப்... இப்ப அதுக்கெல்லாம் வழியேயில்ல பாட்டி..."

"அப்ப விட்டுத் தொலை..."

"மனசு உசந்த கோட்டையாக் கட்டிட்டேனே... இப்ப அதை இடிச்சுத் தள்ளத் தாங்கலை..."

பல்லைக் கடித்தான்.

"ஏலே... போதும்... அந்தப் பல்லு ஒண்ணுதான் உருப்படியாய் இருக்குது... அதையும் அரைச்சு தொறுக்கிப் பிடாதே..." எச்சரித்தான் கிழவி!

"அவங்களுக்கும் அவமானம் வரும் பாரு... பணம் காக இருந்தா ஆச்சா... வேற விஷயத்துல அவமானம் வரும்..."

இளமுருகு என்ற முருகேசன் குளுரைத்தான்.

18

தென்னங்கிறுதர்கள் சோம்பலாய் அசைந்தன.

இளங்காலைச் சூரியன் உலகைப் பதமாய் நிலிக் கொண்டிருந்தான். ஓடையில் பிரதிபலித்த உலகைக் குளிந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்த ஆனந்தன் திடுக்கிட்டான்...

இதென்ன ஓடை நீரிலும் இவன் முகமே தெரிகின்றது...? நிமிர்ந்தவனுக்கு நிஜமாகவே ஆனந்தி எதிரே நிற்பதைப் பார்த்ததும் சற்று ஆகவாசம்...! ஆக, தான் பிரமை பிடித்துத் திரியவில்லை என்ற நிம்மதி.

"பலகாரம் செய்தேன் - உங்களுக்காய் எடுத்து வந்தேன்."

தட்டை நீட்டினான்.

"என்னதிது?"

"டோ-நட்ஸ். இனிப்பு வடைன்னு சொல்லலாம். உங்களை வீட்டில் காணோம்னதும் தேடிட்டு வந்தேன். என்ன விஷயம் அத்தான்?"

அவனை நிமிர்ந்து பார்த்தான்.

"ஒன்னுமில்லையே..."

"உங்க முகம் வழக்கம் போலில்லை - வாடியிருக்குது - பிரச்சனையைச் சொல்லுங்க. அருகே அமர்ந்து முழங் காலைக் கட்டியபடி கேட்கக் காத்திருப்பவளைத் தவிர்க்க முடியவில்லை. கரிசனையுடன் பலகாரம் தந்து விசாரிப்பவளை ஒதுக்க மனமில்லை.

"தேங்காய் விலை நிமிர்னு ரொம்ப சரிஞ்சிடுச்சு. கேரளாவில் கூட பாதி விலைக்குத்தான் போகுது. ஆனால் நல்ல விளைச்சல் - பெருங்காயங்க. அதுக்கேற்ற விலை கிடைக்கும்னு எதிர்பார்க்க இப்படியாயிட்ட ஏமாற்றம்."

"அப்ப வேறு மாதிலங்களுக்கு அனுப்பறதுதானே. அப்படி யென்னும் உடனே அழகிப் போற பொருள் இல்வையே?"

"ம்ம்... அந்த யோசனையில்தான்..."

"செயல்படறதில் நாம முந்திக்கணும் அத்தான்! எல்லாரும் இதே யோசனையில் தான் இருப்பாங்க - அதற்கு முன்னே நாம விலை பேசி சரக்கை லாரியில் ஏற்றிடணும்..."

எழுந்தான்.

"ம்ம்... நிறைய விஸிட்டிங் கார்ட்ஸ் கிடக்குது. அதில் தோண்டி ஆளாய், இடமாய் தேடி எடுக்கணும்..."

தனக்குள்ளாகப் பேசியபடி நடந்தான்.

"அதில் பாதி தேவை இல்லாத முகவரிகளாய் இருக்குமே...?" தொடர்ந்தபடி பேசினான்.

"உண்மைதான். வரும் கார்ட்ஸை எல்லாம் என் மேசைக்குள் போட்டிடுவேன். ஆகக் குப்பை போட சேர்ந்திடுச்சு..."

"இப்ப உங்களுக்கு வேண்டிய முகவரிகளைத் தேடி எடுங்க - கூடவே தேவையில்லாததை கழிச்சிடுங்க. பத்திரமாய் வைக்க வேண்டியதை நான் முறையாய் பிரித்து ஒரு நோட்டிஸ் ஒட்டி வைக்கிறேன். உங்களுக்குத் தேவையின் போது எடுக்க வசதியாய் இருக்கும்..."

"உனக்கெதுக்கு சிரமம்?"

"உங்களுக்குச் சிரமம் இல்லாமல் இருந்தால் சரி... அதைதான் டிரங்க் பெட்டியில் ஒரு பயன்படுத்தப்படாத பெரிய கறுப்பு ஆல்பம் பார்த்தேன். விஸிட்டிங் கார்ட்ஸை ஒட்டி வைக்க அது தோது..."

பேசியபடி தன்னைத் தொடர்ந்தவனை, சற்று சங்கோஜத்துடனேயே தன் அறைக்குள் அழைத்தான்.

"என் அறை கொஞ்சம் களேபரமாய்தான் இருக்கும்..."

"இருக்கட்டுமே அதனால் என்ன?" என்றவன் குப்பையில் குவித்திருந்த முகவரி அட்டைகளைப் பத்து பத்தாய் அடுக்கி அவனிடம் தீட்டினான்.

அவன் வேண்டாம் என்பவற்றை அப்போதே ஒதுக்கித் தள்ளி, மற்றவற்றைப் பத்திரப்படுத்தினான். தேவையான முகவரிகளுடன் ஆனந்தன் சொல்ல அகர வரிசையில் அட்டைகளைப் பிரித்து, ஆல்பத்தில் ஒட்டும் வேலை ஆரம்பமானது.

ஊர்வாரியாகவும் பிரித்தவன், அது பற்றி குறிப்புகளைத் தெளிவாய் அந்தந்த பக்கங்களில் எழுதி வைத்தான்.

இரண்டு மணி நேரம் கழித்து, மறுபடி வந்தவன் அவளது வேலையை வியப்புடன் பார்த்தான்.

"இப்படிப் பண்ணணும்னு எனக்கே... தோணலையே ஆனந்தி-நன்றி."

"பரவாயில்லை. தேங்காயை நல்ல விலைக்கு எடுத்துக்கிட்டாங்களா?"

"ஆமா... அம்மாகூட இத்தனைக் கரிசனையாய் விசரிக்க மாட்டாங்க..." என்ற அவன் கூர்மையான முகம், வெகுவாய் கனிந்திருந்தது. அவன் பார்வை தன்னையே குறுகுறுவென்று துளைப்பது சற்று சங்கடமாயிருக்க, "இனி கதாங்கினி வந்து எல்லாவற்றையும் சரிபண்ணுவாங்க..." என்றான் புன்னகையுடன்.

கனிந்த அவன் முகம் சற்று கடுத்தது.

"அது... அது பற்றித் தெரியலை... ஆனால் உன் ஆலோசனைக்கு, உதவிக்கு ரொம்ப நன்றி ஆனந்தி."

"இருக்கட்டும் அத்தான். என் நேரமும் பயனுள்ள தாய்க் கழியுதே..."

"உனக்கு எப்ப விடுமுறை முடியும் ஆனந்தி?"

"அடுத்த வாரம் நான் கிளம்பணும்... போனால் படிப்பு, வேலைன்னு மறுபடி நாட்கள் இயந்திரகதியில் பறக்கத் தொடங்கிடும்..."

அவள் குரலில் வழக்கமான துள்ளல் இல்லை... சற்று வருத்தம் இருந்ததோ?

"நான் போனதே தெரியலை... இன்னும் ஒரு மாசமாவது நீ இங்கே தங்க முடியாதா?"

அந்த அழைப்பு ஆனந்தியை வினோதமான முறையில் தாக்கியது.

ஒருபுறம் மகிழ்ச்சி. அடுத்த புறம் நெகிழ்ச்சி என்று... நடுவே சிரிப்பும் குமிழிட்டது.

இங்கு இவன் வந்த அன்று படுகாரமாய் பேசினவன் இன்று இத்தனை, இதமாய், இளகி, இணக்கமாய்...

"என்ன சிரிக்கிறே? முதல் நாள் நான் சிடுசிடுத்தது சூபகம் வந்திருச்சா?"

"அதேதான்!"

இருவரும் வாய்விட்டு சிரித்தனர்.

ஆனந்தியின் தலைலில் ஒரு கணம் கைவைத்து மத்தாப்பாய் மின்னிய அவள் சிரிப்பை ரசித்தவன், சட்டென்று வெளியேறினான்.

அன்று நேர்த்த தீண்டலில் மின்சாரம் இருந்தது என்றால் இன்று இதில் உடம்பெல்லாம் இனிப்பது போன்ற ஒரு குணமே...

ஏதும் புரியாமல், புரிய விரும்பாமல் நின்றான் அவன்.

அவரைச் சாறுள்ள குட்டி கண்ணத்தை அழுதினி மீடம் தந்தான், ஆனந்தி.

"பத்தே நாளில் தழும்பெல்லாம் ரொம்ப மங்கிடுச்சே... என்னையேருந்து சாறெல்லாம் வேணாம். போதும்..." தன் ன்னத்தை நடவியபடி அழுது சொன்னான்.

"வைட்டமின் மாத்திரை ஒழுங்காய் எடுத்துக் கிறியா?"

"எல்லாம் நீ சொன்னபடியே..."

"டாக்டர் சொன்னபடியேன்னு சொல்லு..."

"ஆனாலும் உன் சொல்படிதான் இப்ப வீடே ஆடுதுன்னு தோணுது ஆனந்தி..."

அதே அறையில் அவர்களைப் பார்த்தபடி நின்ற அகிலா கிரீச்சிட்டாள் -

"யப்பா போதுமே... ரெண்டுபேரும் மாறிமாறி உருகுறது..."

"யேய் அகிக்குட்டி, ஏன் பொறாமைப்படறே?"

"எங்கிட்ட இப்ப யாரும் பேசறதேயில்லை... ஏன் என்னைப் பார்க்கிறதுகூட இல்லை."

அகிலா உதடு பிதுக்க, ஆங்காரத்திலும், அழுகை யிலும், அவளது உதடுகள் துடிக்க - அதை மறைக்க கோபமாய்த் திரும்பி நின்றாள்.

"நீயும் பார்க்கிற மாதிரி இல்லையேடி... இதென்ன இந்த பஃப் ரவிக்கையை விடவே மாட்டியா?"

அழுது சீண்ட, தங்கையின் கண்கள் ததும்பின.

"நானே நொந்து போயிருக்கேன் - பள்ளிக்கூடத்துல தான் மத்த பொண்ணுங்க என்னை கலாட்டா பண்றாங்கன்னா நீயும் சேர்ந்துக்கிறியே..."

"படிக்கறது நல்ல பட்டிக்காட்டு பள்ளியிலே - அங்கே யாருடி உன்னைக் கேலி பண்றது?"

"பட்டிக்காடாய் இருந்ததெல்லாம் அந்தக் காலம்... இப்ப தேறியாச்சு. பள்ளிக்கூடச் சீருடைய சல்வார் கமீஸாய் கூட தச்சப் போட்டுக்கலாம்னு சொல்லிட்டாங்க. நான் இப்படி ரவிக்கையும் மூணு மீட்டர் தாவணியுமா போறது எனக்கே சகிக்கலை."

"போட்டுக்காத்."

"வேற, சாதாரண ரவிக்கையே எனக்கு இல்லையே? தாவணிக்கு இதுதான் எடுப்பாய் இருக்குன்னு அம்மா எல்லாம் இதேபோல கைச்சுத் தந்துட்டாங்க."

ஆனந்தி சமாதானப் படுத்தினாள் -

"தையல்காரரை வரச்சொல்லி இதையே பிரித்து, சாதாச் சோளியாய் மாற்றித் தரச்சொல்றேன் - சரிதானே?"

"ம்ம்."

"இன்னும் ஒரு விஷயமிருக்குது - அதை நான் சொன்னா என்னைக் கட்டிப்பிடிச்சு முத்தம் தருவே..."

அகிலா தலை நிமிர்த்தாமல், கேள்வியுடன் விழிகளை மட்டும் உயர்த்தினாள்.

"இனி அந்த மூணு நாளும் நீ பின் அறைக்குப் போக வேணாம் - எங்கடவே படுத்துக்கலாம்."

அகிலாவின் முகம் சற்று மலர்ந்தது.

"அம்மா ஆகட்டும்னாங்களா?"

"சொல்ல வச்சிருவோம். என்னைப் பின் அறைக்குத் தள்ளலையே? சரி அதோட இதுவும் போகட்டும்னு உன்னை அனுமதிச்சிருவாங்க."

"சொல்ல முடியாது அண்ணி! அம்மா எங்கிட்ட முன்னைப்போல இல்ல. சதா என்னை அப்படி உக்காராதே" மேலாக்கைச் சரியாப்போடு, 'உரக்கச் சிரிக்காதே'ன்னு நொச்சுறாங்க. ஆம்பளையை நெருங்கி நிக்காதேன்னு அசிங்கமா வேற பேசுறாங்க."

"பெரிய பொண்ணாயிட்டியே... பத்திரமாய் உன்னைப் பார்த்து வளர்க்கணும்ங்கிற கவலை. அவ்வளவு தான் - அதைப் பெரிசுபடுத்தலாமா?"

"ஆனா.. ஆனா..."

அகிலா மறுபடி கண்கலங்க, ஆனந்தி அவளை அணைத்துக் கொண்டாள்.

"அச்சச்சோ... எங்க சமர்த்து அகிக்குட்டியா அழறது? வேணாம். ஸ்லிட்டி..."

இங்கே ஆனந்தி, சின்னவளைத் தேற்றிக்கொண்டிருந்தாள் - கதாங்கினி வேறிடத்தில் தனக்கு வெடி வைத்துக் கொண்டிருப்பதை அறியாமல்..."

குடை பிடித்தபடி வரப்பில் கவனமாய் நடந்து வந்த கதாங்கினியை அங்கு யாரும் எதிர்பார்க்கவில்லை.

மூன்றற்குல குதிகால் செருப்பில் வயற்காட்டில் நடப்பது சிரமமான காரியம். வழக்கி விழாமல் நடந்த கதாங்கினிக்குள் எரிச்சல் மண்டியது.

அவளைக் கண்டதும் உரமும் மன்னுமாயிருந்த கைகளைக் கழுவிப்படி வரப்பில் ஏறினாள் ஆனந்தன்.

"என்ன - இங்கே?"

வேலையாட்கள் சற்று ஒதுங்கி வெவ்வேறு வேலைகளில் மும்முரம் காட்டினார்கள். ஆனாலும் அவர்கள் கவனமெல்லாம் அந்த ஜோடியின் மீதுதான்.

வேப்பம் புண்ணாக்குக் கலந்துகொண்டிருந்த ஒருத்தி, மற்றொருத்தியின் காதைக் கடித்தாள்.

"இது எதுக்கு இப்ப, இங்க வந்திருக்குது?"

"மூஞ்சியெல்லாம் சிவந்திருக்குது - கோவம் போல..."

"ஆமா இது சிரிச்சதான் யாரு பார்த்தா? எப்பவும் சிடுசிடுங்குமாம்."

"நம்ம ஐயாவ வையுதோ?"

"ஹூம்... தாலி கட்டறதுக்கு முன்னமே இப்படித் தேடி வந்து திட்டாதே?"

"வீட்டுல ஒரு புது அம்மா வந்திருக்காங்களே..."

"யாரு - ஐயாவுக்கு தினசரி மோரு, பழச்சாறுன்னு ரங்கன் கிட்ட கொடுத்து விடறவங்களா?"

"பொண்ணுன்னா அப்படி நயமாய் பாசமாய் இருக்கணும்... இதுப் பாரு... ஏதோ காரமாய் தாளிக்குது..."

கதாங்கினி குரவைத் தாழ்த்திதான் வைத்திருந்தான் என்றாலும் அவளால் தன் முகக் கடுப்பை மறைக்க முடியவில்லை.

இத்தனை முக்கியமான தகவல் தனக்கு இத்தனைக் காலம் தாழ்த்திக் கிடைத்திருக்கிறதே என்ற கடுப்பில் உடனே ஆனந்தனிடம் அதைச் சொல்ல ஒடிவந்திருந்தான்.

"எனக்கும் இப்படி வேலை நடக்கிற இடத்தில் வந்து நின்று பேசப் பிடிக்கலைதான். ஆனால், வீட்டுக்கு வரவும் பிடிக்கலை..."

பேச்சைத் தொடங்கினான்.

"....."

"அவ.... அந்த ஆனந்தி வந்த பிறகு நம்ப வீடு வீடாவே இல்லை."

"....."

"உங்களுக்குக் கோபம் வந்தாலும் பரவாயில்லை என்று தான் வந்திருக்கேன். முக்கியமான விவரம். ஆனந்தி நம்ப அழுதுவைக் கூட்டிட்டு கும்பக்கரை அருவிக்குப் போனது எதுக்காகத் தெரியுமா? கல்யாண வீடுகளில் கவிதைன்ற பேருல ஏதோ உளறுவானே, அந்தப் பயலையும் அழுதுவையும் சந்திக்க வைக்க..."

ஆனந்தன் முகத்தில் மாற்றமில்லை.

ஆனால் அப்படி தன் முகத்தை வைத்திருக்க அவன் சிரமப்பட்டான். அவன் விடவில்லை.

"ரெண்டு பேரும் சந்திக்க பேசத்தான் அந்தப் பிக்னிக் ஏற்பாடு."

"பேசுனாங்களா?"

"பின்னே?"

"இது உனக்கெப்படி தெரிஞ்சது?"

"அது இப்ப முக்கியமில்லை. நீங்க பார்க்கவும் கூடாதுன்னவளை அழைக்கத் தனியே பேசவும் வச்சிருக்காளே?"

"எவ்வளவு நேரம் பேசினாங்க?"

"கால் மணி நேரமோ என்னவோ?"

"வேறேதும் இல்லையே?"

"நீங்கனா இப்படிக் கேட்கிறது? போய் சந்திக்கப் பேசறதுவேயே நம் குடும்ப கௌரவம், பெருமை எல்லாம் போச்சே..."

"உளவு பார்க்கிறதுக்கூட குடும்பத்துக்குக் கௌரவமில்லை கதா."

அவள் முகம் மேலும் சிறுத்தது, சிவந்தது.

"இது நடந்து ரெண்டு வாரத்துக்கு மேலாச்சது... இப்பத்தான் என் காதுக்கு வந்தது - உளவறிந்திருந்தால் உடனே தெரிஞ்சிருக்கணுமே."

"வந்து எனக்கு விவரம் சொன்னதுக்கு நன்றி... இனி இங்க வந்து பேச வேணாம்."

"உங்க வீட்ல வியாதியும் வெக்கையுமாயிருக்குது. அம்மா அங்கே போகக் கூடாதுன்னதால மனக் கேட்காமல் இங்க வந்தேன்."

"நன்றி."

சற்று காரமாய் சொன்னாள்.

"அவ பேர்ல ஆனந்தம் இருந்தாலும் அவளால் நம்ப வீட்டுக்கு அவமானம்தான் - ஜாக்கிரதையாய் இருங்க."

அவள் தாடை இறுகியது கண்டு அவசரமாய்க் கிளம்பினாள்.

ஆனந்தியைப் பற்றி வத்தி வைத்த கும்மாளம் இருந்தாலும், இனி தன் வாழ்வு ஆனந்தனுடன் மகிழ்ச்சியாய்ப் போகுமா என்ற சந்தேகம் கதாங்கினியை அரிக்கவும் தொடங்கியிருந்தது.

ஆனந்தனுக்கும் தன்னால் தொடர்ந்து வேலை செய்யக் கூடுமென்று தொன்றவில்லை. கதாங்கினியைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் அவனுக்குள் குற்ற உணர்வு குடைகிறது. இவன் எண்க்கானவன் அல்ல என்ற தலிப்பு.

கல்யாணத்தை வியாபாரமாய் எண்ணி, பெற்றவனைக் கூட ஆலோசிக்காமல் முடிவெடுத்தது பெரிய தவறு... முட்டாள்தனம்.

ஆனால், ஆனந்தி கெட்டிக்காரி.

தகுதியுடைய பாலாமணியை அவளுக்குப் பிடித்திருக்கிறது.

பாலாவிற்கும் ஆனந்தி இனிக்கிறாள்... இந்த ஈர்ப்பு, கல்யாணத்தில் முடிந்து விடுமோ?

அந்த எண்ணமே குளவிபோல கொட்ட அவன் துடித்துப் போனான்.

'சேச்சே... அவர்கலிடையே இயல்பான நட்புதான். தன் நெஞ்சை நீவியபடி நடந்தான்.

"தம்பி."

அந்த அழைப்பு தனக்கில்லை என்ற நினைப்பில் தொடர்ந்து நடந்தான். பச்சைப்பூல் வகிடிட்ட, வரப்பில் நடப்பதை ரசிப்பவன், இன்று முன் மேல் நடப்பது போலத் தடுமாறினான்.

"முதலாளித் தம்பி - உங்களைத்தான்..."

நின்று மெள்ள திரும்பினான்.

கனிட்ட கருத்த கிழவி ஒருத்தி, இவனைப் பார்த்தபடி நின்றாள்.

"என்னையா கூப்பிட்டீங்க?"

"ஆமா... கொஞ்சம் வாங்க."

மாமரத்தின் தழைந்த நிழலில் ஒதுங்கினான்.

"பண்ணைவூட்டில் வந்து உங்களைத் தனியே பாக்க முடியுமா என்று தயங்கினேன்... தெய்வமாய் பார்த்து உங்களை இங்க எங்கண்ணுல காட்டிருக்க."

"சொல்லுங்க - என்ன விஷயம்?"

"உங்க அமுதினி தங்கச்சி பத்திதான்..."

கிழவி ஏதோ விவசாய விவகாரம் பேசப் போகிறாள் என்று நினைத்தவன் துணுக்குற்றான்.

"அதை சாக்கிரதையாப் பார்த்துக்குங்கய்யா..."

பெண்களில் எல்லா வயதினரும் இப்படியப் புதிர் போலத்தான் பேசுவார்களோ? கதாவும் இப்படித்தான் கற்றி வளைப்பாள்.

"நேரே விஷயத்தைச் சொல்லுங்க."

"எம்பேரன் முருகேசு, கவிதைன்னு ஏதோகிறுக்கிட்டு அலையறவனுங்க. இப்ப அவனுக்குப் புது கிறுக்கு பிடிச்சிருக்குது - பண்ணை வீட்டு மாப்பிள்ளையாகணுங்கிற கிறுக்கு... ஆவற காரியமா? இப்ப அதுவ ஏதோ தடங்கலு வரவிட்டு பயல் குதிக்கான். 'ஏழைன்னா இனப்பமா-பழிவாங்குவேன்னு' நிற்கிறான். ஏழைங்கிறது வேற - ஆனா எம்பேரன் உதவாத பயய்யா குரங்கு. இப்பக் கள்ளும் குடிச்சப் பிட்டு ஆடுது..."

"குடிக்கிறாளா?"

"அந்தக் குடி இல்லய்யா - அதுஞ் சேர்த்தா அவனை உடனே வீட்டை விட்டு அடிச்சப் பத்தியிருக்க மாட்டேன்? இவன் நோக்கம் வைக்க அந்தப் பொண்ணும் பார்க்க, சிரிக்கன்னு இருந்திருக்கும் போல... அருவிக் கரையில் சந்திச்சப் பேசவும் இந்தப் பயல் கோட்டைக் கட்டத் தொடங்கிட்டான்... இப்ப என்னாச்சோ தெரியலை."

"என்னைய ஏமாத்திட்டா... அவனை பதிலுக்கு அவமாளப்படுத்தணும்"னு வெறியனாட்டம் உளறுறான்."

ஆனந்தன் உள்ளிப்பாய் கவனித்தான்.

"பொம்பனைப்புள்ளைய வச்சிருக்கவங்க - பெரும் தனக்கறங்க, நீங்க சாக்கிரதையாய் இருக்கணும்னு சொல்வத நான் வந்தேன்... நான் அவனைக் கண்டிச்ச வைக்கிறேனுங்க வரட்டா?"

ஆக, சுதாங்கிவி சொன்னதுபோல சந்திப்பு நிகழ்ந்திருக் கிறது. இப்போதே செய்தி, பாதி ஊருக்குப் பரவியிருக்கக் கூடும்... இதில் கவிஞனின் குணரைப்பு வேறு...!

இனி அமுதுவின் கல்யாணம் அத்தனை எவ்வளவு நடக்காது... அந்த ஆத்திரம், ஆனந்தியின் மேல் தாலியது. பாய்ப்பு புற்றினுள் கைவிடுவது போல, என்ன வேலை செய்திருக்கிறாள்?

கோபத்துடன் தடையை எட்டிப் போட்டான். வரப்பு புற்கள் மடித்து நகங்கின.

19

பொன்னி, படுக்கைக்கு புது விரிப்பு களை இட, தனம்மாள் தலையணைகளை சுவையான உறைகளுக்குள் திணித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

இதெல்லாம் ஒரு மாதமாய்தான் - அதாவது ஆனந்தி இங்கு வந்தபிறகுதான்.

'சின்னச் சின்ன வேலைகளை எல்லாம் நீங்க செய்யலாமே அதை. அப்பத்தான் உடம்பும் மனகம் ஆரோக்கியமாய் இருக்கும்' என்று தன்னைக் கட்டி முத்தமிட்டபடி ஆனந்தி சொல்ல, தனமும் மறுக்க மனமில்லாமல் கைக்குக் கிடைத்த எளிய வேலைகளில் ஈடுபடத்தொடங்கினாள்.

ஒருநாள் தன் சேலை அவமாரியை மருமகளுக்குத் திறந்து காட்டி, "உனக்கு உடுத்துமாத்துக்கு இதில் ஏதும் வேணுமான்னு பாரேன் ஆனந்தி" என்று கூற, சின்னவள் ஆச்சரியப்பட்டுப் போனாள்.

"ஏங்கப்பா... எத்தனை தைலக்ஸ் சேலைங்க? நீங்க நூல் அல்லது பட்டுச்சேலை உடுத்தித்தான் பார்த்திருக் கேன்."

"இதெல்லாம் முள்ள கட்டினதும்மா. கடைக்குப் போனால் அங்க சேலைக்குக் குறையாம எடுத்துட்டு வருவ துண்டு உங்க மாமா போன பிறகு மெல்லிக கட்டறதில்ல."

"அப்படி ரொம்ப மெல்லிக ரகமில்லையே? சிலது வெளிறிடுச்சே அதை."

"இத்தனை ஆண்டாய் அடைபட்டே கிடந்தான்?"

"யார் உடுத்தறாங்களோ அவங்களுக்குக் கொடுத்திட வேண்டியதுதானே."

"அமுது வேண்டாம்னுட்டா. எல்லாம் பழைய மாடலாம்."

"அப்ப வேலைக்காரங்களுக்குக் கொடுங்க. காந்தி கிராமத்தில் கைவிடப்பட்ட பெண்களுக்கான விடுதி ஒன்று இருக்குது. மிஞ்சியதை அங்கே கொடுத்தால் மகிழ்ச்சியாய் வாங்கிக்குவாங்க."

புது விதமாய் தன்னை யோசிக்கத் துண்டியவள், வீட்டு வேலைக்காரர்களுக்குத் தந்தது போக, மற்றவற்றை அடுக்கிக் கட்டி தேவை இருந்தவர்களுக்கு தரச் செய்தபோது, மனதில் அலாதி திருப்தி வந்ததுதான்.

கொடுத்து இன்பம் கண்டு விட்டால் பிறகு எதைக் கொடுப்பது - எப்படி கொடுக்கலாம் என்று உள்ளே ஒரு மாதிரியான பரபரப்பு ஏறிக்கொள்கிறது.

சகை இன்பம் பழகப் பழக, மனதில் திருப்தி நிறைகிறது.

கூடவே தன் வேலைகள் மட்டுமில்லாமல் வீட்டின் வேலைகளிலும் அதிகமாய் ஈடுபட தனத்தின் உடல்நிலை வேகமாய் சீரடைந்திருந்தது.

அழகிய வெள்ளிப் புகைப் படச் சட்டத்தினுள் சிறித்த நன் கணவனையே பார்த்தான் தனம்மாள்.

'இப்ப மாமா எப்பவும் உங்க கண்ணெதிரேயே இருப்பாங்க' என்று அதை அங்கு வைத்ததுகூட ஆனந்திதான்.

நானே தினமும் கணவரின் படத்திற்குச் சின்ன மலர்ச்சரம் தொடுத்து சூடத் தொடங்கி இருந்தான். இன்றும் அந்த வேலையைச் செய்தவரின் மனம் கலங்கியது.

அருகே இருக்கும்வரை துணையின் முழு அருமை தெரிவதில்லை. இப்போது பிள்ளைகளின் திருமணம் கூடிவரும் சமயம்... அவர் இருந்திருந்தால் அது தனிதான்.

ஆனந்தன் கூட இப்படி, 'நான் இவளைக் கல்யாணம் செய்யப் போறேன்' என்று அறிவிக்காமல், முறையாய் பெற்றவர்களின் ஆலோசனை, அனுமதி எல்லாம் கேட்டிருக்கக்கூடும்.

ஆனால், மகளையும் குறை சொல்ல முடியாது. தன் அறையைக்கூட இதுநாள் வரை வைக்கவேண்டிய முறையில் வைக்கத் தெரியாதவளாய் இருந்த தன்னிடம் மகன் அதிக நம்பிக்கை வைக்காததில் தவறென்ன?

சற்றே அசட்டுக் களையுடன் புகைப்படமாயிருந்த தன் கணவரின் முகத்தை வாஞ்சையுடன் தடவினாள்.

"உங்களுக்கு விவரம் போதலை. நானும் அப்படியே இருந்துட்டேன். ஆனா இப்ப ஏதோ தைரியம், தெளிவு எல்லாம் எனக்கு வந்திருக்குங்க... எல்லாம் நம்ம ஆனந்தி பொண்ணு வந்தபிறகுதான்."

பொன்னி துடைத்து விட்டிருந்த தன் அறையைப் பார்த்தாள். பளபளவென்ற சுத்தம். இனி வீட்டையும் ஒரு

சுற்று வந்துவிட வேண்டும். கூடவே கொல்லையின் மாட்டுக்கொட்டகையையும் தேங்காய் அறையையும் பார்க்கும்படி ஆனந்தி நேற்றே கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

"அத்தை! லாரி வரவும். இருக்கிற அந்தனைத் தேங்காயையும் அத்தான் ஏற்றிவிடச் சொன்னார். இந்தாங்க சாவி."

இப்படி ஆனந்தி பொறுப்புகளைத் தர, தனமும் அவற்றைத் தட்டாமல் செய்யப் பழகியிருந்தாள்.

ஞாபகமாய் கொட்டடிச் சாலிகளை எடுத்துக் கொண்டு கிளம்பியவன் கண்ணில் ஆனந்தன் பட்டான்.

"என்னப்பா... இந்நேரம் வீட்டில இருக்கிறே?"

"காரணமாத்தான்."

அவன் இறுகிய குரலைக் கேட்டவன், தன் அறையைப் பூட்டாமல் அவன் முகத்தை ஏறிட்டான்.

அதன் கடினம் அவனைப் பதற்றமாக்கியது.

சமீபநாட்களாய் மலர்ந்தும் களித்தும் இருந்த முக மல்லவா அது?

"என்னாச்சுப்பா?"

அறைக்குள் போய் கதவைச் சாத்தினான்.

ஆனந்தனின் விழிகள் தாயின் அறையை நோட்ட மிட்டன. இதிலும் ஆனந்தியின் பங்கிருப்பது புரிந்தது.

ஒரு தரம் அவளை நுழையவிட்ட சில நாட்களிலேயே தன்னுடைய அறையும் இப்படித்தானே நறுவிகம் நாகரிக மாயும் மாறிவிட்டது.

முகவரி அட்டைகளை அடுக்கிய கையோடு, "இதெல்லாம் தினசரி தேவைப்படும் சாமான்கள் இல்லையே... பரணிலே அடுக்கி வைக்கட்டுமா?"

"பாத்திரங்களைத் துடைக்க ஆயா பழைய துணி கேட்டாங்க. இந்த கிழிஞ்ச பனியன், வேட்டியைத் தத்திடலா?"

"ஜன்னலுக்குக் கொக்கி ஏதும் சரியில்லையே... ஆசாரிக்குச் சொல்லிவிட்டிருக்கேன். அவர் வரவும் கதவு, அலமாரி கட்டில் எல்லாம் தேய்த்து, பாலிஷ் பண்ணச் சொல்லட்டா?" என்று தொண்தொணத்தாள்.

"ஏதோ செய் ஆனந்தி" என்றதும் அறை மாயம் போல புதிதானது. மரச்சாமான்களில் முகம் தெரிந்தது.

தேக்குக் கட்டிலில் சந்தனநிற சாட்டின் விரிப்பு.

திரைச்சீலைகள் சுத்தமாகி, புதிது போலத் தெரிந்தன.

துணிக்கடையின் நேர்த்தியில் அவனது துணிமணிகள் அடுக்கப்பட்டன.

அறை மட்டுமல்ல, வீடே ரம்மியமாய் மாறி விட்டிருந்தது.

ஆனால், ஆனந்தி வேண்டாத சில வேலைகளையும் செய்துகொண்டிருப்பது இப்போதுதானே அம்பலமாக இருக்கிறது.

மறுபடி தனம், அச்சத்துடன் கேட்டாள் -

"என்னப்பா... இத்தேரம் நீ வீட்டில்?"

"ஒண்ணுமில்லம்மா... உட்காருங்க."

முன்பு சீக்காணி போல் தோன்றிய தாய் இப்போது தெளிவும் தோரணையுமாய் இருந்ததைக் கவனித்தாள்.

அம்மாவிடம் பதமாகத்தான் பேச வேண்டும்.

"கையில் என்னம்மா?"

"சாவிப்பா... லாரி வரும். அத்தனை தேங்காயையும் ஏத்தணும்னியாமே? ஆனந்தி அந்தப் பொறுப்பை என்கிட்ட விட்டுட்டா."

அவன் நெஞ்சு, குற்றமுடன் குறுகுறுத்தது.

யாருக்கும் ஏதும் தெரியாது என்ற எண்ணத்தில் அத்தனை பொறுப்புகளையும் இதுவரை தானே சுமந்ததும் தப்போ?"

"ஆனந்தி எங்கே?"

"மேற்குத் தோப்பிலேருந்து தெல்லிக்காய் வந்தது. அதை ஊறுகாய் போடப் போறானாம்... ஏதோ புத்தகத்தைப் பார்த்து கிளறிட்டிருக்கா."

"ஊறுகாயோட அவன் நிறுத்திகிட்டால் நல்லது..."

அடக்க நினைத்தும் அடங்காமல் வார்த்தைகள் கொட்டின.

"ஏனப்பா... என்ன செய்துட்டா?"

"பெரிய விஷயங்களில் தலையிடறான். கும்பக்கரை அருவி போனானே..."

"அதாச்சே ரெண்டு மூணு வாரங்களுக்கு முன்னே. நீயும் போகச் சொன்னியாம். என் உத்தரவு வாங்கிட்டுதான் கிளம்பினாங்க."

"ஆமாம்மா. அவங்க போனதில் தப்பில்லை. ஆனால் அங்கே அமுதுவைச் சந்திக்க, பேச, அந்தக் கவிதைக் கார பயலை வரவழைச்சிருக்கிறா..."

தனம்மாள் பரிதாபமாய் விழித்தாள்.

"யாரு?"

"ஒருநாள் நம்ம வீட்டுக்கே வந்தானாமே? அமுதுகூட அவன் மேலே தனக்கு நோக்கமிருந்ததாய் உங்கிட்ட சொல்லலை?"

"இளம், பழம்னு ஏதோ பேரு... ஆமாம்."

"அவனோடு அருவிக்கரையிலே பேச்சுவார்த்தை நடந்திருக்குது."

"கூட பெரியதாயியும் போனானேப்பா?"

"சிறுகங்க தனியாய் பேசினது உண்மை."

தனத்திற்கு கால்கள் தளர்ந்தன.

நாற்காலியில் அப்படியே சரிந்தாள்.

"நான் என் தங்கச்சிக்கு சிங்கம் மாதிரியான மாப்பிள்ளையைப் பார்த்தேன் - பாலாவைச் சொல்றேன், ஆன் பார்க்க, பழக அம்சமானவன் - உழைக்கிறவன்,"

தனத்தின் தலை மெள்ள அசைந்தது.

"ஆமாப்பா."

"அவனுக்கும் நம்ம அழுதுவைப் பிடிச்சிருக்குது."

இப்போது தனத்தின் தலை மறுப்பாய் அசைந்தது.

"இல்லப்பா..."

ஆனந்தனின் கண்கள் இடுங்கின.

"பாலா அடிக்கடி நம்ம வீட்டுக்கு வர்றான். அழுதுக்கு அம்மை வார்த்தது. தெரிஞ்சதிலேருந்து சதா இங்கேயே பழிபிடக்கிறான். நான் தோட்டத்துக்குப் போயிட்டாலும் அழுதுக்கு இளநீர், ஏதோ இலைன்னு எடுத்துட்டு வந்ததாய் போளில் என்கிட்ட சொல்வானே."

எல்லாம் எனக்குத் தெரியும் என்ற தோரணையில் பேசிய மகளை சற்று அனுதாபத்துடன் பார்த்தான் தாயார். "அதெல்லாம் சரிப்பா. ஆனால், பாலா இங்கே வர்றது அழுதுக்காக இல்லை..."

இவன் முகம் மேலும் கருங்கியது.

"பின்னே?" மிக மெள்ள கேட்டான்.

"ஆனந்திக்காக."

மகளின் முகம் போன போக்கைக் காண சகிக்கவில்லை என்றாலும் தொடர்ந்தான்.

"அழுதுதான் உடம்புக்கு முடியாமல அறையில் அடைஞ்சு கிடந்தானே..."

"ஆனா இளநீர், இலைன்னு..."

"அந்தச் சாக்கிலே வந்தவன் ஆனந்தியோட பேசுவான். சிலசமயம் அப்படியே பின் தோட்டத்தில் காலார நடப்பாங்க."

ஆனந்தனின் முகம் சிவந்தது. "நீங்க இதையெல்லாம் கவனிச்சும் ஏதும் சொல்லலையா?"

"சொல்ல என்ன இருக்குது? பாலா தல்லவன். நம்ம குடும்பத்துக்கு ஏத்தவன்னு கருதி நீயே வீட்டுக்கு அழைச்ச வந்தவன். அவன் நம்ம வீட்டுக்கு மாப்பிள்ளையா வர்றதுல எனக்குப் பூரண திருப்தி. ஆனால், அழுதுக்கு அவன்மேல் பிடிப்பில்லையே? ஆனந்திக்கு பாலாவைப் பிடிச்சிருக்குது. அவனும் இவனைத் தேடி ஓடிவ்றான்."

மகளின் முகம் போன போக்கில் பயந்து குழ்நிலையைச் சற்று இளக்க முயற்சித்தான்.

"அன்னைக்கு கேபின்ல 'அன்பேவா' படம் போட எல்லாரும் பார்த்தோம். ஆனந்திக்கு எம்.ஜி.ஆர். படப் பாட்டெல்லாம் பிடிச்சுப் போச்சு... கேசட்டும் வாங்கிப் போட்டு பாட்டெல்லாம் கேட்பாள்."

இப்போது எதற்கு இந்த வெட்டிப் பேச்சு என்பதாய் முறைத்தான் ஆனந்தன்.

"இல்லை... அகிக்குட்டியும், ஆனந்தியும் எம்.ஜி.ஆர். போலவே கையாட்டிப் பாடுவாங்க."

"நாம் பார்த்ததிலே

பாலா ஒருத்தருக்குத்தான்

நல்ல தகுதி என்பேன்

நல்ல அழகு என்பேன்'ன்னு."

"இதையெல்லாம் நீங்க கண்டிக்கிறதில்லையா?"

ஏறக்குறைய உறுமினான்.

"பாலா தங்கமானவன். தவிர கண்ணியமாய்தான் பழகினாங்க. அது தவிர..."

"என்ன?"

"அண்ணன் நம்மை நம்பித்தானே ஆனந்தியை இங்கே விட்டார்? நாலு கல்யாணம், காட்சிள்ளு அவனைக்

கட்டிட்டுக் போகணும்னு நினைச்சதும் கூட அவளுக்கு ஏற்றாற்போல மாப்பிள்ளைப் பையன் அமையணும்னுதான். தொடக்கத்திலே சாதாரணமாய் பழகறாங்கன்னு நினைச்சேன்... ஆனா, மதுரையில் சினிமா ஸ்டாரு மாதிரி அந்தக் கேசுப் பையனைப் பார்த்தும் ஆனந்தி அசையலியே... அப்பறம்தான் அவன் மனசில் வேற யாரோ இருக்கிறதாய் பட்டது."

"மாமாகிட்ட - அதாவது ஆனந்தியின் அப்பாகிட்ட இதைவெல்லாம் பற்றி ஏதும் சொன்னீங்களா?"

இப்போது தனம்மாவின் முகம் சற்று மலர்ந்தது.

"ரெண்டு நாள் முன்னே அண்ணன் பேசினாருப்பா..."

"என்னம்மா... சவுக்கியமா? உடம்பைக் கவனிச்சுக் கிறியா?" என்று அந்தனை பாசமாய் விசாரிச்சாரு. நம்மையப் பெத்தவங்க போனபிறகு குடும்பத்திலேருந்து யாராவது இப்படி அனுசரணையாய் விசாரிச்சால் அது தனி தெம்புதானே?"

கோபத்துடன் கையாட்டினான்.

"பேசத் தொடங்கின விஷயத்தை விட்டுட்டு வேறெங்கோ போயிட்டிங்க?"

"ஆஹ்... அப்ப... அப்ப அண்ணங்கிட்ட சொன்னேம்பா..."

"என்ன சொன்னீங்க?"

"இப்படி ஆனந்தி, பாலாவோட அன்பாய்ப் பழகறான்னேன். பாலாவைப் பற்றி கேட்டுத் தெரிஞ்சு கிட்டதும் அவருக்குத் திருப்தி. ஆனந்தனுடைய சிநேகிகள், நம்ம வீட்டுக்கு மாப்பிள்ளையாகணும்னு ஆனந்தனோ தேர்த்தெடுத்தவன்னு சொல்ல, உங்க மாமாவுக்கு ஏக உற்சாகம். அப்பதகுந்த பையன்தான்னு சொல்லிட்டார்."

"யார், நம்ம வீட்டு மாப்பிள்ளைங்கிறதை நான்தான் முடிவு செய்யணும்" என்று கத்திய மகனை அச்சத்துடன் பார்த்தான் தனம்.

"ஏம்பா உனக்கு இத்தனை கோபம்?"

கதவின் பித்தனைக் குமிழ் அவன் கைப்பிடியில் திணறியது. அழுத்தத் திருகியதில் கழன்று தரையில் மோதி உருண்டது.

ஆத்திரத்துடன் அறையிலிருந்து வெளியேறியவனை கையாலாகாத்தனமாய் பார்த்தான் தாய்.

அவன் கோபத்தின் காரணம் அவளுக்குப் புரிய வில்லை.

ஆத்திரம் அடங்க ஒரு பாட்டில் தண்ணீரைக் குடித்தான் ஆனந்தன். இருந்தும் பத்து மைல் தூரம் ஓடியவனைப் போல இளைத்தது.

உடம்பெல்லாம் விநோத தடுக்கம். அவனுக்குமே புரியவில்லை.

ஆனந்தி பாலாவின் காதல் சமாச்சாரம் ஏன் தன்னை வெறியூட்டுகிறது என்பது புரியவேயில்லை.

20

முன்னதையின் விளக்கைப் போட்டு விட்டு ஒரு பத்திரிகையை புரட்டியபடி அமர்ந்தான் ஹேமா.

இட்லி குக்கர் அழைப்பதற்குள் அதன் இரத்தொடர்களையும் படித்துவிட வேண்டும் என்ற அவசரம் அவளுக்கு.

ஜன்னல் பக்கம் ஏதோ சத்தம் கேட்டது.

அவள் கண்டு கொள்ளவில்லை.

அது ஊருக்கு ஒதுங்கிய இடம்... வெகு சில விடுகளுள்ள காலனி.

மூன்று ஆண்டில் பயம் தெளிந்து தனிமை. பழுவூ
விட்டது.

அவன் தொடர்களை வாசித்து முடிக்கவே காத்திருந்தது போல குக்கர் விசிலடித்துக் கூப்பிட்டது.

இடவிகளை எடுத்துப் பாத்திரத்தில் அடுக்க, வயிறு கிள்ளியது. வெங்காயசாம்பாரின் மணம் பசியைக் கிளறியது.

'சே... இவர் நேரத்தோட வந்தால் என்ன? காட்டுக்குள்ள பெண்டாட்டி சாப்பிடாம காத்திருப்பாளே... நேரத்துக்கு வீடு போய் சேருவோம்ங்கிறது இவருக்குக் கிடையவே கிடையாது...' முணங்கியவனை அந்தச் சத்தம் கவர்ந்தது.

பின்பக்கம் யாரோ நடக்கிறார்கள்!

புதிதாய் பயம் தலைதூக்கியது.

யாரும் வந்தால் முன்பக்கமாய் கூப்பிடாமல் இங்கென்ன வேலை?

சன்னமாய் கொலுசின் சத்தம்...

ஹேமாவிற்கு வியர்த்தது.

ஜன்னலைத் திறந்து பார்க்கவும் துணிவு வரவில்லை.

கணவன் ஜெயசிலனுக்காய் தீவிரமாய் காத்திருக்க வானான்.

பசி மறந்தே போனது.

கதவுகளின் தாழ்ப்பாள்களை மறுமுறை சரிபார்த்தவன் டி.வி.யை உயிர்ப்பித்தான்.

அதன் சத்தங்கள் சற்று ஆறுதலாக இருந்தன.

அவளது கணவன் ஜெயசிலன், ஒரு புகைப்பட கலைஞன். வெவ்வேறு இடங்களுக்குப் போய் காமிராவில் படங்களைப் பதிவு செய்பவன் என்பதால் எங்கிருக்கிறான் என்பதே தெரியாது.

வன்... வன்... வன்... வன்... வன்...

கணவனின் ஸ்கூட்டர் சத்தம் அவனைத் தெம் பாக்கியது. ஒடிப்போய் கதவைத் திறந்தான்.

"என்ன ஒருமாதிரி திருட்டு முழியோட திக்கிறே?"

காமராவை இவனிடம் தீட்டியவன் மெல்ல சின்டினான்.

"சீக்கிரமாய் உள்ளே வாங்க..."

'என்னாச்சி உனக்கு' என்பதுபோல மனைவியைப் பார்த்தான்.

"பின்னால் ஒருமாதிரி சத்தம் கேட்டது..."

"யானையா... புலியா...?"

"என் தலை... யாரோ நடக்கிறாப்பல... அதுவும் கொலுசோட... அதற்குமுன்னே ஜன்னலைச் சுரண்டறாப்பல கேட்டது... நான் சரியாய் கவனிக்கலை..."

"பொம்பளை திருட வந்திருந்தால் அப்ப எனக்குத் தான் ஆபத்து..."

"எனக்கு நிம்மதிங்கிரீங்க..."

"சாப்பாட்டைக் கொடு... அகோர பசி... பிறகு லுங்கிக்கு மாறியதும் பின்பக்கம் ஒரு பார்வை பார்த்துடுறேன்..."

சாப்பிட்ட தட்டுகளுடன் சமையலறைக்குப் போனவன், அப்படியே நின்றான். இப்போது கொலுசின் சினுங்கல் தெளிவாய்க் கேட்டது.

பின்புறக் கதவை யாரோ மிக மெள்ளத் தட்டினார்கள்.

"ஏங்க... கதவைத் தட்டுறாங்க..."

அவன் எலி அடிக்க வைத்திருக்கும் தடியை கையில் எடுத்துக்கொண்டான்.

"ஐயோ... போலீசுக்குப் போன் பண்ணிடலாமா... இல்லன்னா பச்சைக்கூலி... டீக்கூலி..."

"முதல் பின்புற ஜன்னலைத் திறந்து எட்டிப் பாரு... வெளியே யாரு. எத்தனை பேர் நிக்கிறாங்கன்னு பார்த்துட்டு முடிவெடுப்போம்."

அவன் முகத்திலும் பயலியர்வை. ஜன்னல் வெளியே பார்த்த ஹேமாவின் முகத்தில் சற்று தெளிவு.

"என்னங்க... யாரோ ஒரு சின்னப் பொண்ணு..."

"அதுக்காக உடனே கதவைத் திறந்துடாதே... நாலு தடியனுங்க பின்னாடி உள்ளே புகுந்துடலாம்."

"ஐயோ...."

இம்முறை கதவு தட்டப்பட, கூடவே ஒரு இளம் குரல்.

"அக்கா... கதவைத் திறங்க... எனக்குப் பயம்மா இருக்கு..." என்று.

ஹேமா தாளாமல் தாழ் விலக்கினாள்.

ஒடுங்கி நின்ற பெண்ணை உள்ளே இழுத்துவிட்டு, துபடி கதவைச் சாத்தினாள்.

"யாரு... நீ?"

"....."

"தனியாவா வந்தே...?"

"....."

"எங்கிருந்து வர்றே...?"

"....."

"ஏதும் பேசாமல் இப்படி முழிச்சால்...?"

கணவனும், மனைவியும் மாறி மாறிக் கேட்க, அவள் தும்பதில் சொல்லவில்லை.

கடைசியில் "சாப்பிட்டியா?" என்று ஹேமா கேட்க, பெண் விகம்பலானாள்...!

சற்றே இடம் பிசகி இருந்த சோபா, நாற்காலிகளை விவரவேற்பு அறையைப் பெருக்கினாள் பொன்னி. மிகுந்த ருபரபனத்தது.

'சாயங்காலம் ஒருதரம் வீட்டை சுத்தம் பண்ணிடணும் என்று ஆனந்தி சொல்லிவிட, பொன்னி, அதைத் தட்டுவ தேயில்லை.

சமையலறையில் இருந்து பூரி மசாலாவின் வாசனை கமகமத்தது.

பன்னியிலிருந்து அகிலா, வீடு திரும்பும் நேரம் அது. ஆக கவையான சிற்றுண்டி அவளுக்கென்றே தயாராகி மேசையில் காத்திருக்கும்.

வாசல் பக்கமிருந்த பெரியதாயி, உள்ளே வந்தாள். அந்த நடையின் வேகத்தை, வித்தியாசத்தை கவனித்த பொன்னி, நிமிர்ந்தாள்.

பெரியதாயியின் முகத்தை இத்தனை கலவரத்துடன் இது வரை அவள் பார்த்ததில்லை.

"என்னக்கா... என்னாச்சு...?"

"நீ உள்ளே வா... ஒரு குவளைத் தண்ணி எடுத்துட்டு வா..."

"எங்கே?"

"பெரியம்மாளோட அறைக்கு."

"அம்மாவுக்கு என்னாச்சுக்கா?"

"இனி ஏதும் ஆயிடாம இருக்கணும். கடவுளே... இந்தச் சேதியைச் சொன்னா என்னாகுமோ?"

புலம்பலுடன் தன்மாளின் அறைப் பக்கம் வந்தனர்.

பெரியதாயிக்குப் படபடத்தது. தன்னைத் திடப் படுத்திக் கொண்டு விசயத்தைப் பொன்னியிடம் சொன்னாள்.

இப்போது பதற்றம், குரங்குக் குட்டி போல பொன்னியிடம் தாவியிருந்தது. அவளும் அல்லாடினாள்.

"ஐயோ இந்தச் சேதியை முதல்ல சின்னம்மாகிட்ட சொல்லுக்கா..."

"ஆனந்திம்மா கிட்டேதானே...?"

ஆனந்தி, ஆனந்தன், தனம் என்று அவ்விஷயம் சொல்லப்பட, அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் வெவ்வேறு திணைச் செயல்பட்டனர்.

"ஆண்டவா... இதென்ன சோதனை..." என்ற அறற்றுடன் தனம் தொய்ந்து விழுந்தான்.

ஆனந்தி, பேச்சின்மீது யோசனையில் ஆழ்ந்தான்.

ஆனந்தனோ அடைபட்ட புனி போல உலாவினான். பின் அவன் காண எடுத்துக்கொண்டு அகிலாவின் பள்ளியை நோக்கிக் கிளம்ப, ஆனந்தி, வீட்டின் பின்புறம் போனான்.

வீட்டை உலுக்கிய அந்த விசயம், கால் முனைத்து வீட்டிற்கு வெளியே கசியக் கிளம்பி இருந்தது.

சிறிது நேரத்தில் திரும்பிய ஆனந்தனின் தோள்கள் தளர்ந்திருந்தன- நடைபயில் தொய்வு.

முன்னறையில் அலுப்பாய் அமர்ந்தான்.

"காப்பி ஏதும் கொண்டாரட்டா...?" பொன்னி பம்மலாய் கேட்டாள்.

போன காரியத்தில் ஏதும் நல்ல தகவல் இல்லை என்பது எஜமானின் முகமே அவளுக்குச் சொல்லிவிட்டது.

மறுப்பாய் கையாட்டினான்.

"என்ன ஏதுன்னு ஒன்னும் புரியலை. காலையில் பள்ளிக்கூடம் போறப்ப அகிலா ஏதும் சொன்னாளா...? சிநேகிதி வீட்டுக்கோ வேறெங்கேயோ போறதாய்?"

"இல்லீங்களே... ஆனந்தியம்மாட்டேயே ஏதும் சொல்லலியாமே..."

"ம்ம்..."

அந்தேரம் தொலைபேசி அழைத்தது.

வழக்கமாய் இனிய சிரிப்பு போலிருக்கும் அது, இன்று ஒலம்போல ஒலித்தது.

ரிசேவரை தொட்டுத் துக்கியவனின் விரல்கள் நடுங்கின.

"ஆனந்தன் ஹியர்."

"நான்தாங்க... சுதாங்கினி..."

"ம்ம்..."

"என்னங்க... இப்படித் திராதப் பழியைத் தேடித் தந்துட்டாளே..."

"என்ன சொல்றே...?"

"அகிலா வீட்டை விட்டு ஒடிப்போயிட்டாளாமே..."

"யார் சொன்னா?" கள்ளென்று கேட்டான்.

"அது... அது... நான் உடனே வர்றேங்க... இந்நேரம் நான் உங்க பக்கத்துல இருந்தால்தான் நல்லது. தனியாய் இதுமாதிரியான அவமானத்தைத் தாங்க முடியாது..."

"வேணாம்... வரவேணாம்..."

அதற்குள் பெரியதாயி அவசரமாய் ஏதோ அபிநயக்க, ஒரு நிமிடம்... என்று விட்டு, ரிசேவரின் வாய்ப்புறத்தை மூடிவிட்டு பெரியதாயியிடம் விவரம் கேட்டான்.

மறுநிமிடம் தொலைபேசி உரையாடலைத் தொடர்ந்த வனின் தொனியே மாறியிருந்தது.

"முதல்ல இந்தத் தப்பான தகவலை உனக்குத் தந்தது யாருன்னு தெரியணுமே சுதா..."

"அது... அது முக்கியமில்லை. ஆனால்..."

"தப்பான விசயம் அதுவும் இத்தனை தப்பான விசயத்தைச் சொன்னவன் கழுத்தை முறிக்கணுமே.. அதான் கேட்கிறேன். சொல்லு."

இதைச் சுதாங்கினி எதிர்பார்க்கவில்லை. ஆனால், பேச்சைத் தொடர்ந்தான். "இது மாதிரியான சேதி காட்டுத் தீ போல பரவிடுமேங்க."

"அந்தத் தீயை அணைக்கத்தான் மேலும் விபரம் கேட்கிறேன்."

"அப்ப... அப்ப அகிக் குட்டி வீட்டுல தான் இருக்காளா?"

மறு பக்கம் சுதாவின் வீட்டினர் ஒருவருக்கொருவர் பரபரப்பாய் பேசிக் கொள்வது இவனுக்குக் கேட்டது.

"வீட்டில் இல்லை. ஆனால், எங்கே இருக்கிறாங்கிறது எங்களுக்குத் தெரியும். 'ஆசிரியை வீட்டில் விசேஷம். போயிட்டு நாமதமாய்தான் வருவேன்'னு ஆனந்தி கிட்ட சொல்லிட்டுதான் போயிருக்கா. ஆனந்தி இந்த விசயத்தை டிரைவர்கிட்டே சொல்ல மறந்ததால் ஏற்பட்ட சின்ன துழப்பம்."

"ஓ... ஆனாலும் ஆனந்திக்கு இத்தனை மறதி, மூட்டியம் ஆகாது."

"உனக்கு இத்தனை அவசரமும் ஆத்திரமும் ஆகாது டாங்கினி. அகிக்குட்டி வீட்டைவிட்டு ஒடினதாய்... ச்சே... இப்படி அதை நம்பினே? துணிஞ்சு என்கிட்டயே ராண்டே?"

"இல்லைங்க ஆனந்தன்... வந்த செய்தி அப்படி."

"அப்படி செய்தி சொன்ன ராஸ்கல் யாருன்னு கிறேன்."

"ரொம்பக் கோபமாய் இருக்கீங்க... மன்னிச்சிடுங்க... கூட்டிடுமா?"

போனை வைத்த ஆனந்தனின் விரல்கள் இன்னும் கிண. ஆனால், இப்போது நடுக்கத்திற்கான காரணம்

தொலைபேசியை எடுத்தபோது அகிலாவைக் கடத்திய ா ஒருவன், 'உன் தங்கை உயிரோட உனக்குக் க்கணும்னா இத்தனை லட்சங்களைத் தா' என்று ப் போகிறானோ என்ற அச்சம்... பதட்டம்.

ஆனால், இப்போதோ அகிலா வீடு வராத செய்தி ன சீக்கிரம் எப்படி சுதாங்கினியின் காதை எட்டியது ண்ணம்... கூடவே சுதாங்கினி பேசிய முறையும் ஃகுள் ஆத்திரத்தை மூட்டி இருந்தது. அவள்

வார்த்தைகளில், தொனியில் அக்கறையைவிட ஆங்காரமே இருந்தது.

கலவரத்தைவிட, இப்படியா விசயம் என்ற எக்களிப்பு!

அந்த நேரத்திலும் விடாமல் ஆனந்தியைக் குற்றம் சாட்டிய கீழ்மைக் குணம். இவை தவிர, விவரம் யார் மூலம் அவளுக்குத் தெரியவந்தது என்பதை அவள் மறைந்த விதம்... அவசரம்.

இதை விசாரிக்கவேண்டும்.

முன்பே ஆனந்தனுக்குள் தோன்றிய சந்தேகம் இன்று ணர்ஜிதப்பட்டுவிட்டது.

இங்கு சுதாவிற்கான ஒரு உளவாளி யாரோ உண்டு! இங்கே நடப்பதை அங்கே கூடச்சுட பரிமாறும் ஒரு ஒற்றன்.

'யார் அவன்?'

'பெரியதாயினை அருகே அழைத்தான்.

"நல்லவேளை தக்க சமயத்துல என்கிட்ட அப்படிச் சொல்லச் சொன்னீங்க..."

"ஆனந்தியம்மாதான், அவுங்க கிளம்பறதுக்கு முன்னே யார் கேட்டாலும் அகிலா, ஆசிரியை வீட்டு விசேஷத்துக்குப் போயிருக்கிறதாய் சொல்லச் சொன்னாங்கய்யா..."

"ம்ம்... நல்லவேளை சுதா இப்படி திடீர்னு கேட்கவும் எனக்கு எதையும் மறைக்கத் தோணலை... ஆனா, உண்மையில் அகிலா அப்படி ஏதும் தகவல் தரலைதானே?"

பெரியதாயி வருத்தமாய் தலையசைத்தாள்.

"இல்லீங்க... என்னன்னு தெரியலை... ஆனா, நாம வயகப் பிள்ளையைக் காணோம்கிறதைத் தண்டோரா போட முடியுமா? அதான் ஆனந்தியம்மா பழியைத் தன்மேலத் தூக்கிப் போட்டிட்டுக் கிளம்பி இருக்காங்க."

"எங்கே?"

"தெரியலைங்க... ஆனா, பைரூவும் கூடவே போயிருக்கான். அதனால் பயமில்லை."

"பெருவோடவா.. நடந்தா போனாளா?"

"ஆமாங்க. அகிக்குட்டியைக் கண்டுபிடிச்ச கூட்டிட்டு வந்திடுவேன்னு சொல்லிட்டு போயிட்டாங்க."

அந்நேரம் கார் டிரைவர் நாராயணனை நெட்டித் தவ்லியபடி வந்தான் ரங்கன்.

"ஐயா கால்ல விழுடா. சிட்டா கொடுத்துவிடறே உண்ட வீட்டுக்கு ரெண்டகம் பண்ணுற மூதேவி..."

தன் முன் விழுந்திருந்த ஒட்டுநரை ஒரு நிமிடம் பார்த்தான் ஆனந்தன். "ஆக நீதான் சுதாவுக்குத் தகவல் சொன்னது இல்லையா?" - மென்ன கேட்டான்.

"மன்னிச்சிருங்கய்யா."

"எத்தனை நாளாய் இது நடக்குது?"

"சுதாம்மா கேட்டுக்கிட்டாங்க... அதான்... அதி லேருந்து..."

"சொறு திங்கிறது இங்கே. வாலாட்டுறது அங்கேயா? டாய்க்கூட இதைவிட நியாயம் தெரியுதுங்களே..." - ரங்கன் பொறுமினான்.

"முதல்ல எழுந்திரி."

ஐறமானன் உத்தரவிட தடுமாறி எழுந்த நாராயணனின் டல் நடுங்கியது. இதுவரை ஆனந்தன் இந்தத் தொனியில் வலிடம் உத்தரவிட்டதில்லை.

தன் மதிப்பைத் தானே குறைத்துக் கொண்டது ராயணனுக்குப் புரிந்தது.

"தீ வழக்கம் போல அகிலா பாப்பாவைக் கூட்டிவர லிக்கடம் போனே. அப்புறம் என்ன நடந்தது?"

"அகி. அப்பமே நடந்து போயிட்டாளேன்னு சில ண்ணுங்க சொல்லிக்கங்க. ஆனா, நான் காத்து நின்னேன். பா வரலை. எல்லாரும் போனபிறகு காவலாளி டைச் சாத்தவும்தான் சுதாரிச்ச உள்ளே போயி ரிச்சேணுங்க."

"ம்ம்..."

"அங்கேயிருந்த ஆயாதான் நம்ம பாப்பா மதியத்திலே இருந்து அழுதிட்டு இருந்ததாய் சொல்லிக்கங்க."

ஆனந்தனின் முகம் கறுத்தது.

"என்ன விசயமாம்?"

"தினசரி மத்த பின்னைங்க பாப்பாவை ரவுக பண்ணுங் களாம். பாப்பா போட்டுட்டுப் போகிற நகை, துணி வகைகளைப் பார்த்து அதுங்களுக்குப் பொறாமை. அதனால் ஏதேதோ பேசுங்களாம்... ஆனா, பாவம் பாப்பா வாயே திறக்காதாம், அப்படியே பேசினாலும் சண்டை வரும்னாங்க..."

"ஆனந்தன், பெரியதாய்யைப் பார்த்தான்.

"அதெல்லாம் எனக்கு ஏதும் தெரியாதுங்களே... பாப்பா கொஞ்ச நாளாவே வாட்டமாகத்தான் இருந்துச்சு. மாசத்துக்கு மூணு நாளு பின்புறமாய் தனியே இருக்கிறதுதான் அதுக்குப் பிடிக்கலையாக்கும்னு ஆனந்தியம்மா பாப்பா வைத் தன்னோடவே இருக்கச் சொன்னாங்க."

"ஓகோ?"

தன் வீட்டில், தான் அறியாத பல விசயங்கள் நடப்பது ஆனந்தனுக்கு உறைந்தது.

டிரைவரிடம் கவனத்தைத் திருப்பினான்.

"உடனே நீ யார்கிட்ட விசயத்தைச் சொன்னே?"

"வழக்கம் போல பெரியதாயி வாசல்ல காத்து நின்னுது. பாப்பா காரிலேருந்து இறங்கலைன்னதுமே பதற தொடங்கிடுச்சு. விவரம் சொல்லவும் உள்ளே ஓடி போய்ச்சு..."

"நீ உம்மவன் மூலம் சிட்டு எழுதி அனுப்பப் போயிட்டே இல்லியா?" என்ற ரங்கன் தொடர்ந்தான் - "முதலாளிக்கு... எங்க விசயத்தையும் இப்ப சொல்லிடு றேணுங்கய்யா. பொன்னி மேல் எனக்குக் காதலு

ஊதலெல்லாம் கிடையாதுய்யா. நாங்க ஒருத்தரை ஒருத்தர் கல்யாணம் செய்ய முடிவெடுக்கக் காரணமே எஜமான விகவாசத்தானுங்க. வேறெங்கேயும் போகாம இங்கேயே காலம் முழுக்க வேலை செய்ய ஆசை. நானும் வேற பண்ணைக்கு மாறமாட்டேன்னு அதுக்குத் தெரியும்."

நானும் உனக்குச் சளைத்தவன் இல்லை என்ற ரோஷம் கிடை நாராயணன் பேசினான் -

"உங்களைக் கேட்காம சுதாம்மாவுக்கு விவரங்களைச் சொன்னது தப்புத்தான்யா. அது முதல்ல எம்முளைக்கு எட்டலை..."

"அது இருந்தாத்தானே எட்டுதுக்கு?"

ஓரமாய் நின்றிருந்த பொன்னி தொடித்தான்.

பெரியதாமி கண்களால் அவளை அதட்டினான்.

"நம்ம வீட்டுக்கு வரப்போற எஜமானியம்மா அவுங்க. அவுங்களுக்கு நம்ம வீட்டு விவரமெல்லாம் தெரியறதுவ தப்பில்லைன்னு நினைச்சேனுங்க. எனக்கு விவரங்க உடனுக்குடனே தெரியணும்னு அவுங்க திட்டினதால் சீட்டுவ எழுதிவிட்டேன்."

"அந்த அம்மாவுக்கு விசயம் தெரியணும்னா முதலாளிகிட்டே கேட்டுக்கணும். இல்ல இங்கே பெரியம் மாவுக்கு ஒத்தாசையாய் நின்னா எல்லாம் விவரமாய் தானாய் தெரிஞ்சுட்டுப்போவது... அவங்க எறிஞ்ச காகக்கு சைப்பட்டு துரோகம் செஞ்சுட்டே..."

ஆனாளுக்குப் பிடுங்க, ஆனந்தன் அவர்களை டக்கினான் -

"இப்ப இதெல்லாம் பேசிப் பயனில்லை. தாசில்தார் ான்னு, அகிலாவுடைய வகுப்புதான். அங்கே போய் ம் உதவி கிடைக்குமான்னு பார்க்கிறேன்."

"ஆனந்தனுக்குள் இளமுருகுவும், அவன் பாட்டியின் எச்சரிப்பும் வேறு சிலம்பம் அடித்தன.

அகிலா எங்கே?

யார் அவளைக் கடத்தியது?

ஆனால், அலையாய் அலைந்து, இருட்டியபின் விடு திரும்பிய ஆனந்தனின் முகமும் இருட்டியே கிடந்தது!

21

"மெய்யாவாப்பா சொல்றே? அப்ப அகிக்குட்டிக்கு ஏதும் ஆபத்தில்லையே?"

ஒரே நிமிடத்தில் ஆனந்தன் சொன்ன பொய்யில் அவன் தாயின் முகம் தெளிந்து விட்டது.

"ஆமாம்மா... ஆனந்தி கிட்ட சொல்லிட்டுதான் போயிருக்கா. அகி இப்ப வந்திடுவா."

"ஆமாம் ஏதோ ஒரு ஆசிரியை மாசமா இருக்கிறதாய் சொன்னா... அங்கு சிமந்தாய் இருக்குமோ?"

"ஏதோ ஒரு விசேஷம்."

"என் கவலை வேறுப்பா... தாவி அறுத்தவன் வளர்த்த பொண்ணு-முறைகேடாய் போயிடுச்சு என்கிற பேச்சு வந்திடு மோன்னு அஞ்சுவேன். அதனாலேயே அவளைக் கெடுபிடி யாய் நடத்துவேன். நேத்து ரங்கன் முண்டாசைக் கட்டி அவுத்து விளையாடினான். 'இனி ஆண்பிள்ளையைத் தொட்டால் கையை முறிச்சிடுவேன்'னு திட்டினேன் அவளும் இப்படி சதா திட்டினா வீட்டை விட்டு ஓடி வேன்னு மிரட்டினான். அதைப் போல..."

"அப்படி ஏதுமில்லம்மா" தாயின் கலைந்திருந்த தலைமுடியை வருடினான்.

அபூர்வமாய் கிடைத்த மகளின் பரிவில் நெகிழ்ந்த தன்மான், அவன் தோளில் சாய்ந்துவிட்டான்.

தன்னிடம் ஆதரவு தேடிய தாயின் தொடுதலில் தனக்கும் ஆறுதல் கிடைப்பதை அவன் உணர்ந்தான்.

"பொருள் விலை உயர்த்ததாய் இருந்தாலும் அது நம்மிடம் இருக்கும் போது நமக்கு அதன் அருமை புரியறதில்லை" என்றான் ஆனந்தி முன்பு ஒரு முறை.

"என்ன சொல்ல வர்றே?"

"உங்களுக்குத் தாயின் அருமை தெரியலையென்று தோணுது. அதான்."

தாயற்ற ஆனந்தி, ஆற்றாமையுடன் சொன்னது உண்மைதான் என்பது அவனுக்கு இப்போது புரிந்தது.

அதேநேரம் - முன்புதரில் மாட்டியிருந்த நீல தாவணியைப் பார்த்த ஆனந்தியின் மனம் பதறியது.

"பைசு, இது அகிக்குட்டியோட தாவணிதானே?"

பைசுவும் அதை நுட்பமாய் முகர்ந்தபடி பார்த்தது.

"தேடுடா பைசு... கடவுளே! அசம்பாவிதம் ஏதும் நேர்ந்திருக்கக் கூடாதே..." தொழுத அவன் கண்கள் நனைந்தன.

பைசு சற்று உற்சாகமாய் தரையை முகர்ந்தபடி ஓடி அந்த வீட்டின் அருகில் நின்றது!

ஆனந்தி முன்புறமாய் போய் வாசல் மணியை அழுத்தினாள்.

கதவு திறக்க சில நிமிடங்கள் ஆயின. அதற்குள் ஆனந்தியின் வயிறு பலமுறை கருண்டது. கதவைத் திறந்த

ஆள், பைசுவைப் பார்த்து மிரண்டான். அவன் கையிலிருந்த தடி உயர்த்தது!

"சார்... நான் ஆனந்தி... இங்கே ஏங்க வீட்டுப் பொண்ணு வந்தாளா என்று விசாரிக்க வந்தேன்" - அவசரமாய் விளக்கினாள்.

உள்ளிருந்து அதற்கான பதில் வந்தது - விகம்பலாய்!

"அண்ணி..." ஓடிவந்து இவளைக் கட்டிக்கொண்டான். அகிலா.

ஆனந்தியின் உடம்பு திம்மதியில் நடுங்கியது.

"கடவுளே நன்றி... நீ இங்கே எப்படி? அகி நல்லாயிருக்கேல்ல?"

"முதல்ல உள்ள வாங்க."

ஹோமா வரவேற்க, வீட்டிற்குள் போனாள் ஆனந்தி.

அங்கு குடித்த காபி அவளுக்கு மிகத் தேவையாய் இருந்தது. பைசுவிற்கும் பிஸ்கட் கிடைத்தது.

கணவனும், மனைவியும் மாறி மாறிப் பேசியதை கேட்டவள், அங்கிருந்தே போன் மூலம் ஆனந்தனுக்கு அவர்தங்கை பத்திரமாய் இருக்கும் விவரத்தைத் தெரிவித்தாள்.

ஆனால், அகிலாவை அங்கு வைத்து வேறேது விசாரிக்கவில்லை. தங்களின் துணைக்கு வந்த ஜெயசீலனை பிரதான சாலைக்கு வந்ததும் திருப்பி அனுப்பிவிட்டான்.

"ரொம்ப நன்றிங்க" - கைகுவித்தாள். இப்போதனியேயிருந்த இரு பெண்களிடையேயும் மவுனம் வலுவாக நின்றது. "மன்னிச்சிருங்க அண்ணி" - "பொல பொல வென்று அழுதாள் சின்னவள்.

"வீட்டுவ எப்படி பரிதவிச்சோம் தெரியுமா... அகி... என்ன காரணம்?"

"பள்ளிக்கூடத்துல இன்னைக்கு ஒரு விசயம் நடந்திருச்சு..."

"பிரச்சினை எதுவா இருந்தாலும் இப்படியா ஒடி ஒளியறது?.. அதுக்கான தீர்வு அது இல்லையே அகி! இதுவே தீர்ப்பானவங்க கையில் சிக்கியிருந்தால் பெரிய ஆபத்தாக இருக்கும்."

"எனக்கு யாரையும் பார்க்கப் பிடிக்கலை... தனியாய் இருக்கணும்னு அப்படியே நடந்தேன். இருட்டவும் பயமாயிருச்சு..."

"சரி, பிரச்சினை என்ன? என்ன நடந்தது?"

கண்ணீருடன் திக்கித் திணறி விவரங்களைச் சொன்ன சின்னவனைத் தன்னுடன் சேர்த்து அணைத்துக்கொண்டான் ஆனந்தி.

"புரியுது. உங்கம்மா உன்னை ஆண்களைத் தொடக்கூடாது, நெருங்கிப் பழகக்கூடாதுன்னு சொன்னது உனக்கு அசிங்கமாய் பட்டது. ஆனால், அம்மா எச்சரித்ததை உண்மையாக்குவது போல உன் பள்ளிக்கூடத்துக்கு புதுசாவந்த வாத்தியார் உன்னைத் தொட முயன்றது உனக்கு ரெட்டை அருவெறுப்பு. ஒரு ஆணின் வக்கிரத்தைப் பார்த்ததும், அம்மா சொன்னது உண்மைதாங்கிறது புரிஞ்சு அதிர்ச்சி... எல்லாத்தையும் தாளமுடியாமல் தனிமையைத் தேடி ஒடிட்டே...?"

தனக்கே புரியாத விசயங்கள், ஆனந்தி சொல்கையில் அகிலாவிற்கு விளங்கியது.

ஆனால், பண்ணை வீட்டை நெருங்கியதும் அவனாகத் தன் மீண்டும் கிவி...

"ஐயோ... இப்ப அம்மா, அண்ணனெல்லாம் என்னை அடிப்பாங்க. கொன்னே போட்டிடுவாங்க." என்று நடுங்கினாள்.

"எதுக்கு? நீ உன் ஆசிரியையின் சேமந்தத்துக்குத்தானே போயிட்டு வர்றே?"

அகிலா தன் சரக்கண்களை விரித்தாள்.

"அப்படித்தான் சொல்லி வைச்சிருக்கேன். யாரும் உன்னைத் திட்டாமல் பார்த்துக்கிறது என் பொறுப்பு. நீயும் இனி பொறுப்பாய் நடந்துக்கணும் அகி."

அகிலா, மூத்தவனை கட்டிக்கொண்டாள்.

ஆனந்தன், ஆனந்தியைப் பார்த்தபடி நின்றான். இதுவரை எதை எப்படி செய்ய வேண்டும் என்று ஒண்டியாய் முடிவெடுத்த தான், அபிப்பிராயம் கேட்டு ஒரு இளம் பெண்ணின் முன் நிற்பது அவனுக்குப் புதிராகத்தான் இருந்தது!

ஆனால், அப்படி நிற்பது இம்சையாய் இராமல் இன்பமாய் இருந்தது. அது அதனிலும் பெரிய புதிர்!

"அகியைச் சேண்டிவனைச் சும்மா விட்டுடலாம் கிறியா?"

"அவன் நெருங்கினதுமே அகி உஷாராகிட்டா. ஆக நம்ம பெண்ணுக்குச் சேதமில்லை. போலீஸ் புகார் வேண்டாம். ஆனால், தலைமை ஆசிரியர்கிட்ட நிச்சயம் புகார் செய்யணும். அவரும் இந்தப் பிரச்சினையை வெளியே தெரியாமல் நாகக்காய் கையாளணும். அந்த வாத்தியார் தண்டிக்கப் படலைன்னா, வேற சில குட்டிங்களுக்கும் ஆபத்தாச்சே..."

"ம்ம்... சமயோசிதமாய் யோசிச்ச 'டக்' குன்னு விசயத்தைப் பெரிசாக்காமல் திசைதிருப்பி விட்டாய் ஆனந்தி."

இல்லைன்னா இப்ப விடே புலம்பி, ரசாபாசமாக இருக்கும். நான் இது முருகேசன் லீலையோன்னு அவன் விட்டிருப்போனேன். அவன் பாட்டி 'இனி உனக்குச் சோறில்லை'ன்னு சொல்லி பேரனை விட்டைவிட்டே கிளப்பிட்டாங்களாம்."

"இதெல்லாம் பெண்களுக்கே உண்டான குட்கம் புத்தி."

"ஆனா அது பெரியதாயிடுக்கோ, அம்மாவுக்கோ ஏன் தோணலை? கதா போனில் ஒப்பாரியே வைச்சுட்டா."

ஆனந்தியின் புகுவச்சுழிப்பில் இருந்த கேள்வி அவனுக்குப் புரிந்தது. "டினரவர் நாராயணனை உளவாளியைப் போல பயன்படுத்தி இருக்கிறான்."

"ஓ..." சாதாரணமாய் கேட்கவே முயன்றாலும் அவன் முகத்தில் அவனுக்கான அனுதாபம் தெரிந்தது.

"அதுவும் நல்லதுக்குத்தான். ஆய்... அகி கிட்ட ஏதோ ரொம்ப நேரம் பேசிட்டிருந்தியே... என்ன?"

"தெரியம் சொன்னேன். அப்படியே புது சல்வார் கைக்க அளவெடுத்தேன். நல்ல துணி எடுத்து அவள் சீருடையை ஸல்வார் கம்மிசாய் கைக்கப் போறேன். காதில் ஒற்றை முத்துத் தோடு, முக்கால் பவுனிலே கழுத்துக்குச் சன்னமாய் ஒரு சங்கிலி. இதுதான் இனி பள்ளிக்கான அவள் அலங்காரம். தவிர, ஒரு ஆட்டோ வாங்கிடுங்க அத்தான். அகி பள்ளிக் கூடம் போக, வர, சந்தைக்கு நம்ம பண்ணை சாமான்களை எடுத்துட்டுப் போகவும் அது வசதி..."

"ம்ம்... நாளைக்கு மதுரைக்கும் போய் நீ சொன்ன துணி, நகைகளை வாங்கிடலாம் ஆனந்தி."

"இங்கேயே வாங்கலாமே?"

"மதுரைக்குப் போய் வாங்கினா நமக்கொரு மாற்றமாய் இருக்கும். முக்கியமாய் அகிக்கு!"

"அதுவும் சரிதான்."

"ஆனால், மறுநாள் மதியம் அவர்கள் மதுரை கிளம்பும் போது அகிலா உடன் வரவில்லை.

"வேசான காய்ச்சல் அகிக்கு... அரட்டியும் அலுப்பாய் சேர்த்துச்சல்ல... ஒரு நாளு படுத்திருக்கட்டும்."

வரவழைக்கப்பட்ட வைத்தியரும் பெரியதாயியை ஒத்தே சொல்ல ஆனந்தியும் ஆனந்தனும் மட்டும் கிளம்பினர்.

"நான் தங்கையைப் பார்த்துக்கிறேன்" என்றான் அமுதினி.

"சீக்கிரம் கிளம்பு ஆனந்தி. எனக்கு மதுரையில் வேறு வேலைவிறுக்கு" என்று ஆனந்தன் அவசரப்படுத்த ஆனந்தி மறுக்கவில்லை.

இப்படி இருவரும் தனியே ஊர் விட்டு ஊர் போவதைச் சுதாங்கினி பார்த்தால் தன்னைக் கிழித்தே போடக்கூடும்!

ஆனால், இதற்கெல்லாம் அஞ்சும் நிலையில் ஆனந்தி இல்லை. இதைப்போல ஒரு சந்தர்ப்பம் இனி வராது. ஆக, வந்த வாய்ப்பை ஏன் விடவேண்டும்?

ஆனால், அவளது பெண் புத்தி எச்சரித்தது - 'வேண்டாம். அருகில் இருப்பவரை ரசிக்க அவர் உள் உடைமையல்ல. வேறொருத்தியினுடையவர். ஒதுங்கி நல். அதுதான் முறை என்று.

'இனி எனக்கு வேறொருவர் வேண்டாம். இந்த இனிய நினைப்புகளாவது மிஞ்சட்டுமே... இந்த ஒரு அனுபவம் வாய்க்கட்டுமே' மனம் கெஞ்சியது.

மாலை முழுவதும் மதுரையில் பல கடைகள் ஏறி இறங்கினார்கள். பொறுமையாகத் தன்னுடன் வருபவனைப் பெருமிதத்துடன் அடிக்கடி பார்த்து பூரித்தாள்.

"இது சரியா இருக்குமா அத்தான்?"

"அவன் கேட்டதற்கெல்லாம் அவன் புன்சிரிப்புடன் தலையாட்டினான். அவன் வாங்கித் தந்த மதுரை மல்லிகை, அவன் தலையில் மலர்ந்து, நிறைந்து, மணம் பரப்பியது.

அதை ஆழ் கவாசித்தவன், இந்தப் பொழுதை, இதன் இனிமையைத் தன்னுள் பதித்துக்கொள்ளப் போராடினான். ஏனோ கண்களில் நீர் கோர்த்தது.

கார் நகர எல்லையிலிருந்து ஒதுங்கி வேகமெடுத்தது. ஊர் திரும்புகிறோம் என்ற நினைப்புடன் கண்மூடியவனுக்குக் கார் சிறு குறுக்கலுடன் நிற்க 'திடுக்கென்றது.

அதற்குள்ளேயா பண்ணை வந்து விட்டது? மனமேயில்லாமல் கண்களைப் பிரித்தவனின் மூச்சு சில கணங்கள் தின்றேபோனது.

"இது... இதென்ன... இங்கே ஏன் வந்தோம்?"

"நீ அம்மாகிட்ட சொன்னியாமே? மறுபடி இங்கே வரணும்னு. இறங்கு. சாப்பிட்டுட்டுப் போகலாம்."

"இப்ப பசிக்கலியே... வீட்டுக்குப் போகலாம்" - படபடத்தான்.

அவனோ காது கேளாதது போல இறங்கி, கார் கண்ணாடிகளை ஏற்றினான்.

"அத்தான்... எனக்குத் தலைவலிக்குது... வீட்டுக்குப் போகலாம்" - அவன் ஏறக்குறைய கத்தினான்.

"ஏன் இத்தனை படபடப்பாகிறே? காற்று எப்படி வீசுது பார்... இதுல உட்கார்ந்தால் தலைவலி பறந்துபோயிடும்... வா" அவன் பக்கமாய் வந்து நின்று குனிந்து பேசினான்.

அருகே தெரிந்த அவன் முகம் அவனை மயக்கியது.

"வேணாம் அத்தான்... போகலாம்."

"ஆகாசை இந்த ஒட்டல்ல நான் பார்த்திடுவேன்னு பயப்படறே இல்லையா ஆனந்தி?" - நிறுத்தி, நிதானமாய் கேட்டான்.

தன் முகம் வெளிறுவது அவனுக்கே தெரிந்தது. பேச்சு வரவில்லை.

"இறங்கு. இப்ப ஆகாஷ் இங்கே இல்லை. கம்ப்யூட்டர் படிக்கிறான். மற்ற நேரங்களில் பாலாவுடைய மண்ணையில் வேலை பழகுகிறான்."

"....."

"உனக்கும் தெரியாமல் சிலது நடக்குது ஆனந்தி"

இறங்கத் தடுமாறியவனின் கைப்பற்றி இறக்கினான். மவுனமாகவே நடந்து போய் மேசை முன் அமர்ந்தனர். திறந்தவெளி என்பதால் காற்று, கொள்ளையாய் வீசியது.

இவிய சித்தார் இசை. மனதை மயக்கியது. வானத்து நட்சத்திரங்களுக்குப் போட்டியாய் நகரின் மின்விளக்குகளின் ஒளி வெள்ளம்.

"ஆகாசினால் குற்ற உணர்வைத் தாங்க முடிய வில்லை."

தன் தம்பியைப் பற்றி பேசத் தொடங்கினான். ஆனந்தன்.

"அது வயசுக் கோளாறு... இயல்புதான்..." அவன் சமாதானப்படுத்தினான்.

"உஷ்... கேளு. சொந்த அண்ணனிடம் இத்தனையையும் மறைக்கலாமா என்ற குற்ற உணர்வு தாங்காமல் என்னிடம் வந்து அத்தனையையும் சொல்லிட்டான்."

நீள பெருமூச்சு விட்டான். "கேட்கவே நிம்மதியாய் இருக்கு."

"அதற்கும் நீதான் காரணம்னான். ஒளிக்க, மறைக்கத் தான் குற்றத்தின் விரியம் அதிகமாகுது. அதைப் பற்றி பேசி மன்னிப்புக் கேட்டால் மனபாரம் குறைஞ்சிடும் என்கிறதை உன்னிடம் கற்றுக்கொண்டான் போலும். அதான் என்னை இட எல்லாத்தையும் கக்கிட்டான்."

"மெழ்ச்சி."

"நான் ஆகாஷ் சொன்னதை எல்லாம் சரியான விதத்தில் எடுத்ததற்கு உன்னால்தான் ஆனந்தி."

இப்போது அவன் முகம் சிவந்தது.

"இதென்ன எல்லாப் பழியும் என்மேல் விழுது?"

"ஆகாஷின் தவறை இயல்பாய் எடுத்து, நல்லபடி மீள உதவினே நீ. அதையே கூடப்பிறந்த நான் செய்யலைன்னா எப்படி?"

"அதான்... என்னை இங்கே அழைச்சு வந்து பயங்காட்டினீங்களுக்கும்?"

"பயங்காட்டல்லை."

அவன் கைகள், அவன் கைகளை எடுத்து தனக்குள் பொதித்து வைத்தன. அந்த ரம்மியமான சூழலில் நேர்ந்த அந்தத் தொடுதல் அவனைக் கொள்ள கொண்டது.

ஆனந்திக்கு உடம்பின் ரத்தம் மொத்தமும் கைகளுக்கு ஒடிவந்தது போல, தலை வேசாகி கிறுகிறுத்தது.

அதிலிருந்து தப்புவதற்காய் அவசரமாய் எழுந்தாள். உடல் - மனம் இரண்டுமே தடுமாறின.

அம்பு போல எழுந்தவன், சரிந்தவனைத் தன்மேல் தாங்கிக்கொண்டான். அவனது ஆண்மை, அண்மை.

வாசனை அழகு அத்தனையும் அவனை மெய்சிலிர்க்க வைத்தன.

உடம்பு செயலற்று மேலும் தொய்ந்தது. சங்கடத்துடன் கற்றிலும் பார்த்தான்.

அன்று ஏதோ விசேஷத்திற்கான விருந்து உள் அறையில் நடத்ததால் வெளியே யாருமில்லை.

"சிப்பத்தியை இப்ப வரவேண்டாம்னு சொல் விட்டேன்" விளக்கினான்.

வழக்கமாய் 'பளிச்' என்று பேசி செயல்படும் தன் நிலை ஏன் இப்படி பரிதாபமானது என்ற திகைப்புடன் தின்றான்.

"இது தப்பு" என்று முணங்க மட்டுமே முடிந்தது.

"ம்ம்.. நீ எங்க வீட்டுக்கு வந்தது தப்பு ஆனந்தி. அன்பும் ஆனந்தமும் இல்லாமல் வறண்டிருந்த வீட்டிலே அத்தனையையும் கொள்ளையாய்க் கொட்டினாய். ஆயிரம் அகலை ஏத்தின மாதிரி ஒவ்வொரு இடுக்கையும் ஒளியாக்கினே... இனிமேல் நீ இல்லாம... எங்களால்... என்னால் முடியாது..." கெஞ்சலும் காதலுமாய்க் கரகரத்தது அவன் குரல்.

பேச்சோடு அவன் கைகள் அவன் மீது அலைய, அவனது நிலைமை மேலும் மோசமானது!

"கதாங்கினி..." என்று மட்டுமே மிக முயன்று உச்சரித்தாள்.

"கதா உளவாளி எல்லாம் வைத்து செயல்பட்டதால் விளைஞ்ச ஒரே நன்மை - என்ன தெரியுமா? கதாங்கினிக்கே தன் கிழ்த்தரக் குணம், வேலைக்காரங்க வரை தெரிஞ்சு

போக்கங்கிற அவமானம்தான்... இனி நம்ம வீட்டுப் பக்கமே அவன் வரமாட்டானாம்..."

"நீங்க அவனைப் போய்ப் பார்த்தீங்களா?"

"பின்னே? எங்கலிடையே கல்யாணம் இனி சாத்திய மில்லைவ்கிறதை நேரில் போய் அவனிடம் சொல்லிடுறது தானே மரியாதை?"

"ஏன்?"

அவன் பிடியிலிருந்து சற்று விலகி ஆனந்தனின் முகத்தை ஏறிட்டான். தென்னை மரத்தின் நிழலுக்குள் இருந்தாலும் அவர்களை நிலவின் ஒளி மிருதுவான அழகோடு காட்டியது.

அவனையே குறும்பாய், குறுகுறும்பாய் பார்த்தவன் புன்னகைத்தான்.

'தாளவில்லையடா உன் சிரிப்பு' என்பது போல அவன் கண்மூடினான்.

"ஏன்னு உனக்குப் புரியுதில்ல? பின்ன ஏன் கேட்கிறே ஆனந்தி? காதலைப் பற்றி எனக்கு இப்பதான் புரியுதும்மா. பரஸ்பர மரியாதை, நம்பிக்கைதான் காதலுக்கு அடிப்படை. கதாங்கினியை நான் மணக்க முடிவெடுத்தது வெறும் வியாபாரம்தான். அதையும் நீதான் எனக்குப் புரியவைச்சே."

"ஆனா, கதாங்கினி உங்களை நேசிக்கிறா அவளை ஏமாத்துறது..."

"இல்லை, என் மூலம் வரும் அந்தஸ்தை விரும்பினான். கவுரவத்துக்கு ஆசைப்பட்டான். ஆனா, கதா என் குடும்பத்தைப் பற்றி அவள் குறை சொல்ல, நானும் வீட்டாரிடம் முகட்டுத்தனமாய் நடந்துகிட்டேன். நம்ப

வீட்டு நிம்மதி குலைஞ்சது" தன்னையே குலுக்கிக் கொண்டான்.

"ஆனா... நான் உங்களை நேசிக்கிறதாய்... அதாவது காதலிக்கிறதாய் எப்படி நினைச்சீங்க? நானும், பாலாவும் நெருங்கிப் பழகி..."

சற்று முரண்டியவளை இழுத்து இறுக்கினான்.

"அதெல்லாம் நாடகம் என்கிறதை பாலா என்கிட்ட சொல்லிட்டான். நேற்று ராத்திரியே அவனைப் போய் பார்த்தேன். நீயும் அவனுமாய் போட்ட நாடகம் வெற்றி. உங்க திட்டத்தின்படி அமுது இப்ப பாலாவைப் புரிஞ்சுகிட்டா... விரும்புறா இல்லையா? ஆக இனி நீ அந்தக் குட்டையைக் குழப்பாதே."

"எதையும் குழப்பக்கூடாது என்ற நினைப்போடுதான் பேசுறேன்." என்றவளை கோபத்துடன் சற்று எட்டத் தள்ளி நிறுத்தினான்.

"நீ இல்லைன்னாலும் நான் கதாங்கினியைக் கல்யாணம் பண்ணுவதாய் இல்லை ஆனந்தி... அது நிச்சயம்."

"பாலா, அமுதுவை சேர்த்து வைத்தோம்னு நான் பெருமைபடற நேரத்துல இப்படி ஒரு அசம்பாவிதம்னா...?"

"சரியான ஜோடியை சேர்த்து வைக்கிறதைப் போல தப்பான ஒரு ஜோடியைச் சேராமல் காப்பாற்றுகிறதும் உத்தமமான வேலைதான்."

"முந்திரிக்கொட்டை போல நான் ஏதேதோ செய்யக் கடைசியில்..."

"முந்திரிக் கொட்டை கவையானது..." அவள் காதுமடலைக் கவ்வினாள்.

உடம்பு முழுக்கத் தீப்பிடித்தாற் போல இருவரும் அசைவற்று நின்றார்கள்.

"நீங்க தொடக்கத்துல என்னிடம் அப்படி சண்டை போட்டு சிலிர்த்தப்பவே நான் கண்டுபிடிச்சிருக்கனும்." என்றாள் இறுதியாய்.

"என்னன்னு?"

"இப்படி என்னிடம் சரணாகதி ஆகப்போறீங்கன்னு வெட்கத்துடன் சிரித்தாள்.

பளபளத்த அவளின் பவள உதடுகளை ஆர்வமாய்ப் பார்த்தான். அதற்குமேல் தாங்காமல் அவற்றோடு இதழ் பதித்து முத்தமிட குனிந்தான்.

பரவசத்தில் கண்களை மூடினார்கள். அவர்களுக்குள் லட்சம் லட்சமாய் ஆனந்த நட்சத்திரங்கள் மின்னின பூவாய் சொரிந்தன....
